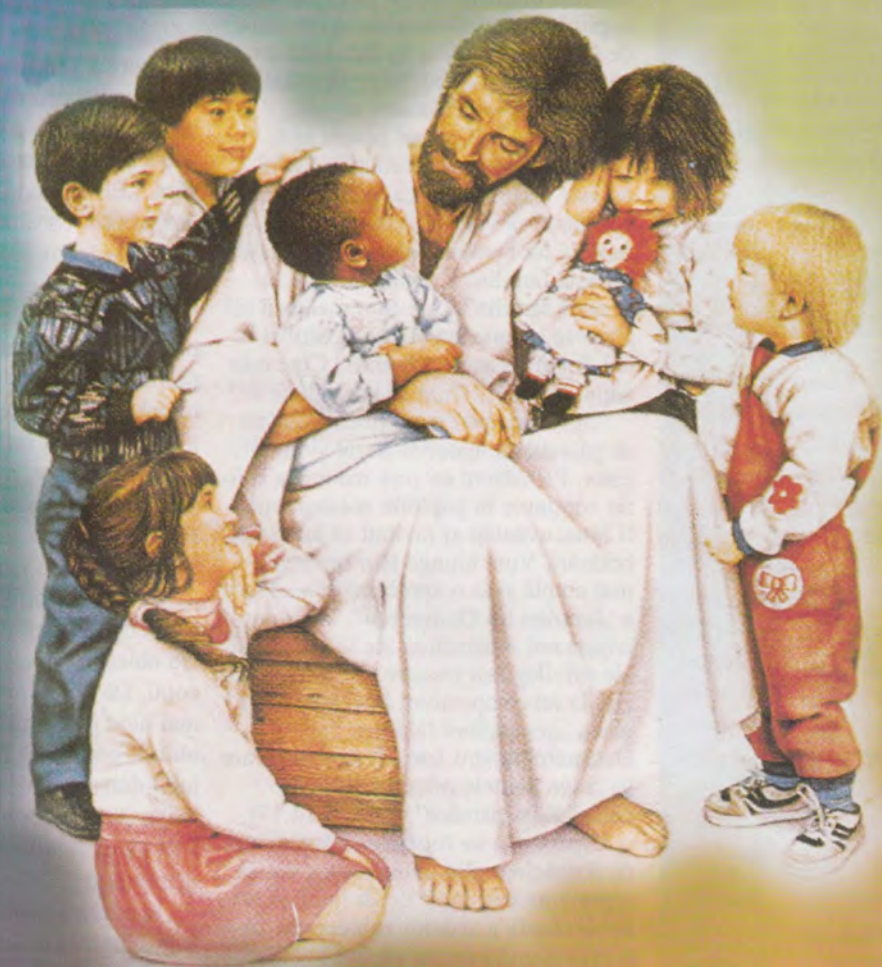

Curierul Adventist

Familia lui Dumnezeu

Prelegeri pentru Săptămâna de Rugăciune

**Publicația oficială a
Bisericii Creștine Adventiste
de Ziua a Șaptea din România**

**Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii**

Redactor: Adrian Bocăneanu

Consultanți: Aron Moldovan, Ioan
Câmpian-Tătar, Sabinel Bancu, Ion
Buciuman, Teodor Huțanu, Emilian
Niculescu, Teofil Petre, Iosif Suciu

Colaboratori speciali: Lucian
Cristescu, Violela Dima, Lazăr Forray,
dr. Gily Ionescu, Gheorghe Modoran
Secretar de redacție:

Mihai Ghioaldă

Grafică: Daniel Munteanu

Tehnoredactare: George Toncu

Corectură: Lori Gheorghita

ADRESA REDACȚIEI:

Curierul Adventist, str. Labirint
116, 74124 București, Oficiul
Poștal 20, nr. de tel. 323 48 95.

CĂTRE CITITORI:

Pagina pentru scrisori este un spațiu de dialog în care să puteți comunica sugestii, reacții la articolele publicate, preferințe pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le socotiți importante. Ne cerem scuze dacă, din motive de spațiu, vom reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere manuscrise nesolicitate. Sunt bine venite informații și inițiative din viața comunităților. Apreciem articole care tratează aspecte legate de experiența personală și puncte de vedere asupra problemelor majore care ne confruntă.

Imprimată la Tipografia Viață
și Sănătate. Adresa: str. Valeriu
Braniste nr. 29, tel. 323 48 95.

**ISSN 1220 - 6725
Anul LXXVI nr. 10**

Familia lui Dumnezeu

Familia lui Dumnezeu este al treilea subiect într-o serie de teme pentru Săptămâna de Rugăciune anuală. Această serie a început în 1997 cu subiectul „Să trăim bucuria mântuirii”. Cea mai recentă Săptămână de Rugăciune s-a concentrat asupra temei „Să trăim puterea Cuvântului Său”.

Cuvântul „familie” este folosit frecvent în vorbirea zilnică. Gândul fundamental exprimat de acest cuvânt are de-a face cu viața pe care o trăiesc împreună membrii unui cămin, care locuiesc sub același acoperiș. Se consideră că o unitate familială este formată dintr-un tată, o mamă și copiii lor. Cercul restrâns al relațiilor de familie este locul în care învățăm ce înseamnă iubirea, împreună simțire, iertarea, dependența unii de alții, încrederea și respectul pentru alții.

Iubirea presupune relații. Astfel, nu este surprinzător ca tocmai în viața spirituală să vorbim despre familie – familia lui Dumnezeu. Unde locuiește această familie? Cum arată viața în această familie? Cine sunt membrii ei? Cum se raportează ei unii la alții și la cei din afara acestei familii? Cine este capul familiei? Cum se iau hotărârile?

În revista pe care o țineți în mână se găsește un material bogat și mobilizator. Pe măsură ce vom medita la solile conținute în paginile acestea, vom fi binecuvântați și invitați să luăm noi hotărâri. Vom ajunge la o înțelegere mai amplă și la o apreciere mai adâncă a „familiei lui Dumnezeu”. Vom descoperi noi dimensiuni ale identității și ale privilegiilor noastre. Iar în concluzie, la fel ca apostolul Pavel, ne vom pleca „genunchiul înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos, din care își trage numele orice familie, în ceruri și pe pământ” (Efes. 3,14.15).

Sperăm și ne rugăm ca Săptămâna de Rugăciune din comunitatea dv. să reprezinte mai mult decât înțelegerea intelectuală a acestui subiect. Să fie o experiență care să ne îmbogățească și să ne aducă bucurie, să fie trăirea a ceea ce înseamnă să aparținem familiei lui Dumnezeu și să descoperim că persoane care ne sunt complet străine sunt, într-adevăr, frații noștri și surorile noastre.

*Lowell Cooper, vicepreședinte al
Conferinței Generale.*

„Dumnezeu dă o familie celor părăsiți” (Ps. 68,6)

Săptămâna de Rugăciune din acest an ne invită să învățăm să prețuim binecuvântările părtășiei în biserică, marea familie a lui Dumnezeu. Când discutăm despre biserică în termenii unei familii, putem face două observații simple:

1) Nimeni nu alege să se nască și să devină membru al unei familii. Suntem, pur și simplu, născuți nu din voia noastră. Tot la fel, nașterea din nou și intrarea în marea familie a lui Dumnezeu sunt acte inițiate de Dumnezeu. Nu suntem în biserică pentru că am urmărit acest lucru, pentru că am fost mai inteligenți sau mai buni decât alții și am ales ceea ce trebuia să alegem. „El, de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului”, ne spune Iacov (cap. 1,18).

Acesta este un adevăr fundamental, pe care nu trebuie să-l uităm niciodată, nici cu privire la noi înșine, nici cu privire la ceilalți membri ai familiei lui Dumnezeu. Suntem aici ca rezultat al unei inițiative divine, avem un drept câștigat prin sânge de Domnul Hristos, avem o poziție pe care nimeni nu ne-o poate răpi.

2) Există familii care doresc să aibă copii și familii care nu doresc. De obicei, primele au mai mulți copii. De obicei, primele îngrijesc mai bine pe copiii pe care-i au. De obicei, copiii din familii care i-au iubit doresc să aibă familii numeroase. Aceasta este răspunderea noastră ca familie a bisericii lui Dumnezeu.

În această Săptămână de Rugăciune să întărim conștiința apartenenței noastre la familia lui Dumnezeu prin chemare divină și să contribuim la transformarea familiei bisericii într-un loc în care să vrei să te afli.

*Adrian Bocăneanu, președintele
Uniunii Române*

Avem același Tată

Iacob Pop

Bun venit tuturor la Săptămâna de Rugăciune și în mod special celor care participă pentru prima dată la o astfel de ocazie! Ne găsim aici datorită harului lui Dumnezeu și tot prin harul Său bogat ne-au fost pregătite binecuvântări deosebite pentru fiecare ocazie a acestei săptămâni.

Privesc Săptămâna de Rugăciune prin prisma experienței trăite în urmă cu mulți ani, atunci când eram copil. Îmi amintesc că era o perioadă foarte rece, ninsese mult, și iarna se instalase cu drepturi depline. Vineri după-amiază, un vânt rece a risipit norii și a făcut să apară un cer senin ce prevestea un ger cumplit. După ce deschis Sabatul în familie, n-aș fi regretat câtuși de puțin dacă în seara aceea n-aș fi mers la adunare, însă părinții erau hotărâți să fim cu toții la deschiderea Săptămânii de Rugăciune. Așa că, nu prea încântat, m-am îmbrăcat și am plecat. Zăpada scârțâia sub ghețe, iar vântul rece, care sufla dinspre nord, nu se prea sinchisea de îmbrăcămintea de pe mine. Pă-seam tăcut și grăbit chiar în spatele tatălui meu. Acolo nu simțeam vântul în toată puterea și furia lui, și abia așteptam să ajung la Casa de Rugăciune. Când, în sfârșit, am închis ușa, lăsând afară zăpada, gerul și vântul, deodată am simțit cât de plăcut este înăuntru – era lumină, căldură, liniște și pace. De atunci, aștept ca în fiecare an, în timpul Săptămânii de Rugăciune, să fie zăpadă, vânt, ger, iar înăuntru... cald, plăcut și bine!

Anul 1999 poate fi numit anul

catastrofelor, al nenorocirilor, al cutremurelor, al ploilor torențiale însoțite de grindină, inundații catastrofale și alunecări de teren. Vânturi dinspre „nord”, pustiitoare și nemiloase, au suflat spulberând multe speranțe nutrite încă de la începutul anului; și aceste vânturi au lăsat pe unii fără loc de muncă, pe alții fără posibilitatea de a intra la școală la care doreau atât de mult să studieze, iar pe alții i-au lăsat îndurerăți în urma pierderii unei ființe iubite. E frig afară, e ger și viscol. Dar Săptămâna de Rugăciune îți va oferi, prin soliile din fiecare ocazie, căldura dragostei divine pentru sufletul tău, certitudinea că poți merge foarte aproape, chiar pe urmele Tatălui, care te ocrotește de furia viscolului și care te conduce pas cu pas spre casa Sa. Vei dobândi certitudinea că nu ești singur, ci faci parte dintr-o familie care simte împreună cu tine, se roagă împreună cu tine, lucrează împreună cu tine. Hotărăște-te și angajează-te să vii în fiecare ocazie!

Din acea seară de decembrie, friguroasă afară și atât de plăcută înăuntru, mi-a mai rămas ceva deosebit în memorie. Prelegerea nu mi-o amintesc, nici titlul, nici măcar vreun gând, însă îmi amintesc că la sfârșit s-a făcut apel pentru înălțarea mai multor rugăciuni, fiind numite persoanele care să se roage. Pentru că era o comunitate mică, și probabil cel care a prezentat subiectul a fost plăcut surprins observând că sunt foarte atent, m-a numit și pe mine pentru rugăciune. În primul moment, din cauza timidității, am crezut că nu mă voi putea ruga. Nu mă

rugasem niciodată în public, de fapt aveam 11 sau 12 ani, dar pentru că am fost numit, n-aveam de ales. M-am rugat scurt, cu voce tremurândă. Deși n-am spus tot ce aș fi vrut să spun în rugăciune, după acel moment am simțit că sunt parte a acelei comunități. O legătură deosebită s-a realizat între mine și biserică. N-a fost ușor începutul pentru mine și-i înțeleg pe toți cei care nu s-au rugat niciodată în public, dar te încurajez să te rogi! Cred că tocmai ocazia aceasta este cea mai potrivită pentru cei care n-au înălțat vreo rugăciune în public până acum.

Cei care au fost botezați anul acesta îi pot mulțumi lui Dumnezeu pentru minunea pe care a înfăptuit-o cu ei. Și, într-adevăr, a fost un an în care Dumnezeu Și-a revărsat într-un mod deosebit harul Său peste țara noastră, astfel încât prin programele evanghelistice, mai ales prin „Fapte 2000”, mii de persoane au intrat în biserică. Slăvit să fie Bunul Dumnezeu pentru toate minunile nașterii din nou, lucrate prin puterea Duhului Sfânt în fiecare inimă convertită! Bunătatea Tatălui cresc a fost dovedită prin mulțimea binecuvântărilor spirituale, a celor materiale, prin ocrotirea plină de grijă dovedită pentru fiecare dintre noi. „Cum voi răsplăti Domnului toate binefacerile Lui față de mine?” era întrebarea la care psalmistul a găsit cel mai potrivit răspuns: „Îți voi aduce o jertfă de mulțumire și voi chema Numele Domnului” (Ps.116,12.17). Îi încurajăm pe cei care doresc să-și deschidă inima ca, prin rugăciuni scurte, să-și exprime recunoștința și mulțumirea la adresa lui Dumnezeu. (Pot fi stabilite motive de mulțumire în funcție de experiența și situația fiecărei comunități: persoane convertite, copii, tineri, lucrări de construcție, ocrotire specială din partea lui Dumnezeu, bolnavi vindecați etc. Apoi va urma un timp special pentru rugăciune.)

Tatăl nostru

Să privim puțin la felul în care Dumnezeu se raportează la noi. Dumnezeu a căutat să illustreze relațiile Sale cu ființele omenești, folosind nume care se referă la cele mai strânse relații pe care le cunoaștem în familia omenească. Astfel, Dumnezeu Cel Veșnic Se prezintă ca Tatăl nostru, iar Domnul Hristos, Fiul Tatălui, este fratele nostru mai mare. Sfânta Scriptură demonstrează că relația de Tată-fiu dintre Dumnezeu și noi, oamenii, este dată în primul rând prin calitatea de Creator a lui Dumnezeu: „Să știți că Domnul este Dumnezeu! El ne-a făcut, ai Lui suntem...” (Psalmii 100,3).

Profetul Isaia prezintă în mod convingător gândul că Îi aparținem lui Dumnezeu prin creațiune:

„Acum, așa vorbește Domnul, care te-a făcut, Iacove, și Cel ce te-a întocmit, Israele! Nu te teme de nimic, căci Eu te izbăvesc, te chem pe nume: ești al Meu” (Isaia 43,1).

Apostolul Pavel, în mijlocul Areopagului atenian, declară în fața filozofilor păgâni: „Căci în El avem viața, mișcarea și ființa, după cum au zis și unii din poezii voștri: ‘Suntem din neamul lui...’” (Fapte 17, 28). Legătura părintească dintre Dumnezeu și om este adevărată în lumina creațiunii și a faptului că toți oamenii descind din Adam. Profetul întreabă: „Nu avem toți un singur Tată? Nu ne-a făcut un singur Dumnezeu?” (Mal. 2,10). Despărțirea omului de Dumnezeu a făcut ca această relație, motivată de calitatea de Creator a lui Dumnezeu, să fie serios afectată. Mulți oameni nu vor să știe de Dumnezeu, nu vor să-L recunoască drept Tată al lor. De aceea, în al doilea rând, relația Tată-fiu este dată de lucrarea răscumpărării, care oferă posibilitatea unei legături mult mai strânse și mai profunde.

„Isus ne învață să numim pe Tatăl Său, Tatăl nostru. ‘Lui nu-I este rușine să’ ne ‘numească frați’ (Evrei 2,11). Atât de voioasă, atât

de dornică este inima Mântuitorului să ne spună bun venit ca membri ai familiei lui Dumnezeu, încât, în primele cuvinte pe care trebuie să le folosim când ne apropiem de Domnul, El asigură asigurarea rudeniei noastre divine: **Tatăl nostru**.

Aici se dezvăluie acel minunat adevăr, plin de încurajare și mângâiere, că Dumnezeu ne iubește ca pe Fiul Său. Aceasta și spunea Domnul Isus în ultima Sa rugăciune pentru ucenicii Săi: **‘Tu i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine’** (Ioan 17,23)” (Ellen White, *Cugetări de pe Muntele Fericităților*, pag. 87).

Așa cum în familia omenească ajungem prin naștere, tot așa în familia lui Dumnezeu se intră prin nașterea din nou, și numai aceasta ne dă dreptul să-L numim pe Dumnezeu Tatăl nostru.

Avem un Tată care, deși a fost jignit, întristat, desconsiderat, a continuat să vegheze, să ne iubească, să ne aștepte, și apoi să ne întâmpine cu toată bucuria atunci când ne-am întors El.

Privilegiul de a fi copii ai lui Dumnezeu este așa de mare, iar înălțimea, adâncimea și largimea dragostei lui Dumnezeu sunt atât de necuprinse, încât apostolul Ioan nu găsea cuvinte prin care să descrie bucuria și încântarea lui. De aceea ne invită să constatăm noi înșine:

„Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El. Prea iubitorilor, acum suntem copii ai lui Dumnezeu” (1 Ioan 3,1-2).

Apostolul Pavel, de asemenea, declară că: „Toți cei care sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu. Și voi n-ați

primit un duh de robie, ca să mai aveți frică; ci ați primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: **Ava! adică Tată**. Însuși Duhul adevărește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu” (Rom. 8,14-16).

Această nouă legătură cu Dumnezeu creează, de asemenea, o nouă legătură cu toți ceilalți oameni care au fost născuți din nou. Ei sunt frații noștri, cu aceleași drepturi și privilegii ca ale noastre.

Adeea, când există un singur copil într-o familie, el devine egoist și uită drepturile și privilegiile altora. Prea mulți dintre noi acționăm ca și cum am fi singurul copil în familia lui Dumnezeu. Dar există primejdia de a cădea în cealaltă extremă, exprimată de către cineva în felul următor: „Există un lucru foarte de plâns, care întrece necredința rece, și anume a înșenunchea și a zice „Tatăl nostru”, și apoi a ne ridica și a trăi o viață de orfani.” Nu suntem orfani, avem UN TATĂ!

La Festivalul Tineretului de anul acesta am învățat o cântare minunată care, atât prin melodia, cât și prin cuvintele ei, m-a impresionat profund:

Aparțin Regelui, Tatăl meu e-mpărat
Niciodată El nu m-a uitat,
Când sunt singur și trist,
Când Îl strig în impas,
El îmi spune din nou: „NU TE LAS!”

O parabolă

Sunt printre noi unii care nu au cele mai plăcute amintiri sau experiențe cu privire la părinți, și în mod special la tatăl. O tânără, care a rămas de timpuriu orfană de tată, îi înmărturisea: „Singurele amintiri pe care le am despre tata se leagă de bătăile crude pe care i le administra mamei. Și pentru că atunci eu plângeam, mă bătea și pe mine. Îmi era teamă de el”.

Pentru a nu fi derutați de termenii noștri omenești de comparație, Mântuitorul a rostit o parabolă în

care caracterul și procedeele Tatălui ceresc, în relația cu noi, fiii Săi, sunt descoperite în toată frumusețea lor. Este vorba de parabola fiului risipitor, relatată în Luca 15, 11-32, parabolă din care desprindem câteva concluzii:

- Tânărul pretindea ceea ce nu i se cuvenea în acel moment; avea dreptul la moștenire abia după moartea tatălui. Prin atitudinea și pretențiile sale, l-a jignit profund pe tatăl său.

- La plecarea fără motiv a fiului mai tânăr de acasă, în inima tatălui a rămas multă durere și în același timp dor după fiul plecat.

- Ceea ce l-a determinat să se întoarcă acasă era convingerea că tatăl său îl iubește.

- Tatăl stă de veghe, așteptând întoarcerea lui, și-l observă pe când încă era departe.

- Tatăl își îmbrățișează fiul, care nu mai are timp să ceară locul de argat, pentru că tatăl îi oferă toate onorurile de fiu, prin care îl copleșește.

- Nu se aude nici un reproș, nici o mustrare, nici o batjocură, ci iertare și repunere în poziția inițială – fiu cu drepturi depline.

- Evenimentul întoarcerii fiului pierdut este sărbătorit; tatăl organizează o masă a părtășiei, invitându-i pe toți să se bucure și să se veselească.

Aceasta este imaginea Tatălui ceresc, Cel care declară: „Te iubesc cu o iubire veșnică; de aceea îți păstrez bunătatea Mea!” (Ier.31,3).

Sunt fericit că am un astfel de Tată! Mulți dintre dv. v-ați bucurat de curând, descoperind bunătatea cu care Tatăl ceresc v-a întâmpinat când v-ați întors de pe căile risipei, ale păcatului și degradării. Să ne bucurăm și noi și să ne veselim pentru că avem un Tată care, deși a fost jignit, întristat, desconsiderat, a continuat să vegheze, să ne iubească, să ne aștepte, și apoi să ne întâmpine cu toată bucuria atunci când ne-am întors la El.

Parabola se putea încheia în acest moment. Sau putea continua zugrăvind o scenă mișcătoare când cei doi frați, multă vreme despărțiți, se reîntâlnesc, se îmbrățișează, plâng de bucurie fiecare pe umărul celuilalt, iar la scena aceasta asistă, profund mișcat, tatăl împreună cu toți cei din casa sa. Ce fericit ar fi fost tatăl! Însă fiul mai mare face notă discordantă, strică, prin atitudinea sa, armonia scenei de bucurie. El s-a întăritat de mânie și nu voia să intre în casă. Atitudinea sa total nepotrivită față de fratele său, care a fost pierdut și a fost găsit, este rezultatul relației pe care o avea cu tatăl său. Fiul mai mare n-a împărțit, împreună cu tatăl său, neliniștea și grija pentru cel pierdut. Era în casa tatălui, dar nu

Să facem din săptămâna aceasta ocazia verificării legăturii noastre cu Tatăl, ocazia verificării relațiilor noastre frățești, ca „să trăim părtășia familiei Sale”.

avea preocupările și gândurile tatălui său. Pe de altă parte, el nu se bucura de privilegiul de fiu, considerându-se rob în casa tatălui, muncind din greu zi de zi, neputând să petreacă împreună cu prietenii săi. Singura bucurie pe care o cunoștea era dată de realizările proprii, roadele muncii sale. Iar atunci când a văzut că fratele mai mic se împărtășește din darurile tatălui, considera că prin aceasta lui i se face o nedreptate.

Cu câtă blândețe, răbdare și bunătațe procedează tatăl în situația aceasta, ieșind la el, vorbindu-i la inimă și încercând să-l recupereze! Parabola nu ne spune care a fost răspunsul fiului mai mare. De fapt,

parabola ilustrează a o realitate existentă chiar atunci când ea a fost rostită. Tot la fel de adevărat este faptul că această realitate se găsește și azi în casa Tatălui. În casa Tatălui, sunt fii care n-au preocupările, gândurile și planurile Tatălui. Sunt fii care muncesc din greu, bucurându-se doar de rezultatul eforturilor proprii, și nu trăiesc bucuriile și privilegiile legăturii cu Tatăl. Sunt fii care de ani de zile nutresc resentimente, nu-i acceptă pe frații lor, nu se pot bucura când îi văd. Sunt fii care mențin o stare de tensiune în casa Tatălui, se consideră nedreptățiți, sunt mereu nemulțumiți. Ești cumva un astfel de fiu?

Tatăl vrea să-și ia un timp special în săptămâna aceasta, să stea de vorbă cu fiii Săi. „Fiule, tu întotdeauna ești cu mine și tot ce am eu este al tău”, iar pentru acest motiv „trebuie să ne bucurăm și să ne veselim” pentru frații noștri, pentru toți cei din casa Sa. Să facem din săptămâna aceasta ocazia verificării legăturii noastre cu Tatăl, ocazia verificării relațiilor noastre frățești, ca „să trăim părtășia familiei Sale”. La acest ceas de sfârșit de istorie, când frigul, generat de criza economică, se întetește, acum, când e frig și în relațiile interumane din familie și din societate, azi, când dragostea celor mai mulți s-a răcit, iar peste toate acestea se vor adăuga și vânturile ultimelor evenimente, veniți să ne reînnim consacrarea față de Îndurătorul nostru Tată ceresc, să stăm mai aproape unii de alții, legați prin dragostea Sa. Să facem ca în casa Sa să fie cald, plăcut și bine, dând slavă Tatălui în fiecare zi, așteptând revenirea Fratelui nostru mai mare spre a ne duce acasă la Tatăl.

Iacob Pop este secretarul Asociației Pastorale a Conferinței Transilvania de Sud.

Biserica lui Hristos

Este obiectul atenției Sale supreme.

Ellen White

Le mărturisesc fraților și surorilor mele că biserica Domnului Hristos, așa slabă și cu defecte cum ar putea fi, este singurul obiect de pe pământ asupra căruia El își îndreaptă suprema Sa atenție. El adresează întregii lumi invitația să vină la El ca să fie mântuită; cu toate acestea, El își însărcinează îngerii să dea ajutor divin fiecărei ființe care vine la El în pocăință, cu inima zdrobită, și El vine personal, prin Duhul Său cel Sfânt, în mijlocul bisericii Sale.

Frați pastori și întreaga biserică, acesta să fie limbajul nostru, din inimi care răspund mării bunătăți și iubirii a lui Dumnezeu față de noi ca popor și față de noi în mod individual: „Pune-ți nădejdea în Domnul, Israele, de acum și până în veac”. Voi, „care stați în Casa Domnului, în curțile Casei Dumnezeului nostru! Lăudați pe Domnul, căci Domnul este bun; cântați Numele Lui, căci este binevoitor. Căci Domnul Și-a ales pe Iacov, pe Israel, ca să fie al Lui. Știu că Domnul este mare și că Domnul nostru este mai presus de toți dumnezeii” (Ps. 131,3; 135,2-5). Gândiți-vă, frații mei și surorile mele, la faptul că Domnul are un popor, un popor ales, biserica Lui, care să-I aparțină, să fie fortăreața Lui, pe care o are într-o lume revoltată, bolnavă de păcat; și El vrea ca nici o altă autoritate să nu fie cunoscută în biserica Sa, nici o altă lege să nu fie recunoscută de ea, decât autoritatea și Legea Lui...

Deosebiri clare, evidente

În timpul acesta, biserica trebuie

să se îmbrace cu veșmintele ei frumoase – „Domnul Hristos, neprihănirea noastră”. Există deosebiri clare, evidente, care trebuie să fie restabilite și exemplificate față de lume prin înălțarea poruncilor lui Dumnezeu și a credinței lui Isus. Frumusețea sfinteniei trebuie să se vadă în splendoarea ei originală, în contrast cu diformitatea și întunericul celor necredincioși, ale celor care s-au revoltat și au respins Legea lui Dumnezeu. Astfel, noi recunoaștem pe Dumnezeu și Legea Sa, temelia guvernării Sale în cer și în toate locurile stăpânirii Sale pe pământ. Autoritatea Sa trebuie să fie ținută distinctă și clară în fața lumii și nici o lege care vine în conflict cu legile lui Iehova nu trebuie recunoscută. Dacă, sfidând planurile lui Dumnezeu, se îngăduie ca lumea să influențeze hotărârile sau acțiunile noastre, scopul lui Dumnezeu este zădărnicit. Oricât de plauzibil ar fi pretextul, dacă biserica este nehotărâtă în această privință, în cărțile cerului se scrie împotriva ei că a trădat cele mai sfinte datorii și Împărăția Domnului Hristos.

Biserica trebuie să-și susțină în mod ferm și categoric principiile în fața întregului univers ceresc și a împărățiilor lumii; credințioșii neclintiti în păstrarea onoarei și sfinteniei Legii lui Dumnezeu va atrage atenția și admirația chiar din partea lumii și, prin faptele bune pe care le vor vedea, mulți vor fi conduși să-L slăvească pe Tatăl nostru din cer. Cei credincioși și sinceri au scrisorile de acreditare ale cerului, nu ale potentatilor lumii. Toți oamenii vor ști cine

sunt ucenicii Domnului Hristos, aleși și credincioși; îi vor cunoaște atunci când aceștia vor fi încoronați și proslăviți pentru că L-au onorat pe Dumnezeu și pentru că Dumnezeu i-a onorat, dându-le „o greutate veșnică de slavă”...

Domnul a înzestrat biserica Sa cu posibilități și cu binecuvântări, pentru ca membrii ei să poată prezenta lumii o imagine a bogăției Sale și pentru ca biserica Lui să fie desăvârșită în El, o reprezentare continuă a unei alte lumi, și anume lumea veșnică, a unor legi superioare legilor de pe pământ. Biserica Sa trebuie să fie un templu construit după modelul divin, iar îngerul arhitect și-a adus din cer trestia de măsurat, din aur, pentru ca fiecare piatră să fie tăiată și fasonată după măsura divină și șlefuită să strălucească asemenea unei embleme a cerului, care să radieze în toate direcțiile razele clare, strălucitoare, ale Soarelui Neprihănirii. Biserica trebuie să fie hrănită cu mana din cer și să fie ținută numai sub ocrotirea harului Său. Îmbrăcată cu toată armura luminii și a neprihănirii, ea intră în conflictul final. Zgura, materialul fără valoare, va fi arsă, iar influența adevărului dă mărturie lumii despre caracterul său sfântor, înnobilitor...

Experimente divine

Domnul Isus face experiențe pe inimi omenești prin manifestarea milei Sale și a harului Său abundent. El face transformări atât de uimitoare, încât Satana, cu toată lăudăroșia lui îngâmfată, cu toată confederația răului unită împotriva lui Dumnezeu și a legilor guvernării Sale, stă și îi privește ca pe o fortăreață de necucerit în fața minciunilor și înșelăciunilor lui. Ei sunt o taină pe care el nu o poate înțelege. Îngerii lui Dumnezeu, serafimi și heruvimi, puterile însărcinate să coopereze cu oamenii, privesc, cu uimire și bucurie, la faptul că oameni căzuți, odată copii ai mâniei,

își formează, prin educația primită de la Domnul Hristos, un caracter după modelul divin, ca să fie fii și fiice ale lui Dumnezeu, să îndeplinească o parte importantă în ocupațiile și bucuriile cerului.

Domnul Hristos a dat ample posibilități bisericii Sale, ca să poată să primească în schimb multă slavă de la cei pe care i-a mântuit, pe care i-a cumpărat ca să fie ai Lui. Biserica, fiind înzestrată cu neprihănirea Domnului Hristos, este tezaurul Său, în care belșugul îndurării, al iubirii Sale și al harului Său trebuie să se vadă în manifestarea lor deplină și finală. În rugăciunea Sa de mijlocire, El a spus că iubirea Tatălui este la fel de mare față de noi cum este față de El, singurul Fiu, și S-a rugat ca acolo unde este El să fim și noi împreună cu El, uniți pentru totdeauna cu Domnul Hristos și cu Tatăl. Această declarație trezește uimirea oștirii îngerilor și constituie marea lor bucurie. Darul Duhului Său cel Sfânt, bogat, deplin și abundent, trebuie să fie ca un zid de foc în jurul bisericii Sale, ca un zid peste care puterile celui rău să nu poată trece. În curăția lor nepătată și în desăvârșirea lor absolută, Domnul Hristos privește la cei pe care i-a răscumpărat ca la răsplata tuturor suferințelor, umilinței și iubirii Lui și ca la o întregire a slavei Sale – Hristos, marele centru de la care se revarsă toată splendoarea. „Ferice de cei chemați la ospățul nunții Mielului” (Apoc. 19,9).

Biserica – proprietatea lui Dumnezeu

Biserica este proprietatea lui Dumnezeu și El își aduce aminte de ea permanent, în timp ce ea se află în lume, supusă ispitelor lui Satana. Domnul Hristos nu a uitat niciodată zilele umilinței Sale. De când a lăsat în urmă scenele umilirii Lui, Dom-

nul Isus nu a pierdut nimic din natura Sa umană. El are aceeași iubire duioasă, plină de milă, și totdeauna este mișcat de suferința oamenilor. El păstrează mereu în minte faptul că El însuși a fost un Om al durerii și obișnuit cu suferința. El nu-i uită pe reprezentanții Săi care se străduiesc să înalțe Legea Sa călcată în picioare. El știe că lumea care L-a urât pe El îi urăște și pe ei. Domnul Hristos S-a înălțat la cer; dar, și astăzi, există un lanț viu care îi leagă pe cei care cred în El de inima Lui înfinit de iubitoare. Cei mai umili și cei

mai slabi sunt legați strâns de inima Sa, printr-un lanț al simpatiei. El nu uită niciodată că este reprezentantul nostru, că El poartă natura noastră.

Domnul Isus privește asupra bisericii Sale adevărate de pe pământ, a cărei năzuință supremă este să coopereze cu El în marea lucrare de salvare a oamenilor. El ascultă rugăciunile copiilor Săi, rostite cu putere, dintr-o inimă plină de căință, și Cel Atotputernic nu Se poate împotrivi cererii lor pentru mântuirea oricărui membru încercat, ispitit al trupului Domnului Hristos. „Astfel, dar, fi-

indcă avem un Mare Preot însemnat, care a străbătut cerurile – pe Isus, Fiul lui Dumnezeu –, să rămânem tari în mărturisirea noastră. Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. Să ne apropiem, dar, cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie” (Evr. 4,14-16). Isus „trăiește pururea ca să mijlocească pentru” noi (Evr. 7,25). Prin Răscumpărătorul nostru, ce binecuvântări ar putea să nu primească cel care crede în mod sincer? Biserica, urmând să intre curând în cel mai greu conflict al ei, va fi obiectul cel mai îndrăgit de Dumnezeu pe pământ. Confederația răului va fi instigată de o putere care vine de jos și Satana va aduce toate acuzațiile posibile împotriva celor aleși pe care nu-i poate amăgi cu înșelăciunile și minciunile lui satanice. Dar ar fi posibil ca Domnul Hristos, Reprezentantul și Capul nostru, care a fost înălțat să fie „Domn și Mântuitor, ca să dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor” (Fapte 5,31), să-și închidă inima, să-și retragă mâna sau să-și lase neîmplinită făgăduința? Nu; niciodată, niciodată.

Identificat cu biserica Sa

Dumnezeu are o biserică, un popor ales; și dacă toți ar putea să vadă, așa cum am văzut eu, modul deplin în care Domnul Hristos Se identifică cu poporul Său, nu s-ar auzi nici o solie prin care biserica este denunțată ca fiind Babilon. Dumnezeu are un popor, oameni care lucrează împreună cu El, și ei au mers drept înainte, având în vedere slava Lui. Ascultați rugăciunea Reprezentantului nostru în cer: „Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea” (Ioan 17,24). O, cât de mult a

dorit Conducătorul divin să aibă împreună cu El biserica Sa! Oamenii aceștia fuseseră părtași cu El la suferința și la umilința Lui și cea mai mare bucurie a Sa este să-i aibă împreună cu El ca să fie părtași ai slavei Sale. Domnul Hristos cere privilegiul de a avea biserica Sa împreună cu El. „Vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu.” Să-i aibă împreună cu El este în armonie cu făgăduința și cu înțelegerea din cadrul legământului cu Tatăl Său. Cu respect, El prezintă la tronul milei răs-

cumpărarea Sa încheiată pentru poporul Său. Curcubeul făgăduinței Îl înconjoară pe Înlocuitorul și Garantul nostru, în timp ce El rostește cererea iubirii Sale: „Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea”. Noi Îl vom vedea pe Împărat în frumusețea Lui și biserica va fi proslăvită...

Biserica luptătoare nu este acum biserica triumfătoare; dar Dumnezeu iubește biserica Sa și, prin profetul Său, El descrie felul în care i se împotrivesc lui Satana. Cel rău îi îmbracă pe copiii lui Dumnezeu în cele mai negre și mai murdare haine și cere privilegiul de a-i distruge. Îngerii lui Dumnezeu îi ocrotesc de asalturile vrăjmașului. Profetul spune astfel:

„El (îngerul) mi-a arătat pe marele preot Iosua stând în picioare înaintea Îngerului Domnului, și pe Satana stând la dreapta lui, ca să-l părăscă. Domnul a zis Satanei: 'Domnul să te mustre, Satana! Domnul să te mustre, El care a ales Ierusalimul! Nu este el, Iosua, un tăciune scos din foc?' Dar Iosua era îmbrăcat cu hai-

ne murdare, și totuși stătea în picioare înaintea Îngerului. Dar Îngerul, luând cuvântul, a zis celor ce erau înaintea Lui: 'Dezbrăcați-l de hainele murdare de pe el!' Apoi a zis lui Iosua: 'Iată că îndepărtez de la tine nelegiuirea și te îmbrac cu haine de sărbătoare!' Eu am zis: 'Să i se pună pe cap o mitră curată!' Și i-au pus o mitră curată pe cap și l-au îmbrăcat în haine, în timp ce Îngerul Domnului stătea acolo. Îngerul Domnului a făcut lui Iosua următoarea mărturisire: 'Așa vorbește Domnul oștirilor: Dacă vei umbla pe căile Mele și dacă vei păzi poruncile Mele, vei judeca și Casa Mea și vei priveghea asupra curților Mele și te voi lăsa să intri împreună cu cei ce sunt aici'” (Zač. 3, 1-7).

Feriți-vă de învățători mincinoși

Când se ridică oameni care pretind că au o solie de la Dumnezeu, dar, în loc să lupte „împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac” (Efes. 6, 12), ei se grupează și întorc armele de luptă îm-

potriva bisericii luptătoare, ferți-vă de ei. Ei nu au scrisorile de acreditare divine. Dumnezeu nu a așezat asupra lor povara unei astfel de lucrări. Ei ar vrea să dărâme ceea ce Domnul ar vrea să refacă prin solia către Laodicea. El rănește doar ca să poată să vindece, nu să cauzeze nimicirea. Domnul nu încredințează nici unui om o solie care va descuraja și va demobiliza biserica. El muștră, ceartă, pedepsește; dar nu o face decât ca să poată să o vindece

și să o primească în cele din urmă.

Întrebări pentru discuție

1. Prima parte a prelegerii scoate în evidență primejdia influențelor lumești asupra bisericii. Vorbiți despre importanța acestei avertizări pentru biserica locală din care faceți parte și pentru biserică în general.

2. Care a fost răspunsul pe care l-a dat sora White celor care considerau că Biserica Adventistă este Babilon? Ce am putea să învățăm din răspunsul ei?

3. Faceți o listă și discutați elementele din această lectură care ar trebui să ne dea încurajare și speranță – în mod personal și în mod colectiv.

Articolul de mai sus a fost luat din Testimonies to Ministers and Gospel Workers, pag. 15-23. Paragrafele mai lungi au fost fragmentate pentru a face lectura mai ușoară.

Ellen White a fost unul dintre pionierii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Lucrarea ei continuă să fie un glas profetic în această biserică.

Familia lui Dumnezeu se bucură de copiii ei

Cristian Modan

Dă-mi copii ori mor! (Gen. 30,1). Aceste cuvinte rostite cu disperare de Rahela, cu mii de ani în urmă, ar putea fi considerate deplasate astăzi, când atât de mulți copii sunt nedorți și chiar abandonați imediat după naștere. În trecut, copiii erau considerați comoara cea mai de preț a unei familii. Mulțimea lor însemna binecuvântare și abundență, iar absența lor, un blestem.

Și astăzi există familii care consideră că darul cel mai de preț de la Dumnezeu sunt copiii. Datorită lor, familia devine mai mare, deplină. Aceștia aduc cu ei zâmbet, puritate și candoare. O familie care primește în dar copiii atât de mult așteptați își revărsă asupra lor toată dragostea și grija. Pentru părinți, preocuparea cea mai importantă este de a veghea ca aceștia să crească frumos, să fie sănătoși și să își formeze niște caractere nobile.

La fel cum o familie se împlinește prin copii, tot astfel familia bisericii lui Dumnezeu se împlinește prin cei tineri în credință. Fie că sunt născuți în biserică, fie că sunt veniți de curând, aceștia sunt cea mai mare valoare și speranță a acesteia.

Misiunea bisericii este aceea de a face ucenici și a pregăti astfel calea pentru revenirea Domnului. Însă, în timp ce ne străduim ca Evanghelia să ajungă până la marginile pământului, se întâmplă să neglijăm tocmai pe cei care sunt cel mai aproape de noi, în familia și biserică noastră, pe tineri și pe cei veniți de

curând în familia lui Dumnezeu.

În 1 Timotei 5,8 ni se spune că „dacă nu poartă cineva grijă de ai lui, și mai ales de cei din casa lui, s-a lepădat de credință”. Cuvântul casă (*oikeios*) are aici atât sensul de familie (rude de sânge, copii), cât și familia lui Dumnezeu. Aici avem un avertisment, o accentuare a responsabilității noastre față de tinerii din familia bisericii Domnului Hristos.

Într-o seară de Sabat, ca cea de astăzi, într-o localitate de pe țărmul răsăritean al Mării Egee, la Troa, vorbea un evanghelist celebru. Sala era plină. Evanghelistul urma să plece a doua zi, de aceea întâlnirea lor s-a prelungit mult în noapte. Un tânăr numit Eutih, probabil în jurul vârstei de 17-18 ani, care stătea pe o fereastră, a adormit și a căzut de la etajul 3. Un episod tragic, care însă s-a transformat într-o mare bucurie, atunci când biserica a putut să îl primească din nou pe Eutih viu în mijlocul ei.

Întâmplarea redată în Faptele Apostolilor 20,7-12 este de actualitate, pentru că din biserică încă se mai pierd unii dintre tinerii crescuți în familiile noastre și dintre cei veniți de curând în marea familie adventistă. Fie că s-au botezat, fie că nu, unii dintre cei care au crescut în biserică sau dintre cei care i s-au alăturat de curând stau un timp la fereastra care desparte biserica de lume și se pierd, unii dintre ei fără să se mai întoarcă vreodată. Aceștia fac parte tocmai

din segmentul cel mai entuziast în care se mani-festă cu putere roadele Duhului, udate de bucuria dragostei dintâi. Este adevărat că mult mai mulți se alătură bisericii în fiecare zi, însă nimic și nimeni nu poate înlocui pe copiii bisericii care pleacă.

Este posibil ca, examinând episodul căderii și al învierii lui Eutih, să descoperim ce anume putem face ca biserică pentru a preveni „căderea” altor tineri asemenea lui.

Ce anume l-a făcut pe Eutih să cadă? La prima vedere, răspunsul pare ușor: faptul că a adormit, și nu oriunde, ci lângă o fereastră. Dar cum se face că Eutih era la fereastră și de ce oare a adormit?

Este interesantă analiza pe care o face John Graz pentru a găsi răspunsul la această întrebare. Relatarea lui Luca nu conține multe amănunte și nu răspunde în mod clar unor întrebări de genul acesta, însă ne ajută să deducem unele lucruri. Astfel, chiar înainte de a spune că Eutih stătea pe fereastră, el face următoarea observație: „În odaia de sus, unde eram adunați, erau multe lumini”. Faptul că evanghelistul amintește un amănunt ce nu are o legătură cu desfășurarea evenimentelor ne face să credem că el este important. Dacă întâlnirea ar fi avut loc în zilele noastre, o încăpere luminată nu ar fi produs nici un fel de necazuri. În vechime însă, situația era cu totul alta. Comentariile Biblice Adventiste amintesc că lumina era produsă de candelă cu ulei sau torțe, iar acestea produceau fum și căldură. Este foarte posibil ca atmosfera încărcată să îl fi făcut pe Eutih să se ridice și să meargă la fereastră. Este adevărat că același aer îl respirau cu toții, însă tinerii și copiii sunt mai sensibili.

Pe lângă existența aerului închis din cameră, Luca lasă să se întrevedă și un alt motiv care ar fi putut să contribuie la starea de somnolență a lui Eutih. El amintește de două ori faptul că Pavel și-a lungit vorbirea,

iar în versetul 9 el face o legătură directă: „A adormit de-a binelea în timpul lungii vorbiri a lui Pavel”. Mulți dintre noi am fi socotit o favoare extraordinară să putem să îl ascultăm pe marele evanghelist Pavel. Timpul ar fi zburat fără să îl luăm în seamă. Pentru Eutih era însă prea mult. Copiii și tinerii aflați în perioada de creștere obosesc repede, iar puterea lor de concentrare scade.

Deci, s-ar putea întâmpla ca somnul care l-a cuprins pe Eutih să fi fost o consecință, și nu o cauză.

Indiferent de cauzele care l-au făcut să cadă, modul în care au reacționat biserica și Pavel în situația de criză creată este un model de acțiune pentru biserica de azi, atunci când aceasta pierde pe unul dintre copiii ei. Pavel a coborât până la locul unde se afla Eutih, l-a luat în brațe și a strigat către Dumnezeu, care i-a redat viața. De asemenea, bucuria comunității din Troa este un exemplu de modul în care o biserică iubitoare primește înapoi pe cel care „era pierdut și a fost găsit” (Luca 15,32).

În același timp, ne putem pune întrebarea: de ce să așteptăm ca un tânăr sau un nou-venit să se piardă, pentru ca doar după aceea să ne manifestăm interesul față de el, și să ne exprimăm bucuria doar când se întoarce? De ce să nu le arătăm interesul nostru întotdeauna, și de ce să nu îi înconjurăm acum cu o atmosferă bună? Putem acum să le creăm un cadru potrivit pentru a se dezvolta și a lucra și atunci, cu siguranță, cei mai mulți nu vor pleca niciodată.

Este posibil să ne gândim că le-am oferit tinerilor tot ce aveau nevoie pentru a se simți împliniți, însă percepția lor poate fi diferită. Oare ce anume îi face pe unii tineri sau pe cei veniți de curând să plece din biserică chiar în anii când ar trebui să fie cel mai mult implicați în misiunea ei?

Un sondaj recent, în care au fost chestionați peste 12.000 de tineri, arată că, în timp ce apreciază foarte

mult doctrina bisericii, tinerii crescuți în familii adventiste simt că uneori sunt tratați cu neîncredere și indiferență. Printre motivele invocate de cei care au părăsit biserica, cele mai frecvente sunt următoarele: lipsa unor programe adaptate nevoilor lor, lipsa prietenilor în biserică, botezul fără o convertire autentică, o atitudine indiferentă din partea membrilor adulți, diferența între ceea ce se spune și ceea ce se face. În același timp, nu trebuie să trecem cu vederea că unii tineri folosesc motivele de mai sus pentru a gusta din ofertele acestei lumi.

Sondajul concluzionează că, în bisericiile în care nu există programe pentru tineret și Școala de Sabat pentru copii și tineri, patru din cinci tineri născuți în biserică se pierd, în timp ce, acolo unde aceste programe sunt bine organizate, doar unul din cinci tineri va alege să părăsească biserica. Din moment ce, în ciuda unor programe speciale, vor fi totuși tineri care pleacă, înseamnă că programele în sine nu pot mântui pe nimeni. În același timp, diferența mai mult decât evidentă dintre numărul de tineri care rămân în biserică și cei care pleacă, în funcție de existența unor astfel de programe, întărește nevoia bisericii de a se îngriji de educația pe care o oferă tinerilor ei și de atmosfera cu care îi înconjoară.

O atmosferă caldă

„Lăsați copilașii să vină la Mine, și nu-i opriți” (Mat. 19,13-15), a spus Mântuitorul ucenicilor, care considerau că ei sunt prea tineri pentru a putea beneficia de binecuvântarea Sa (vezi *Hristos, Lumina lumii*, pag. 522). Isus iubea copiii, iar ei simțeau acest lucru și se bucurau să stea în preajma Lui, să îl asculte și să fie îmbrățișați de El.

Specialiștii în lucrarea de tineret au descoperit că relația dintre tineri și părinți influențează în mod puternic imaginea pe care și-o formează tinerii despre Dumnezeu. Cu cât legătura dintre părinți și copii este mai puternică cu atât mai pozitive vor fi simțămîn-

tele copiilor față de Dumnezeu. Chiar mai mult, se spune că această legătură are un efect mai puternic decât intensitatea trăirii religioase a părinților. Gândiți-vă pentru un moment!

Familiiile care întrețin o atmosferă caldă și deschisă față de copiii lor îi ajută să înțeleagă mai bine iubirea lui Dumnezeu. În același timp, lipsa acestei atmosfere și relații nu poate fi compensată de religiozitatea părinților. O atmosferă rece sau indiferentă în familie îl va împiedica pe tânăr să înțeleagă dragostea lui Dumnezeu, chiar dacă acea familie studiază Biblia, se roagă și îl aduce în fiecare Sabat la biserică.

Comandantul lagărului de la Auschwitz mărturisea că, în dorința de a-l face pastor, tatăl său îl punează să facă tot felul de exerciții religioase și îi verifica fiecare gest, ca să-l ferească de păcătuire, totul însă, într-o atmosferă rece și dură. Modul în care a fost tratat l-a făcut să respingă învățăturile care i-au părut foarte atrăgătoare la început.

Un alt exemplu este cel al copiilor care au fost lipsiți de părinți și de afecțiunea acestora în primii ani de viață. Se știe că mulți dintre acești copii nu vor reuși niciodată să aibă un echilibru emoțional satisfăcător. Doar acei copii care se bucură de grija și atenția părinților se pot dezvolta sănătos și armonios. Tot astfel, cei veniți de curând își vor pierde entuziasmul misionar, dacă nu sunt integrați și implicați în acțiunile bisericii în primul an de când au fost renăscuți prin Hristos.

Ce ar putea să facă biserica? În primul rând, ea trebuie să predice și să învețe faptul că religia este bazată în principal pe relație, atât cu Dumnezeu, cât și cu oamenii, și nu pe un cod de comportament. În al doilea rând, părinții, pastorii, conducătorii din comunități și instructorii trebuie să fie modele de relații bune cu Dumnezeu și cu semenii. Fiecare membru al bisericii să privească cu toată dragostea pe tineri, pe copii și pe cei nou-veniți și să îi înconjoare

cu o atmosferă caldă și deschisă.

Programe adecvate

În plus, biserica trebuie să se ocupe de educația lor, pentru ca ei să își formeze un caracter creștin și să le ofere ocazii de a se implica în lucrarea lui Dumnezeu. Foarte multe pașaje din Scriptură trasează o responsabilitate deosebită bisericii din toate timpurile pentru educația copiilor lor. Deuteronom 6,6-9.20-25 îi prezintă pe copii ca fiind o secțiune bine delimitată a obștii credincioșilor, cu nevoi specifice: nevoia de a cunoaște experiențele spirituale și valorile părinților, nevoia de a vedea poruncile lui Dumnezeu împlinite în viața celor maturi.

„Domnul meu... copiii sunt micșori... eu voi veni încet... la pas cu copiii” (Gen. 33.13.14), i-a spus Iacov lui Esau, iar cuvintele lui sunt pline de semnificație și pentru noi, astăzi. În același fel, Pavel consideră că laptele cu care o familie îi crește pe nou-născuți înseamnă, din punct de vedere spiritual, adaptarea învățăturilor spirituale la vârsta și experiența celor cărora se adresează (1 Cor. 3.2). La fel cum un copil are nevoie de timp pentru a învăța să își coordoneze mișcările, să meargă, să vorbească, la fel cei tineri, ca vârstă sau experiență religioasă, au nevoie de programe speciale și de ocazii de a aplica ceea ce învață.

„În copiii care I-au fost aduși, Isus a văzut bărbați și femei care vor moșteni harul Său și locuitori ai Împărăției Sale, iar pe unii dintre ei, martiri pentru cauza Sa. El a știut că acești copii Îl vor asculta și Îl vor primi ca Mântuitor al lor mult mai repede decât cei mari... În învățăturile Lui, El S-a plecat la nivelul lor. El, Maiestatea Cerului, nu a disprețuit întrebările lor, ci le-a răspuns și a simplificat lecțiile Lui importante ca să le facă pe înțelesul lor.” (Hristos, *Lumina lumii*, pag. 515)

Este trist că o biserică atât de devotată misiunii încredințate de Dumnezeu nu a înțeles întotdeauna

potențialul pentru lucrare pe care îl au tinerii. În mijlocul eforturilor susținute pentru evanghelizare, uităm că și tinerii noștri au nevoie de mântuire și că e nevoie de timp și de eforturi pentru a-i păstra.

Conducători consacrați și competenți

Urmând exemplul Domnului Hristos, biserica trebuie să se ocupe de calitatea programelor de Școala de Sabat și a celor de tineret. Cunoștințele pe care tinerii le pot acumula prin participarea lor la aceste programe vor fi dublate de influența instructorilor, care vor deveni niște modele pentru aceștia. Deoarece rolul celor care se ocupă de tineri și de cei nou-veniți este atât de mare, este important ca biserica să ofere aceste responsabilități persoanelor celor mai entuziaste de lucrarea cu tinerii și mai consacrate lui Dumnezeu. Trebuie să ținem seama că, după părinți, instructorii pot avea cel mai important rol în a-i conduce pe tineri la Hristos și a-i ajuta să-și formeze niște caractere pentru Împărăția Sa. Cea mai mare influență asupra tinerilor nu va fi obținută prin cuvinte, ci mai degrabă prin acțiunile, reacțiile și stilul de viață ale celor pe care îi aleg drept model, părinți și instructori.

Un rol activ în viața bisericii

În afară de educație și modele, tinerii și cei nou-veniți au nevoie de o implicare activă în viața comunității. Implicarea lor în serviciile de închinare și în programele bisericii poate aduce multe beneficii pe termen lung. Astfel, ei vor înțelege credința lor în termeni practici. Participarea la închinare săptămână după săptămână poate oferi tinerilor ocazia de a asculta Cuvântul lui Dumnezeu, de a-și mărturisi păcatele și de a se decide să se implice activ în lucrarea Sa.

„Biserica are nevoie de ajutorul tinerilor și tinerelor care să dea o mărturie curajoasă și să entuziasme-

ze poporul lui Dumnezeu cu zelul lor fierbinte și să sporească influența bisericii în lume” (*Solii către tineret*, pag. 25). Ei pot avea o influență puternică nu numai asupra colegilor și prietenilor lor, ci și asupra societății în general. „Pastorii și membrii mai în vârstă nu pot avea asupra tinerilor nici jumătate din influența pe care tinerii consacrați lui Dumnezeu o pot avea asupra prietenilor lor” (*Solii către tineret*, pag. 204). „Cu o asemenea armată de lucrători cum sunt tinerii noștri bine instruiți și echipați, cât de curând mesajul despre un Mântuitor răstignit, înviat și care revine în curând ar putea fi dus în întreaga lume!” (*Solii către tineret*, pag. 196)

Rugăciune

Multe familii s-au rugat cu credință pentru a primi copii și se roagă la fel de fierbinte, în fiecare zi, pentru sănătatea și ocrotirea acestora. Tot astfel, biserica se roagă pentru a avea succes în lucrarea pentru suflete, atât pentru cei care vor veni, cât și pentru cei care au venit deja. Iar când aceștia sunt pe punctul de a cădea, biserica trebuie să privească cu încredere spre Dumnezeu. Pentru cei care au căzut deja, biserica trebuie să se roage fierbinte, așa cum a făcut Pavel pentru Eutih, chiar dacă acesta era socotit ca definitiv pierdut.

Textul din Maleahi 4,5-6 arată că distanțarea dintre cele două generații este un blestem, pe când apropierea lor și împlinirea planurilor lui Dumnezeu din Deuteronom 6 este un semn al apropierei sfârșitului. Este timpul ca această profecție să fie împlinită. Tinerii trebuie să fie încurajați și încredințați că pot să fie de folos bisericii. Atunci când îi îndreaptă spre Isus Hristos, biserica îi îndreaptă către sursa de putere, care îi va schimba pe ei și lumea din jurul lor.

Cristian Modan este directorul Departamentului Tineret al Conferinței Muntenia.

Familia lui Dumnezeu se roagă împreună

Există putere atunci când ne apropiem de tronul lui Dumnezeu uniți.

Ruthie Jacobsen

Ce se întâmplă atunci când o familie se roagă împreună? Care este atmosfera de „altar familial”?

Imaginați-vă o familie mică, ai cărei membri s-au adunat înainte de plecarea copiilor la școală. Ei se roagă împreună, luând Cuvântul lui Dumnezeu drept siguranță lor și rugându-L pe Dumnezeu să fie ca un zid ocrotitor pentru fiecare dintre ei de-a lungul întregii zile. Părinții pot să știe că El își va ține cuvântul și că brațele Sale îi vor înconjură pe copiii lor.

Se merită

Întrebați familia Macey ce se întâmplă atunci când membrii familiei se roagă și au încredere în Dumnezeu uniți pentru alții. Fiul lor, în vârstă de numai 17 ani, era tânăr, puternic, athletic. În dimineața aceea de septembrie, făcuse mișcare fizică în aer liber, alergând, și tocmai se întorsese acasă. Martha, sora lui, a auzit când Fred a intrat în casă, căzând apoi cu un zgomot surd lângă ușa de la intrare. Ea a găsit corpul lui ghemuit, în stare de inconștiență totală.

Fred a fost dus repede la spital, unde medicii au lucrat cu multă încredere la stabilirea diagnosticului. La 17 ani, Fred avusese un accident vascular cerebral! Și nu numai că era un atac masiv, dar a fost urmat de alte atacuri, până când a trebuit ca Fred să fie conectat la aparatele de menținere a vieții.

Artera carotidă era obstruată, împiedicând sângele să ajungă la creier. Fred nu putea să respire, să vorbească, să vadă sau să gândească.

În timp ce medicii lucrau, membrii familiei se rugau și, curând, li s-au alăturat și alte persoane din localitatea Berrien Springs, Michigan, unde locuiesc. Pe măsură ce vestea despre această tragedie s-a răspândit, au început să se roage și alții, la distanțe mai mari.

După două săptămâni, medicii au venit la Dorothy și la Epifanio, părinții lui Fred, și le-au spus cuvintele inevitabile de care se temuseră: „Nu există nici un semn de activitate a creierului. Ne temem că va trebui să deconectăm aparatele de menținere a vieții, pentru că Fred a murit”.

Înainte ca plămânul artificial să fie oprit, familia Macey s-a adunat pentru ultima dată în capela mică, rugându-se iarăși ca Dumnezeu să-l salveze pe fiul lor. Numai părinților li s-a permis să stea în salon când au fost scoase tuburile. Medicii au scos tubul care întreținuse circulația oxigenului prin plămânii lui Fred. În clipa aceea, „Epi”, tatăl lui Fred, n-a mai putut să stea liniștit nici o secundă. Trecând repede printre cei care lucrau în jurul patului fiului său, a ajuns lângă Fred, l-a prins de umeri și a spus: „Fred, ai de gând să mori? Te rog, lasă-L pe Dumnezeu să-și dovedească puterea”. Fred a deschis ochii și a început să respire singur, pentru prima dată în trei săptămâni. Marele Medic era acolo.

Câteva zile înainte de momentul acesta, medicii o lăsa să se așeze pe Dorothy să pună un fel de comprese cu nămol pe gâtul lui Fred. Era ceva ce ea învățase în patria ei, Honduras. Acum, când s-a aplecat să o ia, s-a uitat la fiul ei și a întrebat: „Fred, ce vrei?”

El a zâmbit și a spus: „Vreau apă”.

Ce bucurie! Ce răspuns uimitor la rugăciune! Fred mai avea în față un drum lung. Acum, după câțiva ani, vorbirea lui este încă minimă, dar el poate să meargă schiopătând ușor și să cânte un singur cântec: „Har uimitor”. El îl cântă cu emoție și cu toată înțelegerea pe care a câștigat-o prin experiența lui.

Atâta har, ce minunat!

Azi pot să fiu salvat!

Am fost pierdut, nenorocit,

Dar Domnul m-a iubit!

Voința de a trăi și refacerea lui sunt, de asemenea, minuni ale harului lui Dumnezeu. El și familia lui povestesc pretutindeni această experiență, în efortul de a-l mulțumi lui Dumnezeu pentru bunătatea Sa față de ei.

Desigur, familia Macey a fost, de la început, o familie care obișnuia să se roage. Uneori Martha era cam iritată de „regulile” din familia ei – de exemplu, fiecare trebuia să fie îmbrăcat pentru altarul de dimineață înainte de micul dejun, zi de zi. Dar acum își dă seama de puterea care se află într-un obicei despre care uneori a crezut că este doar un ritual.

Se poate întâmpla în cercul mai mare

Ce se întâmplă atunci când familia mai mare a lui Dumnezeu se roagă împreună? Avem răspunsuri în întreaga Scriptură, dar, uneori, pierdem din vedere începutul experiențelor lui Dumnezeu. Ne aducem aminte de eliberarea sau minunea extraordinară, dar adesea nu pornim chiar de la începutul experienței, atunci când poporul lui Dumnezeu se roagă, iar uneori se roagă și postește. Copiii Săi vin la El pentru că știu că nu au nici un alt loc unde să meargă. Ei mai știu că la El nimic nu este imposibil. În vocabularul lor nu există nici un cuvânt pentru „imposibil”, pentru că ei, ca membri ai familiei lui Dumnezeu, știu că nu există nimic pe care Dumnezeu să nu vrea sau să nu poată să-l facă, dacă îl cerem cu credință și dacă trăim în ascultare de voința Sa.

Aduce aceasta vreo schimbare? Întrebați-l pe Petru. El era în închisoare, cu mâinile legate în cătușe de mâinile gardienilor care îl păzeau. Situația părea fără speranță, dar fa-

milia bisericii lui se ruga. Îngeri au fost trimiși să răspundă la rugăciune și, curând, Petru era liber!

În Matei 11,12, Domnul Hristos ne spune că „Împărăția cerurilor se ia cu năvală, și cei ce dau năvală pun mâna pe ea”. Așa cum arată un autor, aceasta nu înseamnă că trebuie să devenim agresivi ca pentru o competiție. Din contră, înseamnă că, dacă suntem credincioși, dacă ne rugăm stăruitor, această activitate este interpretată în cer ca „a da năvală” (Ellen White, *That I May Know Him*, pag. 272). Cu alte cuvinte, rugăciunile noastre unii pentru alții, în familia lui Dumnezeu, pot pune Cerul în mișcare! Deci, ce s-ar întâmpla astăzi, dacă rugăciunile noastre s-ar înmulți? Ele ar crea „năvală” (o mare agitație) în cer.

Rugăciunile copiilor ajung la cer. De fapt, Domnul Isus a spus că noi toți avem nevoie de această încredere și credință simplă, ca ale unui copil, în credințioșia lui Dumnezeu. Ce s-ar întâmpla în viața noastră, în familia noastră și în biserica noastră, dacă fiecare dintre noi ar dezvolta această încredere simplă în Dumnezeu? Motoul, cântecul nostru ar trebui să fie acesta:

Mare este credințioșia Ta, o, Doamne, Tatăl meu,

Nici o umbră de schimbare nu este în Time;

Tu nu Te schimbi, îndurările Tale nu se termină;

Cum ai fost, așa vei rămâne în veci.

Mare este credințioșia Ta! Mare este credințioșia Ta!

În fiecare dimineață, văd noi dovezi ale harului;

Din mâna Ta am primit tot ce aveam nevoie.

Mare este credințioșia Ta, Doamne, față de mine!

Încredere simplă

Rugăciunile copiilor lui Dumnezeu sunt auzite în cer și umplu de bucurie inima lui Dumnezeu. Sara, o fetiță de opt ani, spunea: „Dragă Doamne, Te iubesc. Vreau să știu, mai dinainte, că mi-ar plăcea să fiu împreună cu Tine acolo, în cer. Te

iubesc totdeauna, Sara”. Iar Alexis, care are nouă ani, spunea: „Dragă Doamne, ce faci Tu cu familiile care nu au multă credință? O astfel de familie locuiește în blocul de alături. Eu nu vreau să le fac greutăți, așa că nu-ți spun cine sunt oamenii aceștia. Ne vedem la biserică”.

Poate că zâmbim când auzim rugăciunile unora dintre copiii noștri, dar probabil suntem și impresionați de simplitatea lor, de încrederea și de candoarea lor directă. Acestea sunt calitățile pe care le manifestă copiii atunci când se roagă și cuvintele lor exprimă o intimitate adâncă față de Dumnezeu, care ar putea să-i surprindă pe mulți adulți. Copiii au o cunoaștere intuitivă despre Dumnezeu și îi răspund repede cu încredere, cu respect și cu iubire. V-ați întrebat vreodată ce ar face Dumnezeu dacă dv. și alți membri ai familiei Sale v-ați aduna în jurul Cuvântului Său, doar ca să-L cunoașteți mai mult pe Dumnezeu și să vă rugați împreună?

V-ați întrebat vreodată ce s-ar întâmpla în viața, în familia sau în biserica dv., dacă ați fi mai conștienți de prezența lui Dumnezeu și de bunătatea Sa, dacă ați avea mai multă încredere în ceea ce El ar putea și ar vrea să facă pentru dv.?

„Nu talentele pe care le avem acum sau pe care le vom avea vreodată ne vor da succes. Numai Dumnezeu poate să facă lucrul acesta pentru noi. Trebuie să avem mult mai puțină încredere în ceea ce omul poate să facă și mult mai multă încredere în ceea ce Dumnezeu poate să facă pentru fiecare suflet care crede... El dorește să așteptăm lucruri mari de la El!” (*Parabolele Domnului Hristos*, ed. 1995, pag. 97).

Când copiii lui Dumnezeu se adună în credință, susținându-se unul pe altul și unindu-se în rugăciune, Dumnezeu S-a angajat să facă lucruri uimitoare. Iar și iar, apostolul Pavel i-a rugat pe credincioșii creștini – pe care el îi numea „copiii” lui – să se roage pentru el. Și el îi numea „sfîinți”, chiar dacă adesea era îngrijorat cu privire la ei și știa că mai au nevoie să crească.

Ce s-ar întâmpla dacă am întrerupe orice critică, atât în familiile noastre, cât și în familiile bisericilor noastre? Și ce s-ar întâmpla dacă ne-am hotărî în mod serios să ne adunăm

în rugăciune și în armonie unii cu alții? Ce s-ar întâmpla dacă ne-am privi unii pe alții ca fiind „sfîinți”, dacă am cere făgăduințele lui Dumnezeu unii pentru alții și dacă ne-am ruga pentru pastorii și pentru conducătorii bisericii noastre? Timpul este scurt. Rugăciunile unite ale copiilor lui Dumnezeu sunt necesare acum mai mult decât oricând.

Dacă ești tânăr, Dumnezeu așteaptă să asculte rugăciunile tale puternice, pline de încredere. Dacă ești adult, Dumnezeu așteaptă să asculte rugăciunile care exprimă trebuințele tale și iubirea ta. Dacă viața ta se apropie de apus, poți să ai mai multă putere în rugăciune decât oricine, pentru că acum timpul tău poate fi devotat rugăciunii mai mult decât oricând.

Niciodată în întreaga istorie nu a existat o redesteptare care să nu fi fost precedată de rugăciunile unite și susținute ale poporului lui Dumnezeu. Dacă noi, copiii Săi, venim acum împreună să ne rugăm unii pentru alții, pentru pastori, pentru conducătorii bisericii, pentru redesteptare și pentru ca El să ne poată folosi într-o manieră nouă, Dumnezeu Și-a luat angajamentul că ne va pregăti pentru apropiata venire a Domnului Isus. Și El însuși va avea grijă ca împreună cu noi să vină mulți alții, care ne vor mulțumi pentru rugăciunile noastre pentru ei.

Întrebări pentru discuție

1. Ce experiență poți să împărtășești celorlalți despre intervenția providențială a lui Dumnezeu în viața ta (sau în viața familiei tale), ca răspuns la rugăciune?

2. În ce situație se află altarul familial în căminul tău? Ești mulțumit de ea? Dacă nu, ce s-ar putea face pentru îmbunătățirea ei?

3. Ce sugestie clară ai găsit în această lectură, care ar putea să producă învierea de care avem nevoie în biserică?

Ruthie Jacobsen, în cea mai mare parte a carierei sale, a fost educator în domeniul îngrijirii medicale. În prezent, coordonează programele de rugăciune în Diviziunea America de Nord a Bisericii Adventiste, la Silver Spring, Maryland.

Familia lui Dumnezeu se bucură de părtășie împreună

Aici primim încurajare; aici ne întărim speranța.

Carole Ferch-Johnson

Este în jurul anului 100 al erei noastre și biserica din Efes există de câteva zeci de ani. Mulți dintre cei din adunare sunt credincioși de a doua sau a treia generație. S-a cam pierdut din strălucirea luminii inițiale a Evangheliei creștine, iar soarele ascendent al evanghelizării promovate de apostolul Pavel aproape că a apus. Numărul crescând al noilor convertiți la credință a scăzut la doar câțiva.

Wordsworth scria, meditativ: „Era o adevărată fericire să trăiești pe timpul aceluia răsărit”.¹ Dar acum răsăritul a trecut de mult și, printre credincioșii din Efes, bine întemeiați în adevăr, trăiește un patriarh înaintat în vârstă. Avea deja 60 de ani când venise aici și este printre ei de mai bine de 40 de ani. Nu mai are putere să predice, dar, în ochii lumii creștine, el este cea mai mare autoritate de pe pământ. El este ultima persoană în viață dintre cei care s-au unit îndeaproape cu Domnul și care au stat ca ucenici la picioarele Sale. De fiecare dată când credincioșii se întâlnesc, el este purtat în mijlocul lor pe un pat.

O tăcere plină de respect cade asupra adunării când el ridică mâna și începe să predice. Primele sale cuvinte sunt întotdeauna acestea: „Copilașilor, să vă iubiți unii pe alții.”

Încălcând puțin buna-cuviință, un tânăr plin de entuziasm vine în față și îl întreabă pe patriarh: „Frate, de ce repetați aceeași solie totdeauna, de fiecare dată când vorbiți?”

„Pentru că aceasta este porunca Domnului”, răspunde el, „și, dacă aceasta este tot ce faceți, este destul.”²

Părtășia – o idee specific creștină

Acum, când ne apropiem de anul 2000, ar mai spune apostolul Ioan: „Este destul”? Potrivit epistolelor sale, iubirea este întotdeauna suficientă, pentru că ea constituie esența părtășiei.

„Părtășia” este un cuvânt specific creștin și înseamnă acea participare comună la harul lui Dumnezeu, la mântuirea care vine de la Domnul Hristos și la locuirea Duhului Sfânt în inimă, care este dreptul de naștere spirituală al tuturor credincioșilor. Faptul că noi toți avem pe Tatăl, pe Fiul și pe Duhul Sfânt este ceea ce ne face una.”³

În primii ani după venirea sa la Efes, Ioan scrisese despre părtășie: „Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre cu privire la Cuvântul vieții, – căci viața a fost arătată și noi am văzut-o, și mărturisim despre ea, și vă vestim viața veșnică, viață care era la Tatăl și care ne-a fost arătată; – deci, ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtășie cu noi. Și părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos” (1 Ioan 1,1-4).

Pasajul acesta spune că părtășia se află într-o persoană. Aceasta nu este părtășia *activității* – colegialitatea orientată spre activitate, care pătrun-

de în cele mai bune relații omenesti și a cărei existență depinde de îndeplinirea unei slujbe. Nu este nici părtășia *existenței* – legătura emoțională inevitabilă de apartenență, care îi unește pe toți cei care au o moștenire genetică asemănătoare, în pofida deosebirilor dintre ei, a dorinței lor, a distanței sau a dificultăților dintre ei. Dimpotrivă, aceasta este părtășia *credinței*, care se naște dintr-o încredere comună în Dumnezeu și dintr-un angajament reciproc. Izvorul acestei părtășii se află într-o Persoană, și anume în Dumnezeu.

Avantaje

Relația de părtășie cu Dumnezeu are ca rezultat un număr de avantaje pe plan personal: niciodată nu sunt singură, pentru că totdeauna sunt în prezența lui Dumnezeu; cea mai puternică relație a mea este relația cu Dumnezeu; El este vița și eu aleg să fiu mlădița Lui; pot să depind direct de El pentru viața mea spirituală; sunt un creștin care crește, care este dispus să fie schimbat în lumina adevărului Său; îmi este ușor să vorbesc cu Dumnezeu despre orice lucru; iubesc Biblia și o prefer înaintea oricărei alte lecturi.

Părtășia cu Dumnezeu înseamnă că eu sunt oia pierdută pe care păstorul mai întâi o găsește, o poartă în brate, la pieptul său, și apoi o aduce la turmă, unde găsesc părtășie cu alte oi, în aceeași experiență pe care o au și ele.

Părtășia cu Dumnezeu înseamnă că eu sunt moneda pierdută, pe care stăpâna ei mai întâi o găsește, o strânge cu drag la inima ei și apoi o așază la locul său în șiragul de zestre, unde mă odihnesc printre celelalte monede care sunt la fel ca mine. Părtășia cu Dumnezeu înseamnă că eu sunt fiul risipitor, pe care tatăl său mai întâi îl reprimște acasă și apoi, în timp ce fiul stă aplecat pe pieptul său, îl reintegrează într-o familie care vrea să-i aparțină și pe care el o numește familia lui.

Ce amenință părtășia

Relația mea de părtășie cu Dum-

nezeu este ceea ce mă face aptă pentru părtășia cu cei care se bucură de o experiență similară cu experiența mea. Părtășia unii cu alții decurge din părtășia cu Tatăl și cu Fiul, dar, din cauza slăbiciunii omenești, calitatea acestei părtășii este în primejdia de a fi erodată. Eu sunt ispitită permanent să-mi pierd legătura cu Dumnezeu și privilegiul părtășiei cu El și cu poporul Său. Probabil acesta este motivul pentru care Noul Testament vorbește despre o adevărată garderobă a părtășiei, despre haine pe care fiecare creștin trebuie să le poarte ca pe un mijloc de protecție, ca să nu rănim și să nu fim răniți de ceilalți credincioși.

„Astfel, dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și prea iubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare. Îngăduiți-vă unii pe alții și, dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi. Dar, mai presus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvârșirii” (Col. 3,12-14).

Apostolul Pavel spune: „Îmbrăcați-vă cu aceste atribute vizibile”. Pe corp, purtați hainele moi ale compasiunii și bunătății. Deasupra inimii, încheiați bluza sau cămașa umilinței. Împodobiți-vă cu cravata sau cu eșarfa blândității și puneți-vă costumul sau rochia răbdării. Încălțați-vă cu pantofii serviabilității și aveți grijă întotdeauna să purtați vesta iertării. Fără ea, nu vom supraviețui foarte mult în adunare. Pe deasupra tuturor acestora îmbrăcați-vă cu pardesiul iubirii.

Lăsați ca aceste haine să fie așa de vizibile, încât toți să le vadă. Ioan a dorit să spună că acesta este modul de a trăi o părtășie care vine de la Tatăl și care este împărtășită cu toți ceilalți copii ai Săi.

Când această părtășie este trăită, cel mai înalt plan al lui Dumnezeu cu privire la fiicele Sale și la fiii Săi este împlinit, iar rezultatul este o bucurie deplină. În aceste împrejurări, este greu să știm a cui bucurie este mai

deplină – a lui Dumnezeu, a noastră sau a celor cu care suntem în părtășie.

Până atunci

Este paradoxal faptul că majoritatea oamenilor își irosesc cele mai bune resurse căutând o bucurie durabilă. Ei caută să descopere singuri tocmai acel lucru care vine doar de la Dumnezeu. Posibilitatea bucuriei depline este cuprinsă în părtășia creștină și, pe pământ, nu poate fi găsită nicăieri în altă parte. Aceasta nu înseamnă că părtășia creștină este desăvârșită. Este nevoie de o încredere neclintită în Dumnezeu, precum și de un angajament total unii față de alții, pentru ca această părtășie să fie posibilă. În mod clar, acestea depășesc puterile noastre și din acest motiv experiența noastră cu familia lui Dumnezeu și contribuția noastră la fericirea ei în viața aceasta lasă întotdeauna unele dorințe neîmplinite.

Iată cum spunea un creștin: „Și în ce constă secretul bucuriei depline...? În părtășia pe care o creează vestirea Evangheliei; pentru că, dacă scopul imediat al vestirii este realizarea părtășiei, scopul suprem este bucuria deplină. Aceasta este ordinea divină... Și totuși, 'bucuria deplină' nu este posibilă în această lume a păcatului, pentru că părtășia desăvârșită nu este posibilă.

De aceea... trebuie să înțelegem că 1 Ioan 1,4 ('Și vă scriem aceasta pentru ca bucuria voastră să fie deplină') privește, de asemenea, dincolo de viața aceasta, la viața din cer. Atunci părtășia deplină va aduce bucurie deplină. 'Înainte Fetei Tale sunt bucurii nespuse și desfătări veșnice în dreapta Tatălui' (Ps. 16,11)".⁴ Înțelegem de aici că atunci când întreaga familie din cer și de pe pământ se va uni împreună dincolo de tărâmul păcatului, părtășia va fi și mai dulce, iar bucuria deplină în acea părtășie va atinge o intensitate pe care încă nu o cunoaștem.

Până atunci, Dumnezeu are, pe pământ, o familie – biserica Sa. Până atunci, liantul speranței și al faptelor de iubire pe care eu îl găsesc în ea

îmi va fi suficient. Până atunci, zâmbetele prietenoase și mâinile fluturate în semn de salut, când mă simt singură, vor fi destul. Până atunci, sprijinul în rugăciune al celor care varsă lacrimi de simpatie împreună cu mine, atunci când sunt îndurerată, îmi va fi de ajuns. Până atunci, invitația la masă în Sabat, când locuiesc într-un cămin de nefamiliști, va fi suficientă. Până atunci, plasa cu alimente trimisă, anonim, pentru mine, când am rămas fără serviciu, îmi va fi de ajuns. Până atunci, darul neînsemnat trimis copilului meu bolnav va fi destul. Poate că nu voi avea o părtășie desăvârșită într-o biserică perfectă, așa că sunt mulțumită să aștept până atunci.

În timp ce aștept, vreau să mă bucur de experiența acelei părtășii cu familia Sa, pe care o pot avea aici și acum. „Copilașilor, să vă iubiți unii pe alții, pentru că aceasta este porunca Domnului și, dacă aceasta este tot ce faceți, este destul.”⁵

¹ William Barclay, *The Daily Study Bible Series – The Letters of John and Jude*, ed. rev. (Philadelphia: Westminster Press, 1976), pag. 3

² David Jackman, *The Bible Speaks Today – The Message of John's Letters* (Leicester, England: InterVarsity Press, 1988), pag. 11

³ John R. W. Stott, *Tyndale New Testament Commentaries, The Letters of John*, ed. rev. (Leicester, England: InterVarsity Press, 1966), pag. 68

⁴ *Ibid.*, pag. 71

⁵ Aceste cuvinte sunt atribuite apostolului Ioan de către Ieronim.

Întrebări pentru discuție:

1. De ce este importantă părtășia? Care sunt unele avantaje?
2. Cum poate fi încurajată părtășia în biserica mea locală? Ce rol este necesar să îndeplinesc eu, ca persoană?
3. În ce privește adevărata părtășie, noi suntem nedesăvârșiți. Dar ce aspecte ale acestei lecturi ți-au dat motiv de speranță? Cât de puternică este dorința ta după acea părtășie veșnică pe care a făgăduit-o Dumnezeu?

Carole Ferch-Johnson este coordonatoarea Departamentului Misiunea Femeii și a programelor de rugăciune în Diviziunea Pacificul de Sud a Bisericii Adventiste.

Familia lui Dumnezeu studiază împreună

Acesta este izvorul nostru de iluminare, de protecție și de putere.

S. K. Twumasi

De la atacul violent al lui Cain asupra lui Abel, omenirea a suferit în totdeauna consecințele păcatului. El a pus la viață puterea de a-i separa pe oameni și de a crea neîncredere. Lăsați singuri, nu suntem în stare să corectăm nedreptățile și să creăm acea încredere unul în altul care ne face să recunoaștem adevărul despre noi înșine, dar care, în același timp, deschide ușa pentru progres.

Dar, prin Cuvântul Său, Creatorul nostru din cer ne oferă înțelepciunea de care avem nevoie. În acest Cuvânt, El ne descoperă caracterul Său și voința Sa. Nu mai suntem limitați doar la încercări succesive de a descoperi calea care duce la pace. Scripturile ne deschid în față calea lui Dumnezeu.

Această descoperire a adevărului, pe care o numim Biblia, este plină de rapoarte istorice autentice despre felul în care oamenii s-au purtat unii cu alții. Și ceea ce o deosebește de istoria obișnuită este faptul că descrierea evenimentelor pe care le conține este așezată într-un cadru care ne arată cum vede Creatorul nostru ceea ce altfel ar putea să pară simple acte omenești. Acest Cuvânt de la Dumnezeu este prețios mai ales în ochii acelor care îl iubesc și îi servesc, ai acelor care formează familia Sa pe pământ. El călăuzește poporul lui Dumnezeu în mii de feluri, atrăgând atenția, mai presus de toate, la Cuvântul suprem al lui Dumnezeu în persoana Domnului Isus Hristos.

Biblia este Cuvântul viu al lui Dumnezeu, care conține voința exprimată a Tatălui pentru copiii Săi. Așa cum știm, ea a venit de la Dumnezeu, prin sfinții Săi profeți. Astfel, conținutul ei este autentic.

De-a lungul istoriei, Dumnezeu a

folosit Cuvântul Său ca pe un mijloc de a transmite solii de speranță, de mângâiere și de încurajare, de la tronul milei către o lume devastată de păcat. Biblia este o carte fără egal. Apostolul Petru scria: „Cuvântul lui Dumnezeu... este viu și... rămâne în veac” (1 Petru 1,23).

Dumnezeu dorește ca întreaga lume să ajungă să-L cunoască pe El prin acest Cuvânt. Înainte de căderea lor în păcat, oamenii aveau un acces nelimitat, față de Tatăl, la Creatorul lor. Dar păcatul a rupt această comuniune intimă și a deschis o prăpastie între noi și Dumnezeu. Profetul Isaia spune: „Ci nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeul vostru; păcatele voastre vă ascund Fața Lui și-L împiedică să v-asculte” (Is. 59,2). Motivul pentru care Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său, Domnul Isus Hristos, a fost ca să întindă un pod peste această prăpastie. Domnul Isus a venit, El, Cuvântul, ca prin El să-L putem cunoaște pe Tatăl.

Adevăruri greu de acceptat

Cercetări făcute în bisericile adventiste din America de Nord au scos la iveală faptul că mai puțin de o treime dintre familiile adventiste de acolo practică altarul familial în mod regulat și că un procentaj semnificativ dintre ele nu folosesc Biblia ca sursă de studiu pentru altarul familial. Să presupunem că aceste descoperiri nu sunt limitate la un singur continent. Această sugerează faptul că există o tendință larg răspândită de a trăi viața într-un mod care îi oferă lui Dumnezeu doar un loc minim.

Satana caută permanent să pună distracția în locul studierii Bibliei. Dar copiii consacrați ai Domnului

Hristos trebuie să i se împotrivească. În căminul lor, Biblia nu trebuie să fie înlocuită cu ziare, cu reviste și cu alte materiale de citit lumești, care concurează cu Biblia. Trebuie să recunoaștem faptul că nelegiuirea larg răspândită, care s-a întins peste tot în zilele noastre, poate fi atribuită, în mare măsură, eșecului de a studia Biblia și de a asculta de Scripturi. Când Cuvântul lui Dumnezeu este dat la o parte, puterea lui de a limita răul este anulată.

În această Săptămână de Rugăciune este important, ca membri ai familiei lui Dumnezeu, să ne luăm un angajament conștient și să ne întoarcem la studierea Cuvântului lui Dumnezeu. Vă încurajez să o integrați în programul dv. zilnic. La fel ca și credincioșii din Berea, biserica noastră va fi mai puternică atunci când vom primi Cuvântul „cu toată râvna” (Fapte 17,11), cercetând Scripturile în fiecare zi (Ioan 5,39), ca să putem să creștem (1 Petru 2,2). Îndemnul din partea Domnului pentru noi este acesta: „Căutați în cartea Domnului și citiți! Nici una din toate acestea nu va lipsi” (Is. 34,16). „Să le întipărești în mintea copiilor tăi și să vorbești despre ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula” (Deut. 6,7).

De ce să studiem Cuvântul?

Să urmărim împreună care sunt câteva avantaje pe care le avem atunci când biserica repară altarul familial și studiază Cuvântul împreună.

1. *Studierea Cuvântului oferă iluminare.* Asemenea unei lămpi, Biblia îl aduce pe cel rătăcit din întinerie, acasă. Psalmistul spune: „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea”. „Descoperirea Cuvântului Tale dă lumină, dă pricepere celor fără răutate” (Ps. 119,105,130). Pe măsură ce ne apropiem de căminul nostru din cer, mai multă lumină îi va înconjura pe copiii lui Dumnezeu care și-au format obiceiul să-și ia timp să studieze Cuvântul Său.

2. *Dacă facem cunoștință în fiecare zi cu sfaturile și îndemnul din Cuvânt, părtășia din bisericile noastre va fi dezvoltată și alimentată.*

Studiarea Cuvântului vindecă rănilile și unește familia bisericii, făcând din ea un popor unit. Cunoaștem rapoarte despre succesele lucrării misionare în țări în care, cu doar câțiva ani în urmă, creștinismul era încă necunoscut. În aceste locuri, învățătura Cuvântului exercită o mare influență, transformând societăți întregi. Familii care au primit Cuvântul au fost unite în iubire și au câștigat o nouă perspectivă, ca și un respect nou între compatrioții lor. Apostolul spune: „Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tășuri...” (Evr. 4,12).

3. Meditarea asupra Cuvântului face să fie ridicată o baricadă împotriva influențelor corupte care distrug biserica lui Dumnezeu. Când noi, ca popor al lui Dumnezeu, deschidem Cuvântul în fiecare zi și ascultăm glasul Său care ne vorbește, Cuvântul și învățătura lui ne conving de păcat (Tit 1,9) și ne fac înțelepți (2 Tim. 3,15,16). Ascultarea Cuvântului produce credință (Rom. 10,17) și ne conduce să dăm mărturie despre credința noastră (Ioan 20,31).

Fiind copil, am crescut într-o calitate săracă, în care criminalitatea era foarte ridicată. Tatăl meu și mama mea s-au străduit să-i crească și să-i educe pe copiii lor – eram cinci copii – în armonie cu preceptele și făgăduințele Bibliei. Prin citirea, prin studierea Bibliei și prin rugăciune – atât acasă, cât și la biserică –, ei au inspirat în noi teama, respectul față de Domnul. Astfel, Cuvântul lui Dumnezeu a devenit un zid în fața influențelor seducătoare ale celui rău, pentru că ajunseserăm să-L cunoaștem pe Autorul său, Domnul Isus Hristos. Astăzi, prin harul lui Dumnezeu, soția mea și eu suntem hotărâți să facem același lucru pentru copiii noștri și pentru biserică, pentru poporul lui Dumnezeu.

4. Duhul Sfânt, care a inspirat Cuvântul, îi dă familiei bisericii puterea de a se ridica deasupra ispitei. Învățăturile plăcute ale Scripturii modelează și întăresc mintea și fac ordine în modul nostru de viață. Scriptura realizează patru lucruri pentru biserică. Ea este „de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire” (2 Tim. 3,16).

Sub influența ei, ajungem oameni întregi, integrați, care nu mai suntem trași înapoi și încolo de împrejurări sau de simțăminte.

Astăzi suntem chemați să punem deoparte timp din programul nostru încărcat, ca să ne hrănim din Cuvânt. Cuvântul trebuie să fie înapărit în inima și în mintea noastră, așa încât, atunci când suntem ispitiți și încercați, să ne putem aduce aminte de învățăturile lui ca să le folosim pentru a ne apăra de ispititor.

Valdenzii din secolele al doisprezecelea și al treisprezecelea erau cunoscuți pentru angajamentul lor față de studierea Cuvântului lui Dumnezeu în familii. Aceasta era activitatea care ocupa un loc important în atragerea întregii comunități în serviciul lui Dumnezeu, ca și când ar fi fost o singură familie. Ei își educă copiii ca să memoreze Scripturile (vezi *Tragedia veacurilor*, ed. 1997, pag. 64).

Pionierii bisericii noastre au mers mai departe în aceeași tradiție nobilă, folosind multe ore în cercetarea Scripturilor. Ellen White spunea: „Deseori rămâneam împreună până târziu noaptea și uneori toată noaptea, rugându-ne pentru lumină și studiind Cuvântul” (*Manuscript Releases*, vol. 2, pag. 412).

În continuare, ea dă următorul sfat: „De câteva ori în fiecare zi, prețioase momente de aur să fie consacrate rugăciunii și studierii Scripturilor, chiar și pentru memorarea unui singur verset” (*Mărturii pentru biserică*, vol. 4, pag. 481). Sora White mai spune: „Construiți un zid al Scripturilor în jurul vostru și veți vedea că lumea nu-l poate doborî. Memorați Scripturile și apoi răspundeți-i prompt lui Satana, când vine cu ispitele sale: 'Stă scris'. Acesta este modul în care Domnul nostru a întâmpinat ispitele lui Satana și li S-a împotrivit” (*Last Day Events*, pag. 67).

Fiind copii ai lui Dumnezeu, să ne apropiem de Cuvântul Său cu un spirit doritor de a primi învățătură. Domnul Isus i-a spus lui Nicodim că trebuie să se nască din nou din apă și din Duhul Sfânt. Acest lucru este necesar pentru fiecare dintre noi. Dar copiii lui Dumnezeu care studiază Cuvântul împreună trebuie să fie dispuși ei înșiși să fie născuți din nou în Hristos Isus. Apostolul Petru scrie:

„Fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac” (1 Petru 1,23). Iar acest Cuvânt ne-a fost descoperit în modul cel mai deplin în persoana Domnului Isus.

Cuvântul sau Autorul

În cartea sa *Power for Living* (Puterea de a trăi), Jamie Buckingham istorisește această întâmplare: „Doi domni au fost invitați într-o sală mare ca să recite Psalmul 23. Unul dintre ei era orator; el învățase tehnica pronunțării și cum să interpreteze un rol. El a rostit psalmul într-un mod elocvent. Când a terminat, ascultătorii au ovăționat și chiar l-au rugat să-l recite din nou, ca să audă încă o dată vocea lui minunată. Apoi cealaltă persoană, un bărbat mult mai în vârstă, a repetat aceleași cuvinte – 'Domnul este Păstorul meu: nu voi duce lipsă de nimic...' Când a terminat, nici un sunet nu s-a auzit din acea mulțime de ascultători. În schimb, oamenii au rămas pe scaunele lor, pătrunși de o adâncă atitudine de devoțiune și rugăciune.

Atunci, primul vorbitor, oratorul, s-a ridicat în picioare. 'Trebuie să fac o mărturisire', a spus el. 'Deosebirea dintre ceea ce tocmai ați auzit de la vechiul meu prieten și ceea ce ați auzit de la mine este aceasta: eu cunosc psalmul; prietenul meu Îl cunoaște pe Păstor'”.

Pe cine cunoașteți dv.? Cuvântul sau pe Autor? Sau pe amândoi? Acesta este apelul.

Întrebări pentru discuție

1. Cum puteți dv. și familia dv. să integrați Cuvântul lui Dumnezeu în programul dv. zilnic, obișnuit?
2. Valdenzii și familiile lor erau aproape de Cuvânt. Cum credeți că poate biserica să recapete spiritul acesta?
3. Citirea Bibliei o dată în fiecare an a adus binecuvântare multor familii creștine. Cum ați putea dv. și familia dv. să vă programați timpul, așa încât să includeți și acest act valoros?

S. K. Twumasi este adjunctul rectorului și conferențiar în cadrul departamentului Religie și Teologie, la Universitatea Bugema, în Uganda.

Familia lui Dumnezeu se închină împreună

Acesta ar trebui să fie punctul culminant al părtășiei noastre și o pregustare a experienței noastre din cer.

Winfried Vogel

Într-una dintre cărțile sale, Charles Colson povestește despre o vizită pe care el și soția lui au făcut-o la biserica Perfect Liberty (Libertate deplină). Această biserică aparține unei secte budiste din Japonia și, la data aceea, avea cel mai rapid ritm de creștere dintre toate bisericile din lume. Accesul pe proprietatea și în clădirile bisericii era permis numai membrilor, așa că Charles Colson și soția sa a trebuit să se mulțumească să privească doar de la poartă. Peluze bogate, pline de verdeată, se întindeau atât cât putea cuprinde privirea și se îngemănau în depărtare terenurile unei baze sportive superbe. O clădire albă, elegantă, cu multe apartamente, era înconjurată de grădini japoneze ornamentate artistic.

Li s-a spus că, dincolo de porți, se află un „orașel” cu 3.000 de locuitori, care se puteau bucura de cele mai ample posibilități de recreare de pe tot cuprinsul Japoniei, precum și de încântarea unor peisaje, cum ar fi grădini cu cireși, lacuri artificiale și cascade. Nu este de mirare că fondatorii săi au numit complexul acesta „paradis”. Filosofia lor simplă, dar, evident, atrăgătoare, este aceasta: Noi toți suntem copii ai lui Dumnezeu, care găsim calea spre pacea veșnică și spre fericirea eternă prin exercitarea neîngrădită a individualității noastre. Deoarece „tot ce ține de viață este artă”, omul își poate găsi o exprimare creatoare nestânjenită în rugăciune, în jocul de golf sau în relațiile intime în grup. Important este faptul că există o libertate deplină pentru

exprimarea fiecărei persoane, ceea ce are ca rezultat bucurie și satisfacție deplină.

Colson descrie șocul pe care l-a avut la întoarcerea sa acasă, în Statele Unite, când și-a dat seama că există biserici creștine care proclamă și practică același „budism creștinat”.

Pentru că, în multe adunări, viața bisericii gravitează într-o mare măsură în jurul programului săptămânal al serviciilor divine, teologia fundamentală a celor mai mulți dintre membrii ei poate fi sesizată adesea în modul în care sunt conduse aceste servicii. Influențele civilizației contemporane și pretențiile unei generații mai tinere au condus la ceea ce un autor numește „războaiele pentru serviciile divine”. Discuții aprinse despre felul în care să fie condus serviciul divin au scindat biserici și denominațiuni întregi în tabere opuse – o parte cerând insistență, ceea ce este „tradițional”, iar cealaltă, ceea ce este „modern”.

Este tragic că familia lui Dumnezeu să fie dezbinată din cauza unui lucru care trebuie să o țină unită. A ne închina împreună lui Dumnezeu ar trebui să fie experiența cea mai încântătoare pentru toți membrii familiei lui Dumnezeu, fie că fac parte din familia de acasă, fie că sunt o parte a familiei în ansamblu – biserica.

Aș dori să vă împărtășesc șapte adevăruri fundamentale despre închinarea colectivă:

1. O viață sfințită înseamnă închinare.

Apostolul Pavel se opune tuturor eforturilor de a limita închinarea la un eveniment care are loc în Sabat dimineată. El declară succint: „Vă îndemn, dar, fraților,

pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească. Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefăceți prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită” (Rom. 12,1,2).

Ideile principale ale sfatului apostolului sunt următoarele:

- Închinarea față de Dumnezeu înseamnă să-I consacram Lui viața noastră.

- Închinarea față de Dumnezeu înseamnă să-L lăsăm pe El să ne transforme complet.

- Închinarea față de Dumnezeu înseamnă conformarea față de voința Lui, și nu față de voința lumii.

- Închinarea față de Dumnezeu înseamnă să fim pe placul Său.

Astfel, cea mai importantă condiție pentru închinarea colectivă este convertirea personală și consacrarea față de Dumnezeu a fiecărui membru al familiei.

2. Dumnezeu este centrul și scopul închinării.

Nu este o simplă coincidență faptul că, în pasajul citat mai devreme, apostolul Pavel subliniază gândul că închinarea noastră trebuie să fie „plăcută lui Dumnezeu și să poată fi primită de El”. Aici se folosește același limbaj ca și cel referitor la sacrificiile de animale din vechime – ele trebuia să fie un parfum plăcut mirositor oferit lui Dumnezeu. Aceste jertfe puteau fi primite doar dacă erau aduse conform instrucțiunilor date de Dumnezeu.

Scopul principal al închinării nu este deci ca ea să fie pe placul oamenilor, ci să fie pe placul lui Dumnezeu. De aceea, Dumnezeu trebuie să fie atât subiectul, cât și ținta, sau scopul, închinării. Dacă, atunci când ne închinăm, ne concentrăm asupra noastră și asupra sentimentelor noastre, aceasta va cultiva un caracter orientat spre noi înșine, gânduri îndreptate în primul rând către noi, și nu către Dumnezeu. Uneori, suntem în primejdia să pierdem din vedere adevărul important că închinarea autentică are loc doar pentru a-I da onoare lui Dumnezeu.

3. Închinarea înseamnă să împărtășim altora harul lui Dumnezeu.

Dacă închinarea colectivă este re-

zultatul a ceea ce Dumnezeu a făcut în viața celor care participă la serviciul divin, trebuie să fie natural ca membrii familiei lui Dumnezeu să împărtășească aceste binecuvântări unii cu alții. Împărtășirea experiențelor de mărturisire a credinței noastre, din săptămâna care a trecut, poate să întărească credința bisericii. Ellen White ne îndeamnă: „În multe dintre bisericile noastre din orașe, pastorul predică Sabat după Sabat, și membrii bisericii vin Sabat după Sabat la casa lui Dumnezeu fără să aibă nimic de spus despre cât de mult au fost binecuvântați pentru că au fost o binecuvântare pentru alții. Ei nu au lucrat în timpul săptămânii ca să pună în practică învățătura dată lor în Sabat. Atâta timp cât membrii bisericii nu fac nici un efort să dea și altora din ajutorul care le-a fost dat lor, rezultatul nu poate fi altul decât o mare slăbire spirituală” (*Mărturie pentru biserică*, vol. 4, pag. 22).

4. Închinarea are de-a face mai mult cu dăruirea decât cu primirea.

O afirmație care se poate auzi as-

tăzi foarte frecvent este aceasta: „Eu m-am ales cu ceva [sau nu m-am ales cu nimic] din acest serviciu divin”. O asemenea declarație trădează faptul că ne ocupăm prea mult de noi și de sentimentele noastre. Tehnologia ne învață în mod insistent că nu trebuie decât să apăsăm pe un buton ca să ne satisfacem impulsurile, nevoile sau dorințele. Civilizația noastră orientată spre consumator ne face întotdeauna să așteptăm o predică, un program care să ne recompenseze, care să ne stărnească simțurile. În biserică, vrem să ne simțim bine, să fim încurajați; iar după serviciul divin, vrem să plecăm acasă revitalizați și hrăniți spiritual.

Toate aceste așteptări pot să fie de înțeles și uneori chiar să reflecte o nevoie reală a noastră; dar ele nu trebuie să elimine cea dintâi preocupare a părtășiei spirituale, și anume că „este mai fericit să dai decât să primești” (Fapte 20,35; Mat. 10,8). Ar trebui ca în mod activ să „oferim” ceva în cadrul părtășiei familiei: cunoștință și laudă față de Dumnezeu, experiențe despre iubirea și purtarea

Sa de grijă pentru noi în timpul săptămânii și convingerea că Duhul Sfânt aduce la îndeplinire lucrarea Lui transformatoare în viața noastră zilnică.

5. Închinarea înseamnă ascultarea Cuvântului lui Dumnezeu.

Apostolul Pavel scrie: „Credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos” (Rom. 10,17). Martin Luther era așa de convins despre importanța proclamării Cuvântului, încât a tradus astfel cuvintele lui Pavel: „Credința vine prin predicare, iar predicarea, prin Cuvântul lui Dumnezeu”.

Astăzi, Cuvântul lui Dumnezeu are de înfruntat o competiție formidabilă. Într-o carte renumită, Jacques Ellul se referă la această situație, numind-o „umilirea Cuvântului”. În unele biserici, amvonul a fost așezat într-un loc atât de periferic, încât probabil că abia mai poate fi descoperit. De ce? Este evident că predicarea nu are decât un rol minor în serviciile lor divine. Cu ocazia închinării, alte evenimente ocupă locul central.

Din acest punct de vedere, în cele mai multe biserici adventiste pe care le-am vizitat, există un contrast izbitor: amvonul este la mijloc, ceea ce subliniază importanța orei de predicare în cadrul serviciului divin. Dar numai simbolurile nu sunt de ajuns. Trebuie cu adevărat să îngăduim Bibliei să-și ocupe din nou locul său unic în bisericile noastre, acela de a fi instrumentul care poate să facă pentru noi mai mult decât pot să facă orice scenetă și orice muzică – și anume să ne schimbe în oameni mai bine pregătiți pentru Împărăția viitoare a Domnului Hristos. Nimic altceva decât Cuvântul lui Dumnezeu nu trebuie să ocupe vreodată locul central în serviciile noastre de închinare.

6. Închinarea înseamnă unire în părtășie.

Biserica este una dintre cele mai mari minuni ale lui Dumnezeu pe pământ și, prin aceasta, ea se aseamănă foarte mult cu familia. Oamenii din toate clasele sociale, diferiți din punct de vedere intelectual și social, tineri, persoane în vârstă și de vârstă medie, care probabil nu ar fi ales niciodată să aibă o părtășie atât de apropiată unii cu alții, au fost născuți din nou la o viață nouă în familia lui Dumnezeu. Înainte au fost complet străini unii față de alții, dar acum se acceptă și se iubesc reciproc ca frați și surori în Domnul Isus Hristos. Aceasta este o minune. Și ori de câte ori participă la serviciile divine, prin ei se repetă și se confirmă din nou această minune.

Având în vedere această legătură specială și supranaturală dintre membrii familiei lui Dumnezeu, se pare ciudat ca vreunul să dorească să dezbine biserica pe motive care țin de vârstă sau de conflicte de interese. Uneori se aduce argumentul acesta: Dacă cei mai în vârstă nu pot lua parte la stilul de închinare al tinerilor, să se transfere într-o altă biserică, unde le sunt împlinite nevoile așa cum doresc ei. Dar nici în Vechiul, nici în Noul Testament nu există nici o situație care ar putea servi ca model pentru o asemenea tendință separatistă. Familia lui Dumnezeu din timpul în care a fost scrisă Biblia s-a adunat totdeauna pentru închinare fără să se împartă în grupe de vârstă sau în diferite

stiluri de închinare. Dar aceasta este o situație tipică în societatea de astăzi, orientată spre consumator.

Nu trebuie să fie așa. Tinerii și cei în vârstă au nevoie unii de alții în călătoria lor comună spre cer. Nu a spus Domnul Isus că unitatea urmașilor Săi avea să fie mărturia lor în fața lumii că El este într-adevăr Cel trimis de Tatăl (Ioan 17,20-23)? Pentru acest singur motiv ar trebui să acceptăm cu bucurie provocarea de a căuta și a descoperi aspectele comune pentru închinare, în orice loc.

7. Închinarea este o pregustare a cerului.

Scena descrisă în Apocalipsa capitolele 4 și 5 m-a fascinat totdeauna în mod special. Măreția care inspiră respect și grandoarea acestei scene de închinare din cer ne taie respirația. În acest serviciu de adorare, există două momente speciale în care lauda ajunge la un crescendo, la un punct culminant. Unul este atunci când cei douăzeci și patru de bătrâni își depun coroanele în fața tronului, spunând: „Vrednic ești, Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile, și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute” (Apoc. 4,11). Aici Creatorul se află în centrul atenției.

Următorul punct culminant vine atunci când bătrânii și cele patru făpturi vii se aruncă la pământ înaintea Mielului de pe tron, cântând: „Vrednic ești Tu să iei cartea și să i rupi pecetea: căci ai fost junghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice semintie, de orice limbă, din orice norod și de orice neam. Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeul nostru și ei vor împărați pe pământ” (Apoc. 5,9-10).

Apoi de zece mii de ori zece mii și mii de mii de îngeri se unesc în strigătul de triumf: „Vrednic este Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda” (vers. 12). Aici Răscumpărătorul este în centrul atenției.

Când ne închinăm aici, ar trebui să avem în minte în mod clar aceste două puncte centrale: Dumnezeu și Domnul Isus Hristos, Creatorul nostru și Răscumpărătorul nostru. Ei stau pe tron și avem privilegiul să ne apropiem de Ei atunci când intrăm în ex-

periența închinării. Unde am putea să pregustăm mai bine decât în experiența închinării colective ziua cea mare în care vom putea să reedităm ceea ce se descrie în versetul următor? „Și pe toate făpturile care sunt în cer, pe pământ, sub pământ, pe mare, și tot ce se află în aceste locuri, le-am auzit zicând: 'A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor'" (vers. 13).

Ni s-a promis că, într-o zi, vom avea o parte vitală în acest serviciu de adorare din cer. Când Ioan vede pe cei douăzeci și patru de bătrâni și pe cele patru făpturi vii pentru ultima dată în viziunile sale, este momentul în care se proclamă vestea despre „ospațul nunții Mielului” (Apoc. 19,7-9). Dumnezeu Și-a invitat mireasa să stea la masă împreună cu El, atunci când El îi va birui, în cele din urmă, pe vrăjmașii Săi și va întemeia împărăția Lui pentru totdeauna. Mireasa a făcut două lucruri ca să se pregătească pentru acest eveniment foarte important: ea s-a îmbrăcat în înaltă, adică neprihănirea Domnului Isus Hristos, și a mărturisit, prin duhul proorociei, că se pregătește, într-adevăr, pentru această nuntă a Mielului (vers. 10).

Adevărata închinare nu va încerca să creeze cerul pe pământ, așa cum face secta budistă menționată la început sau așa cum ar putea să facă astăzi chiar unele biserici creștine. Din contră, adevărata închinare va căuta să pregătească pe fiecare membru al familiei lui Dumnezeu pentru cel mai mare serviciu de adorare – acela care va avea loc în fața tronului lui Dumnezeu.

Întrebări pentru discuție

1. Cum poate biserica mea locală să-L facă pe Dumnezeu, în mod mai conștient, centrul închinării ei? Ce putem face noi în scopul acesta?

2. Care dintre cele șapte descrieri ale închinării, date în această prelegere, găsiți că are cea mai mare semnificație pentru viața dv. personală? Și ce vă atrage cel mai mult când vă gândiți la închinarea din viitor, în cer și pe noul pământ?

Winfried Vogel este președintele Seminarului Bogenhofen din Austria.

Familia lui Dumnezeu slujește împreună

Reuel Santos

„Slujiți Domnului cu bucurie”
(Ps. 100,2). „Și oricare va vrea să
fie cel dintâi între voi să vă fie rob”
(Mat. 20,27).

Familia spirituală a lui Dumnezeu este o familie dinamică, fericită. Împreună, membrii ei servesc lui Dumnezeu și își iubesc semenii ca pe ei înșiși, o dovadă clară a faptului că ei iubesc și păzesc poruncile lui Dumnezeu. Iubirea îi constrânge să slujească altora prin îndeplinirea părții care le revine din activitățile de slujire, potrivit cu darurile lor spirituale. Indiferent de cât de bogați sau cât de săraci pot să fie, copiii lui Dumnezeu dau cu bucurie din timpul, din talentul și din resursele lor bisericii.

„Biserica este locul în care sunt depozitate bogățiile harului Domnului Hristos; și, prin biserică, se va descoperi, în cele din urmă, chiar și pentru domniile și puterile din locurile cerești”, ultima și deplină desfășurare a iubirii lui Dumnezeu (Efes. 3,10)” (*Istoria Faptelor Apostolilor*, ed. 1994, pag. 9). „Vă îndemn, dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească” (Rom. 12,1).

În biserica adventistă Mandaluyong și în biserica editurii adventiste din Filipine, în Manila (unde am fost membru acum câțiva ani), se părea că aproape fiecare membru avea o slujbă în biserică. Prin activități misionare, aceste biserici au atins viața oamenilor în tot felul de locuri. Ca rezultat, numărul lor crește în fiecare an și ele răspândesc lumina Evangheliei celor din imediata lor apropiere.

În ultimul timp, merg la o biserică mică din Rockville, Maryland, care îmi aduce aminte de aceste două biserici din Manila. În biserica din Rockville, cam jumătate dintre membri au de îndeplinit lucrări speciale. Și fiecare persoană – indiferent dacă este medic, inginer, student sau pensionar – și-a luat un angajament concret să slujească pentru Domnul Isus Hristos și pentru biserica Sa în timpul săptămânii. Lucrarea sa ar putea să cuprindă întâmpinarea și primirea celor care vin la biserică în Sabat dimineață, conducerea studiului biblic la una dintre grupele Școlii de Sabat, punerea în funcțiune a sistemului de amplificare, slujba de intendent, tăierea ierbii din curtea bisericii sau a da ajutor la aranjarea mesei și scaunelor pentru masa comună din Sabat. Fiecare îl onorează pe Dumnezeu cu lucrarea pe care o face. Și fiecare consideră că activitatea pe care o desfășoară este la fel de valoroasă ca a celor care execută punctele muzicale speciale în timpul serviciului divin sau a celor care merg la amvon.

Familia lui Dumnezeu slujește, cu adevărat, împreună. Aceasta a vrut Ellen White să spună prin afirmația următoare: „Fiecare capacitate trebuie cultivată și folosită în măsura cea mai deplină”, atât în lucrarea de slujire, cât și în cea de mântuire a oamenilor (*Signs of the Times*, 27 aug. 1897).

În fiecare lună, în primul Sabat, după masa comună, membrii bisericii mele merg în vizită la casele de bătrâni, așa cum fac în fiecare săptămână. Acolo ei cântă, citesc din Scripturi și se roagă pentru persoanele care nu mai pot să ia parte la serviciile divine la biserică. Sunetele liniștitoare ale unui flaut sau ale unei viori,

vocele plăcute și melodioase ale celor care cântă cântări de laudă și de speranță, o atingere plină de compasiune, o îmbrățișare sau o strângere de mână – toate acestea aduc zămbete calde pe fața bătrânilor, care întotdeauna își exprimă recunoștința sinceră pentru vizită și pentru cântări. Familia lui Dumnezeu slujește împreună, îndreptându-se cu compasiune către cei care sunt neglijăți, izolați sau uitați.

În al doilea Sabat al fiecărei luni, tinerii din biserică folosesc întreaga după-amiază ca să distribuie alimente celor fără adăpost, în centrul capitalei Statelor Unite. Cât de impresionant este să trăiești bucuria de a ști că multe vieți sunt atinse de familia lui Dumnezeu care slujește împreună.

În alte după-amieze de Sabat, membrii bisericii vizitează două sau trei familii ca să cânte și să se roage pentru cei bolnavi. Prin slujirea noastră împreună, arătăm cât de mult ne pasă de cei pentru care lucrăm. Domnul Isus a spus: „Am fost bolnav, și ați venit să Mă vedeți; am fost în temniță, și ați venit pe la Mine” (Mat. 25,36).

În zilele de duminică, membrii se organizează în grupuri pentru a face lucrări de curățire, reparație și întreținere a bisericii. Lucrând împreună în felul acesta, biserica își economisește fonduri care s-ar cheltui, dacă ar angaja persoane din afară.

De ce facem toate acestea? Ce avantaj avem din acest mod de activitate? Am putea, cumva, să obosim? Când familia lui Dumnezeu slujește împreună, membrii poartă jugul Domnului Hristos, care a spus: „Jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară” (Mat. 11,30). Atunci când depunem eforturi neeguale ca să slujim și să binecuvântăm pe alții, și noi primim o binecuvântare extraordinară, o binecuvântare care aduce sănătate și putere oaselor noastre și mușchilor noștri spirituali.

Atunci când îl iubim pe Dumnezeu, cea mai mare bucurie a noastră este să-L onorăm pe El, să facem tot ce putem ca să-I fim pe plac. O bucurie care nu poate fi exprimată ne înundă inima, o bucurie pe care nici cele mai elocvente cuvinte nu o pot

explica. Viața noastră este cuprinsă de această bucurie ca de un foc care arde și răspândește lumină, pentru că chipul Domnului Hristos strălucește dinăuntru. „Scoală-te, luminează-te!” ne spune Domnul prin profetul Isaia. „Căci lumina ta vine și slava Domnului se arată peste tine. Căci, iată, întunericul acoperă pământul și negură mare popoarele; dar peste tine răsare Domnul și slava Lui se arată peste tine. Neamuri vor umbla în lumina ta și împărați în strălucirea razelor tale” (Is. 60,1-3).

Dumnezeu așteaptă

Domnul tânjește după acel timp când va putea să trimită revărsarea ploii târzii. Atunci când vom cunoaște bucuria de a le vorbi oamenilor despre Domnul Isus și când vom lucra într-o unire deplină ca membri ai trupului Său, atunci toți vom trăi experiența ploii târzii, pe care Domnul este nerăbdător să ne-o dea. „Cereți de la Domnul ploaie, ploaie de primăvară! Domnul scoate fulgerele și vă trimite o ploaie îmbelșugată, pentru toată verdeata de pe câmp” (Zah. 10,1). „Semănați potrivit cu neprihănirea și veți secera potrivit cu îndurarea. Desteleniți-vă un ogor nou! [Acum] Este vremea să căutați pe Domnul, ca să vină și să vă plouă mântuire” (Osea 10,12). „Și voi, copii ai Sionului, bucurați-vă și veseliți-vă în Domnul, Dumnezeul vostru, căci El vă va da ploaie la vreme, vă va trimite ploaie timpurie și târzie, ca odinioară” (Ioel 2,23).

Se dezvoltă, acum, chipul Domnului Hristos în tine, până când El va umple întreaga ta viață? Gândește-te la Saul din Tars, acel evreu convertit. Ascultă ce spune el. Îl cunoști pe Mesia? „În El locuiește, trupește, toată plinătatea Dumnezeirii”, spune apostolul Pavel (Col. 2,9). „El, care este oglindirea slavei lui Dumnezeu și întipărirea Ființei Lui, și care ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui, a făcut curățirea păcatelor și a șezut la dreapta Măririi în locurile prea înalte” (Evr. 1,3).

Vă aduceți aminte, apostolul Pavel a fost chiar acela care urâse Numele Domnului Hristos și îi persecutase pe primii creștini. El fusese martor la

omorârea lor cu pietre. Ascultați-l pe acest om. Pavele, știi tu despre Mesia? „Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile și toate se țin prin El” (Col. 1,16,17). Vedeți cum a crescut cunoașterea despre Domnul Isus în mintea lui Pavel, până când Domnul Hristos a umplut universul întreg, până când apostolul a putut spune: „Hristos... este mai presus de toate lucrurile, Dumnezeu binecuvântat în veci. Amin!” (Rom. 9,5). Ce viziune despre Domnul Hristos! Dumnezeu binecuvântat în veci! „El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu” (Fil. 2,6).

Aici apostolul Pavel a atins cel mai înalt pisc al înțelegerii naturii și lucrării Domnului Hristos. În epistola sa către Evrei, el spune: „Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este în veci de veci; toiagul domniei Tale este un toiag de dreptate” (Evr. 1,8). „Toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine” (vers. 6). Pavel L-a văzut pe Domnul Hristos în măreția divinității Sale. „Cel ce S-a pogorât este același cu cel ce S-a suit mai presus de toate cerurile, ca să umple toate lucrurile” (Efes. 4,10). „Plinătatea Celui ce plinește totul în toți” (Efes. 1,23).

Apostolul Pavel putea să vorbească în mod elocvent despre bogățiile de nepătruns ale Domnului Hristos, despre darul lui Dumnezeu care nu poate fi descris, despre marea iubire a Domnului Hristos și despre marea taină a evlaviei, ca Dumnezeu să ni Se descopere luând asupra Sa un corp omenesc. „În urmă, va veni sfârșitul”, spune el în altă parte, „când El va da Împărăția în mâinile lui Dumnezeu Tatăl, după ce va fi nimicit orice domnie, orice stăpânire și orice putere. Căci trebuie ca El să împărătească până va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Sale” (1 Cor. 15,24,25).

Acum este timpul ca fiecare membru al familiei lui Dumnezeu să audă chemarea de a sluji împreună. Nu mai este mult timp; nu mai avem timp de folosit pentru lucruri de importanță secundară.

Să facem schimbări drastice folosind, în fiecare zi, mai mult timp cu Domnul și în lucrarea de salvare a oamenilor.

Când familia lui Dumnezeu slujește împreună, membrii ei vor avea gândul Domnului Hristos. „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus” (Fil. 2,5). Ei vor stăpâni știința și arta ca, prin iubire, să-i conducă pe oameni în biserică. Acest lucru este natural, este ușor și, în felul acesta, biserica poate să constituie o influență majoră în societate.

Când iubirea Domnului Hristos vine și ne umple inima, ajungem să înțelegem ce daruri spirituale avem. Când învățăm să iubim așa cum iubește Domnul Isus, nu vom obosi, pentru că El ne umple viața de bucurie și satisfacție pe măsură ce folosim aceste daruri ca să slujim altora împreună. Când ne întoarcem privirea de la noi și mergem să slujim și să-i ajutăm pe alții, Dumnezeu este proslăvit.

Slujirea față de alții ne aduce aminte de cuvintele Domnului Isus: „Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut” (Mat. 25,40). Astfel, niciodată nu încetăm să iubim, niciodată nu încetăm să slujim. „Căci dragostea lui Hristos ne constrânge” (2 Cor. 5,14).

Întrebări pentru discuție

1. Vorbiți despre modalitățile în care biserica dv. dă mărturie și slujește în localitatea dv. Cât de rodnic considerați că este serviciul acesta?

2. Care este remediul pentru apatia spirituală? Cum pot eu să cunosc o reînviare personală? Ce trebuie să se întâmple ca să „pună pe jar” biserica mea locală?

3. Care sunt unele avantaje ale slujirii – pe plan personal și pentru întreaga comunitate?

Reuel Santos este contabil în cadrul Biroului pentru Calătorii al Conferinței Generale. În prezent, este și prezbiter în biserica adventistă Full Life Fellowship (păriașia vieții depline) din Rockville.

Membrii familiei lui Dumnezeu se iubesc unii pe alții

Aceasta este dovada pe care o așteaptă lumea.

Jaime Castrejon

„Vă poruncesc aceste lucruri, ca să vă iubiți unii pe alții.” „Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții” (Ioan 15,17; 13,34.35).

In aceste pasaje, Domnul Isus le dă ucenicilor Săi – și urmașilor Săi din toate veacurile – un ordin, o poruncă: să se iubească unii pe alții. Și în Ioan 13,34, El o numește „o poruncă nouă”.

De ce a prezentat Domnul Isus nevoia noastră de a ne iubi unii pe alții sub forma unei porunci? Și de ce a numit El aceasta „o poruncă nouă”?

Cu privire la a doua întrebare, am putea spune că ideea de iubire în lege nu era deloc nouă pe timpul Domnului Isus. Aproape toți iudeii cunoșteau bine sinteza rabinică: să iubești pe Dumnezeu și să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. Deci, „noutatea” poruncii putea să fie în relație cu Decalogul. Probabil El făcea aluzie la faptul că poruncile pe care ascultătorii Săi le cunoșteau erau 10 la număr; și deci orice adăugare avea să fie un articol nou, care nu fusese menționat înainte în mod concret între porunci.

Avea Domnul Isus autoritatea să facă lucrul acesta? Da, pentru că El era Cel care îi dăduse lui Moise Legea, la Sinai, pentru întreaga omenire.

Această poruncă nouă respectă aceeași formă pe care o găsim și în Decalog. Este o lege. Și legea nu roagă; ea doar poruncește.

Dar cum poate să fie poruncită iu-

birea? Am spune noi vreunui dintre cei dragi ai noștri că trebuie să ne iubească pentru că așa îi poruncim? Dacă ar trebui să-L iubim pe Dumnezeu pentru că ni se poruncește, ar fi aceasta o iubire adevărată? Și dacă am trage concluzia că nici măcar iubirea față de Dumnezeu nu poate să fie poruncită, ar putea fi mai logic să iubim pe un vecin, pe un frate sau pe o soră pentru că așa ni se poruncește? De ce a ales Domnul Isus acest mod de exprimare?

Se exclude reciproc?

„O fac pentru că trebuie; dar, de fapt, nu sufăr lucrul acesta.”

Această expresie este atât de obișnuită în experiența noastră zilnică, încât unii înțeleg din ea că a face un lucru din datorie este egal cu lipsa de conținut, de sinceritate și de iubire. De fapt, mulți consideră că ascultarea și iubirea se exclude reciproc. Pentru ei, singurul mod în care o faptă poate demonstra iubire este ca ea să fie făcută spontan. Ei pun semnul egalității între ascultare și o poruncă obligatorie sau sclavie. Pentru ei, iubirea este un element opus care stă într-o cu totul altă curte.

În Scripturi însă, iubirea și ascultarea merg împreună. Domnul Isus le-a spus ucenicilor Săi: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele” (Ioan 14,15). Iar noi, ca adventiști de ziua a șaptea, atragem atenția lumii creștine la adevărul că iubirea față de Dumnezeu și păzirea poruncilor Sale merg împreună. De fapt, ascultarea constituie testul susținerii noastre că iubim.

Permiteți-mi să ilustrez gândul acesta. Doi băieți se joacă la un colț de stradă. Deodată, un bărbat strigă la unul dintre ei. „Te rog, fă-mi pantofii”, spune el. Băiatul pleacă, simțindu-se jignit și dezgustat, fără să dea măcar vreun răspuns. Bărbatul adresează apoi aceeași rugămintă celui de-al doilea băiat. Acesta aleargă imediat la el, se apleacă, îi curăță pantofii și spune: „Da, taticule. Și după ce termin, pot să mă joc mai departe?”

A fost aceeași rugămintă, rostită în același timp al zilei, la același colț de stradă. Pentru unul dintre băieți, cererea a fost jignitoare. Dar pentru celălalt, ea a constituit o ocazie ca să îndeplinească dorința cuiva. De ce? Pentru că unul este străin, iar celălalt este fiu.

Ascultarea de o poruncă este o bucurie doar dacă există o relație de iubire. Copiii sunt dispuși să accepte cu bucurie și cu iubire o poruncă din partea tatălui lor. Astfel, când ascultăm de Dumnezeu, noi recunoaștem că El este Tatăl nostru și că are dreptul să ne poruncească. Ascultarea înseamnă să ne subordonăm Lui. Această recunoaștere că El este Domnul nostru constituie deci un act de închinare.

Scripturile ne învață că temerea de Dumnezeu se exprimă în ascultare și în împlinirea poruncilor Sale. Aceasta este solia primului înger din Apocalipsa 14,6,7, pe care o cunoaștem așa de bine. Aici, cuvântul *temeți-vă* nu înseamnă groază, ci respect, cinstire, venerație și adorare.

De ce imperativul?

De ce datoria să iubim este exprimată sub forma unei porunci? Să explorăm această întrebare pentru câteva clipe.

Psihologii ne spun că o poruncă, mai ales o poruncă negativă, este cel mai direct și cel mai puternic mijloc de a comunica o dorință personală altcuiva. S-a descoperit că, în general, copiii se raportează mult mai ușor la această formă de comunicare. Și acesta este motivul pentru care părinții din toate părțile lumii, atunci când copiii sunt la o anumită vârstă, preferă porunca directă: „Fă aceasta”. „Fă cealaltă”. „Nu face

aceasta". „Nu face cealaltă". Așa se creează mai puțină confuzie.

Cele mai multe dintre Cele Zece Porunci sunt exprimate sub forma aceasta. „Să nu." Astfel, este imposibil să le înțelegem greșit. În îndurarea Sa, Domnul a dorit să le exprime clar, așa încât necesitatea de a le interpreta să fie diminuată sau eliminată complet. Aici deci, folosind aceeași exprimare directă, El spune: „Să vă iubiți unii pe alții". O poruncă în formă afirmativă, dar tot o poruncă. Clar, simplu, direct. Nu este necesară nici o interpretare.

Domnul Isus a considerat că principiul acesta este în armonie cu caracterul Său. El este atât de fundamental pentru relațiile umane, încât l-a înălțat la rangul de poruncă, pentru ca să ne fie mai ușor să-l aducem la îndeplinire. Ellen White spune astfel:

„Calitățile pe care este esențial ca toți să le aibă sunt cele care au marcat desăvârșirea de caracter a Domnului Hristos – dragostea, răbdarea, altruismul și bunătatea Lui. Aceste atribute sunt însușite prin aducerea la îndeplinire a faptelor de bunătate cu o inimă binevoitoare" (*The Seventh-day Adventist Bible Commentary, Ellen G. White Comments*, vol. 5, pag. 1141).

Domnul Isus nu a rostit această poruncă nouă din mijlocul focului, al fumului sau al rugului aprins, așa cum s-a întâmplat când a dat Cele Zece Porunci la Sinai. Fumul pe care îl vedem astăzi se ridică din orașe bombardate, din arme cu efectul lor devastator, sfâșietor și nimicitor asupra inimii și vieții oamenilor. Dacă am asculta cu toții de porunca a unsprezecea, ce diferită ar fi lumea noastră!

Semn distinctiv al creștinilor

Pentru creștini, iubirea unii față de alții nu este doar o datorie; Domnul nostru a făcut din ea chiar semnul distinctiv al uceniciei. „Prin aceasta vor cunoaște toți..." Un semn distinctiv ajută mult atunci când trebuie să facem distincție între o imitație și un original legitim. Ellen White spune: „Iubirea sfințită pentru alții este ceva sacru. În această mare lucrare, iubirea dintre creștini... păstrează bunătatea creștină, bine-

facerea creștină și politețea și cuprinde întreaga omenire în brațele lui Dumnezeu ca pe frați și surori unii cu alții, recunoscând demnitatea cu care Dumnezeu a investit drepturile oamenilor. Creștinii trebuie să cultive totdeauna această demnitate, pentru onoarea și slava lui Dumnezeu" (*Ibid.*, pag. 1140, 1141). Adoptarea acestui principiu poate să ne avantajeze pe toți. O viață steapă, detașată, lipsită de iubire nu este o viață sfântă și cu atât mai puțin o viață ca a Domnului Hristos.

Adevărata sfințire îi unește pe credincioși cu Domnul Hristos și pe unii cu alții în legăturile simpatiei iubitoare... Cea mai mare și mai fatală amăgire este să presupunem că putem să avem o credință care duce la viața veșnică, fără să avem o iubire ca a Domnului Hristos... Cel care iubește pe Dumnezeu și pe aproapele său este plin de lumină și de iubire. Dumnezeu este în el și în jurul său. Creștinii îi iubesc pe cei din jurul lor ca pe suflete prețioase pentru care Domnul Hristos a murit. Nu există creștin fără iubire; pentru că 'Dumnezeu este iubire'" (*Ibid.*, pag. 1141).

Ce fel de iubire dorește Domnul să arătăm pentru frații noștri, pentru surorile noastre și pentru semenii noștri în general?

1. Această iubire trebuie să fie *continuă*. Ioan 13,34 redă cuvintele Domnului Isus: „Să vă iubiți unii pe alții" și folosește o formă a cuvântului grecesc pentru iubire care înseamnă *a continua să iubim*.

Aceasta înseamnă că Domnul Isus a vrut ca iubirea pe care trebuie să o avem unii față de alții să fie continuă, permanentă, neîntreruptă. Nu ceva făcut „din când în când". Nu ceva făcut „în dragostea dintâi". Nu ceva condiționat, ca și când am spune: „Dacă te vei purta în așa fel încât să meriți". Este un principiu permanent prezent, un principiu care există dincolo și mai presus de împrejurări sau de evenimente. Aceasta este provocarea adevăratei vieți creștine – să continuăm să ne iubim unii pe alții, chiar așa cum Domnul Hristos ne-a iubit.

2. Această iubire este *necondiționată*. Domnul Isus recunoaște fragilitatea relațiilor umane în fața slăbiciunilor, a înțelegerilor greșite, a

greșelilor și chiar a păcatelor noastre intenționate, care deseori sunt determinate de temperamentul nostru diferit sau de tradiția noastră culturală, etnică sau lingvistică. El vrea să spună, indiferent cât de adevărate ar putea să fie toate cele de mai sus: „Nu încetați niciodată; continuați să vă iubiți unii pe alții. Lăsați consecințele pe seama Dătorului Legii".

3. Această iubire este *cuprinzătoare*. Domnul Isus a confirmat expresia prin care iudeii rezumau Legea lui Dumnezeu: să iubim pe Dumnezeu mai presus de toate și pe semenii la fel ca pe noi înșine (Mat. 22,36-40).

Biblia este plină de istorisiri și fapte de serviabilitate frățească, de iubire și de sacrificiu de sine. Și noi suntem chemați să demonstrăm în fața lumii caracterul și iubirea Domnului Hristos. Este o datorie, un privilegiu și o ocazie. Să ne rugăm unii pentru alții; să păstrăm legătura unii cu alții; să avem o preocupare autentică unii pentru alții. Să fim conștienți de nevoile celorlalți și să-L lăsăm pe Dumnezeu să ne conducă spre cel mai bun mod de a ajuta. Să fim gata să iertăm și să uităm și să fim dispuși să cerem iertare atunci când greșim.

Simți că ai nevoie de o iubire și o preocupare mai adâncă pentru frații tăi și pentru surorile tale în credință? Sau pentru o anumită persoană care a avut păreri diferite de ale tale? Sau pentru o rudă de-a ta? Fie ca Duhul Sfânt să te folosească pentru ca să contribui la creșterea și la consolidarea unității bisericii.

Întrebări pentru discuție

1. Cum ai explica celui de lângă dv. faptul că iubirea și ascultarea nu se exclud reciproc?
2. Ce înseamnă pentru dv. iubirea necondiționată a lui Dumnezeu? Cum o putem manifesta față de alții?
3. Ce lecții practice de mărturisire ai găsit în această prelegere?

Jaime Castrejon este secretarul Asociației Pastorale a Diviziunii America Centrală și președintele Seminarului Teologic din America Centrală.

Ce unește familia lui Dumnezeu

Liantul care ne ține uniți vine chiar de la Dumnezeu.

Jan Paulsen

„El [Dumnezeu] l-a pus totul sub picioare și l-a dat căpetenie peste toate lucrurile bisericii, care este plinătatea Celui ce plinește totul în toți” (Efes. 1,22,23).

Oameni liberi – liberi să gândească gândurile lor, liberi să exprime ceea ce gândesc și liberi să aleagă. Dat fiind acest evantai de posibilități, ce anume asigură unirea lor indestructibilă?

O imensă familie internațională de credincioși în diferite culturi, în diferite economii, cu o istorie diferită și în epoci diferite. Care este liantul care ne păstrează uniți? Ce anume face posibilă unirea dintre oameni atât de diverși? Este reală această unire și se va menține?

Simbolul biblic care ilustrează, probabil, cel mai bine unicitatea și unitatea familiei lui Dumnezeu este expresia „trup”, pe care apostolul Pavel o folosește de câteva ori (vezi Rom. 12,4,5; Efes. 1,22,23; 4,15,16; Col. 1,24; 2,19). Biserica este *trupul* Domnului Hristos. Adică acel trup al cărui Cap este Domnul Hristos. Biserica este conștientă întotdeauna de lucrul acesta. Pentru ea există un singur Domn; și El este Capul. Credincioșii sunt descriși ca aflându-se într-un proces de creștere „ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos. Din El, tot trupul, bine încheșat și strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei, și se zidește în dragoste” (Efes. 4,15,16; Col. 2,19). Acest simbol simplu, dar puternic,

face să apară imediat în minte un număr de impresii sau gânduri:

1. Așa cum fiecare membru sau porțiune a corpului face parte din întregul mai mare, tot la fel fiecare membru al bisericii aparține celorlalți. Noi ne susținem unii pe alții. Simțim durerea pe care o suferă o altă parte a trupului. Atunci când acționăm neînțelept, prin aceasta aducem daune întregului corp. Ceea ce este insuportabil pentru cineva devine insuportabil pentru toți. Exercițarea libertății de către un membru al trupului este guvernată de ceea ce este bine pentru restul corpului. Noi ne încurajăm unii pe alții sau înăbușim creșterea celorlalți. Așa cum unirea dintre Domnul Hristos și biserică este organică, tot așa este și unirea dintre membri. Aceste interrelații înseamnă că, orice s-ar întâmpla, „nimeni nu este o insulă”. Indiferent dacă ne place sau nu, în biserică noi toți suntem o parte din ceilalți și Dumnezeu nu a intenționat niciodată să fie altfel.

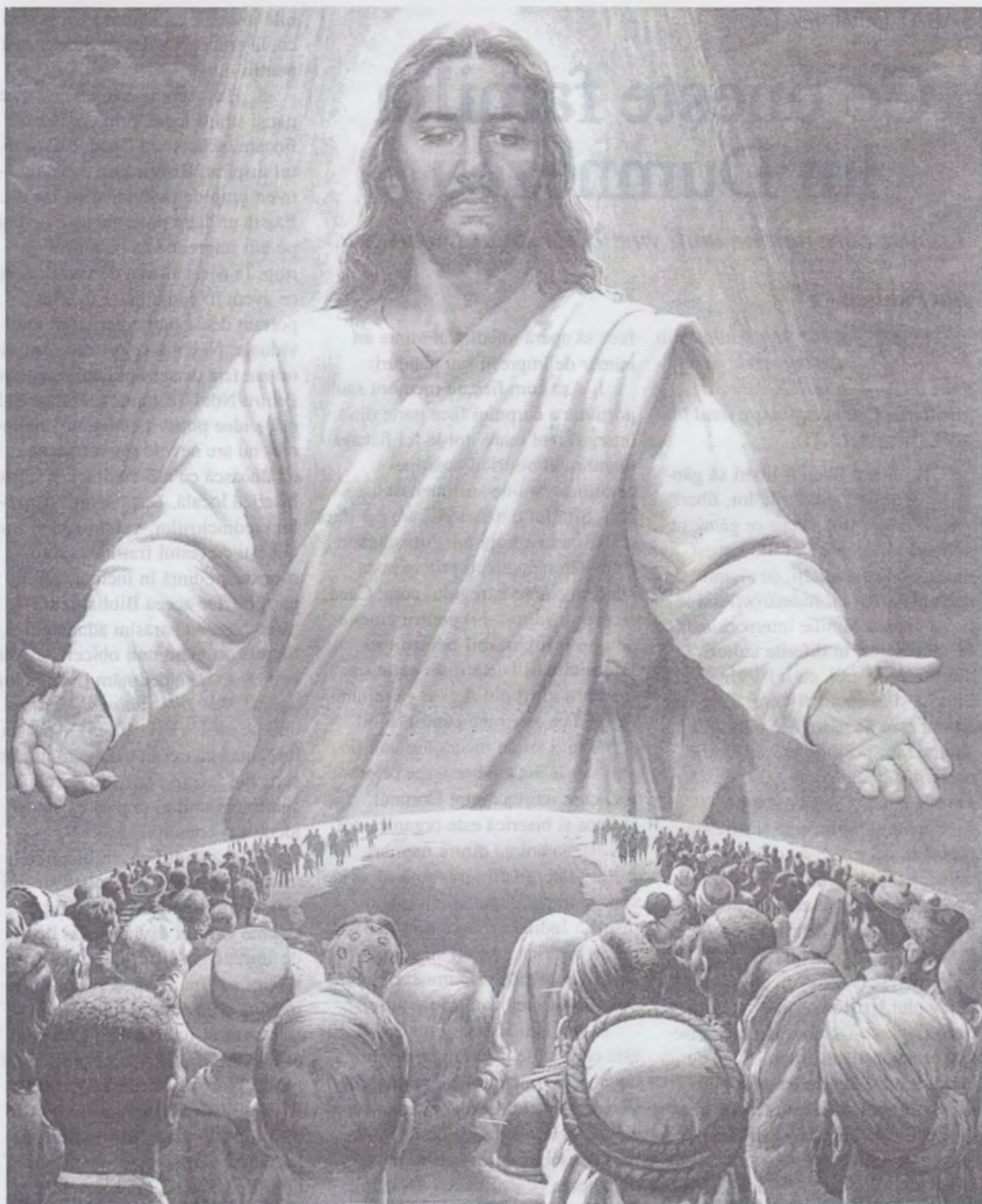
2. Domnul Hristos este Capul. El este centrul de la care vin conștiința de sine, instrucțiunile, convingerile și sentimentele. El dă fiecăruia capacitatea să cântărească lucrurile, să facă deosebire între bine și rău, și El dă puterea pentru luarea deciziilor. Prin El eu văd, cunosc și înțeleg ce înseamnă a fi copil al lui Dumnezeu. El mă face ceea ce sunt. Aceasta înseamnă că, fără El, nu sunt nimic și nu am nimic. Domnul Hristos este Cel care schimbă totul. El mă face om de o valoare inestima-

bilă în ochii lui Dumnezeu, pentru că, la cruce, S-a dat pe Sine Însuși pentru mine.

3. „Tot trupul” este „bine încheșat și strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură”, spune Cuvântul inspirat. Biserica nu constă dintr-un grup de individualiști izolați. Există un liant puternic care ne ține pe toți împreună ca pe un singur trup. În acest sistem de verigi, ceea ce avem în comun este mai important decât particularitățile individuale. Nevoile celor mulți au prioritate față de sensibilitățile câtorva. Pentru Noul Testament, este străină orice idee potrivit căreia un credincios nu are nevoie sau refuză să se întâlnească cu alți credincioși într-o biserică locală. Dacă aparții corpului credincioșilor, vei dori să te întâlnești cu restul fraților și surorilor de credință în închinare și în părtășie. De aceea Biblia ne sfătuiește „să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei”; ci, din contră, să ne îndemnăm [încurajăm – după *New International Version*] unii pe alții” (Evr. 10,25). Aceasta înseamnă că există o singură familie și că noi facem parte din ea, că aparținem unii altora, că există o identitate comună.

Chiar gândul că, în biserică, membrii s-ar simți ca niște străini este străin de biserică. La fel de străine sunt și divizarea și lipsa de unitate. În biserică, membrii nu pot susține în mod serios argumentul: „Eu sunt al lui Pavel”, „Eu sunt al lui Apolo”, „Eu sunt al lui Chifa” sau orice gând asemănător. Corpul are un singur Cap: Domnul Isus Hristos; și către El se îndreaptă toate sentimentele de loialitate. „Hristos a fost împărțit?” (1 Cor. 1,13; 12,25; Efes. 4,3).

De aceea, o biserică locală care este sfâșiată de schisme și ai cărei membri se adună în grupuri izolate și ostile unele față de altele este o anomalie și o contradicție de termeni. Într-o asemenea stare, ea nu poate să-L reprezinte pe

Dumnezeu sau să lucreze pentru El cu succes. Ne aducem bine aminte de sfatul inspirat: „Strângeți rândurile! Strângeți rândurile! Strângeți rândurile! Nu-l lăsați pe Satana să-și arunce umbra sa diabolică între [frați și surori]. Strângeți rândurile;

în unire există putere” (*Selected Messages*, cartea 2, pag. 374).

Liantul care unește

Noi *știm* că suntem una. Cum? Care este liantul puternic care ține trupul Domnului Hristos împreună

ca pe o familie? În esență, (1) darul Duhului Sfânt, cu care Dumnezeu a înzestrat biserica și pe care toți credincioșii Îl au în comun, și (2) darul de a fi în stare să ne iubim unii pe alții.

Da, eu recunosc faptul că sunt

multe alte lucruri pe care, ca Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, le avem în comun. Sunt atât de multe, încât ele ne vin în minte cu putere, ori de câte ori ne oprim să privim înapoi și să reflectăm la istoria noastră sau când privim înainte și analizăm destinul nostru. Acum 150 de ani, am răsarit din același „sol”, din acei credincioși care au așteptat cu nerăbdare ca Domnul Isus să revină. Ei au avut o înțelegere și o credință nouă, adâncă și puternică în lucrarea de împăcare și de judecare pe care Domnul Hristos o desfășoară neîntrerupt în cer. Ei se considerau instrumentul ales al Domnului Hristos pentru a comunica, în ultimele zile, un bogat mănunchi de adevăruri biblice. Da, am fost un popor deosebit, și această istorie cu siguranță că ne unește.

Dar, dincolo de aceasta, există realități spirituale mai adânci, care ne păstrează uniți ca pe o familie, ca pe trupul Domnului Hristos, și anume *Duhul Sfânt și iubirea*.

Duhul Sfânt este Duhul unității (Efes. 4,3), Duhul vieții, care îi încurajează și îi ajută pe credincioși să crească în dragoste (1 Cor. 13), și Duhul adevărului (Ioan 16,13), care folosește Scriptura ca să comunice acest adevăr (Efes. 6,17). Prezența Domnului Hristos în biserică nu poate fi separată de prezența Duhului Sfânt. A fi plini cu Domnul Hristos înseamnă a fi plini cu Duhul Sfânt. Dacă ești credincios, aceasta se datorează prezenței Duhului Sfânt în viața ta (Rom. 8,9,14-17; 1 Cor. 12,13; Efes. 4,7). Aceasta este ceea ce toți avem în comun ca membri ai trupului Domnului Hristos, ai bisericii. Nu poți să fii un credincios „în așteptare” – adică să aștepti și să speri ca Duhul Sfânt să vină în viața ta. El este deja acolo. Trebuie doar să-I dai ocazia să facă ceea ce poate să facă pentru tine și să te conducă să descoperi ce se întâmplă în prezența Sa.

O caracteristică importantă a bisericii este faptul că membrii ei, datorită credinței și părtășiei lor, au obligația să se iubească unii pe alții (1 Ioan 4,11-20).

Această obligație rezultă din faptul că Dumnezeu ne-a iubit mai întâi. Duhul Sfânt, care este darul lui Dumnezeu pentru biserică, este cel care împarte această iubire. În Romani 5,5, apostolul Pavel spune: „Însă nădejdea aceasta nu înșală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat” (vezi și Gal. 5,22). Capitolul 13 din 1 Corinteni, care este, probabil, cea mai pătrunzătoare descriere biblică a iubirii, ne oferă o declarație cuprinzătoare cu privire la importanța iubirii, la varietatea funcțiilor ei și la diferitele moduri prin care ea se exprimă. Domnul cere tuturor credincioșilor să manifeste aceste aspecte diferite ale iubirii. Aceasta înseamnă a fi o biserică.

Ce fel de biserică?

Pentru răspunsul la această întrebare, poate ar fi bine să ne aducem aminte de câteva declarații foarte directe ale servei Domnului, care ne spun cum privește Dumnezeu biserica:

„Slabă și cu defecte, după cum ar părea, biserica este singurul obiect asupra căruia Dumnezeu își îndreaptă atenția, într-un chip deosebit” (*Istoria Faptelor Apostolilor*, ed. 1994, pag. 11). „Biserica este cetățuia lui Dumnezeu, cetatea Sa de scăpare, pe care o are într-o lume răzvrătită. Ori ce trădare a bisericii Sale înseamnă trădare față de El, care a răscumpărat omenirea cu sângele singurului Său Fiu” (*ibid.*, pag. 10). „În timp ce Domnul Isus slujește în sanctuarul de sus, El slujește, prin Duhul Său cel Sfânt, și în biserica de pe pământ” (*Hristos, Lumina lumii*, ed. 1917, pag. 127).

Deci, cum găsești tu că este viața în biserică? Corespunde ea idealurilor prezentate până acum? Este biserica un cămin bun pentru tine? Care este contribuția ta la biserică?

Așa cum există oameni care sunt răniți, dezorientați și care caută vindecare, tot astfel există și biserici care suferă în mod asemănător. Biserica nu trebuie niciodată să devină

clubul celor care au succes. Ea trebuie să fie totdeauna căminul peregrinului obosit – un loc de odihnă în timpul călătoriei. Un loc pe care să-l numim acasă. Un loc al siguranței.

Aceasta ne cere tuturor să manifestăm solidaritate și îngăduință. Aceasta are de-a face cu relațiile dintre oameni. Vă rog să nu mă înțelegeți greșit! Biserica este, de asemenea, locul adevărului și al disciplinei. Biserica este și trebuie să fie locul în care adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu este vestit cu credincioșie și în care disciplina membrilor este exercitată și susținută cu credincioșie. Dar, și după ce s-a manifestat grijă pentru ca totul să fie făcut corect, vor rămâne întrebări cu privire la ce anume îi unește pe oameni. O familie bună este o grupare umană în care nimeni nu trebuie să se simtă singur cu problemele sale, în care nimeni nu trebuie să-și ascundă slăbiciunile.

Domnul Hristos este prezent în biserica Sa prin Duhul Său. Aceasta face din biserică un loc în care este bine să ne aflăm. Eu merg la biserică să mă întâlnesc cu El și să mă unesc cu cei care sunt atrași în mod asemănător, pentru că ei sunt frații mei și surorile mele.

Întrebări pentru discuție

1. Pe măsură ce biserica devine tot mai diversă în fiecare an, ce provocări vedeți pentru menținerea unității?

2. Cum înțelegeți unitatea bisericii? În ce domenii ar trebui să fim împreună? În ce domenii ar trebui să ne așteptăm la metode sau atitudini diferite?

3. Ce sfaturi din Biblie și din Spiritul Profetiei ar trebui aplicate la problema unității? Ce fac eu în biserica mea locală sau în sfera mea ca să întăresc unitatea și să previn divizarea?

Jan Paulsen este președintele Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, cu sediul la Silver Spring, Maryland.

Familia lui Dumnezeu se îndreaptă spre casă

Ca biserică, să ne pregătim pentru întâlnirea cu El.

Gabriel Golea

Era într-o vineri seara... Începuserăm deja Sabatul, stăteam împreună, în familie, cântam și citeam din Biblie. Deodată mi-a venit o idee: ce-ar fi dacă aș vorbi familiei mele despre articolul pe care am fost invitat să-l scriu pentru Săptămâna de Rugăciune (chiar prelegerea din această după-amiază)? Este adevărat, va trebui să am în vedere „marea familie”, biserica; dar, mai înainte de a scrie despre aceasta, ce gândește familia mea despre drumul spre Casă?

„Copii, ce părere aveți? Iată, vreau să scriu un articol în *Curier*, o temă ce se va numi *Familia lui Dumnezeu se îndreaptă spre casă*. Spuneți-mi, vă rog, ce vă spun aceste cuvinte? Ce ați scrie voi dacă ați fi în locul meu?” Neobișnuite, fetițele noastre s-au uitat la mine, apoi la mama lor, după care au încercat totuși câteva cuvinte, surprinse de ceea ce li se cerea.

Iată primul răspuns: „Ne pregătim pentru cer, suntem în drum spre casă, să fim gata pentru revenirea Lui”. Da, într-adevăr, iată un început bun, mi-am zis. Al doilea răspuns l-a completat pe primul: „Să facem experiențe împreună cu alți copii, pentru a fi cu El”. Cu siguranță, universul copiilor este altul decât al nostru, am continuat să mă gândesc. „A merge spre casă cu familia” înseamnă, pentru ei, mult mai mult decât ne-am aștepta!

Cea de-a treia fetiță însă, care are doar trei anișori, le-a privit pe surorile ei, a simțit că este un mo-

ment important și, fără să renunțe totuși la rolul de „consilier”, a răspuns: „ISUS...” și cum parcă nu era de ajuns, a adăugat: „Inima mea”.

Surprinzător! Desigur, ne-am putea gândi că acest ultim răspuns, pentru că vine din partea unui copil, este un răspuns „prefabricat”: în seara aceea era o întâlnire de Sabat, vorbeam despre Isus, răspunsul nu putea fi deci decât în legătură cu Isus. Din fericire însă, aceste câteva cuvinte exprimau – în nevinovăția lor plină de spontaneitate venind din partea unui copil – esența trăirilor noastre. Da, motivația principală a tuturor faptelor noastre, ale celor mari, cât și cheia unei vieți reușite pe pământ rămâne *Isus*, în *inima noastră*. El este totodată și principala năzuință a întâlnirii apropiate, precum și a vieții infinite.

Casa noastră, încă pe pământ

Ca așteptători ai apropiatei revelării a Mântuitorului, ca adventiști deci, noi trăim un șir de experiențe ce iau forma unui paradox: binele se împletește cu răul. Acest amestec ciudat îl găsim de altfel și în Evanghelii: neghina și grâul vor sta împreună până la sfârșitul veacului (Mat. 13,36-43). Situată în lume, Biserica – rod al jertfei Mântuitorului – este în același timp ținta atacurilor vrăjmașului.

Într-adevăr ne pregătim pentru cer, pentru viața veșnică; în așteptare însă, ne confruntăm cu realități dureroase, triste, care se pot dovedi însă, la rândul lor, un motiv suplimentar pentru a dori și mai mult cerul.

Cine dintre noi nu a fost măcar o dată nevoit să constate că anumite confruntări macină câteodată comunitățile noastre? Sau cine nu a simțit frigul ce face ca, pentru unii dintre noi, frățietatea să nu fie chiar primitoare? Se pare că ne lipsește timpul pentru a sta de vorbă unii cu alții sau a ne ruga împreună. Nu întotdeauna știm prea bine ce anume ne lipsește pentru ca să ne simțim bine în tovărășia celorlalți. Iar atunci când cineva își oferă ajutorul, suntem suspicioși și nu știm cum să reacționăm. Nu oricând ne face plăcere, de exemplu, să mai zăbovim la încheierea serviciului divin. Ne este uneori tare greu să ne căutăm peste săptămână pentru a afla ceva vești și pentru a ne susține...

Și totuși... Comunitatea rămâne locul în care, prin excelență, ne simțim mai întăriți, mai puternici și mai curajoși. Ea este familia unde Îl simțim pe Domnul mai aproape, lucrând în viața surorilor noastre și fraților noștri. Ce ne-am fi făcut, de pildă, dacă, în clipele dureroase ale unor decizii importante, nu ar fi fost alături de noi un frate sau o soră din comunitate, un prieten sau un vizitator chiar? Vom putea vreodată „măsura” cât de bine ne-au făcut cuvintele unei predici rostite de fratele despre care nu ne mai amintim decât numele, dar ale cărui cuvinte le-am primit ca fiind cuvinte ale Domnului? Cât de mult prețuim părtășia familiei mari, care se pleacă spre nevoia noastră în momentele în care lipsesc fratele și sora de corp?

„Biserica, așa slabă și neajutorată cum poate părea, este singurul obiect pe pământ peste care El își revărsă, într-un sens special, dragostea și considerația Sa. Biserica este locul de desfășurare a harului Său, în care El își găsește plăcerea de a face experiențe ale milei în inimile omenești... Biserica este fortăreața lui Dumnezeu, cetatea Sa de scăpare pe care El o deține într-o lume revoltată” (*Special Testimony to Battle Creek Church*, pag. 18-19).

Să mulțumim Bunului Dumnezeu pentru familia pe care ne-a dat-o. Poate că unora dintre noi ne lipsesc

frații, surorile, tații sau mamele... Să nu uităm că, în biserica Sa, Domnul ne-a dăruit o nouă familie! Ne rugăm pentru cei dragi nouă și care sunt din aceeași familie trupească, dar dorim să învățăm să-i prețuim așa cum se cuvine pe aceia care au devenit acum familia noastră. Să reconsiderăm acum, la sfârșitul acestei Săptămâni de Rugăciune, relația pe care o avem cu frații noștri și cu surorile noastre, cu membrii din comitet, cu coriștii, cu responsabilii activităților bisericii, cu vizitatorii comunității!

Vrem noi cu adevărat să moștenim cerul? Dorim noi pe deplin adierea blândă a Duhului Sfânt, pentru a forma astfel o familie unită, puternică și binecuvântată? Dacă da, să o spunem acum: „Da, Doamne, dorim să fim acea biserică pentru care Tu ai venit pe pământ și pentru care ai murit, acea familie în dreptul căreia Tu ai acceptat să fii 'Fratele nostru mai mare', acea biserică pe care Tu ești gata să o iei, în curând, în Împărăția Ta! Te rugăm; așa să ne ajuți, prin harul Tău!”

Să ne rugăm... (rugăciuni scurte, în grupe mici).

Pe drum, spre casă

De câte ori nu ni s-a repetat că, deși trăim în această lume, nu trebuie să fim *din* lume! În lume deci, dar nu ai lumii!

Considerăm deci că, dacă suntem cu adevărat copii ai lui Dumnezeu, trebuie să fim buni meseriași, buni medici, buni grădinari, buni paznici de noapte sau bune gospodine... Dar, mai mult decât atât, noi toți – frați și surori, vârstnici și copii, mari și mici – noi trebuie să fim buni pentru cer: prin harul Său, să fim gata să renunțăm la tot ce avem, la tot ce suntem pentru a-L urma pe Domnul în palatele veșniciei!

Altfel spus, folosindu-ne de o imagine, putem susține că un adevărat creștin trebuie să aibă picioarele pe pământ, iar capul să-l aibă... printre nori! Să fie așadar

o persoană realistă, însă cu un spirit de viziune orientat către alte realități, despre care Cuvântul vorbește atât de generos. Să fie cineva care să poată fi capabil să prețuiască adevăratele valori ale acestui pământ, dar care, totodată, să fie dispus să renunțe la ele în favoarea adevăratelor valori!

Traversarea pustiei către casa promisă este dureroasă uneori, ea va fi însă încununată de impresionanta întâlnire cu Tatăl.

Referitor la aceste greutăți, Scripturile ne învață „că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu” (Rom. 8,28).

Astfel înțelegem, de exemplu, că vitregiile vieții, precum și închisoarea aveau să-l pregătească pe tânărul Iosif pentru a-și primi mai târziu familia și pentru a le pregăti salvarea vieții (Gen. 39-47).

La fel, anii lungi ai peregrinării în pustie pentru poporul Israel urmau să-și găsească punctul final în instalarea în Canaan, patria promisă, „țară în care curge lapte și miere” (Iosua 5,6) și în care familiile lui Israel trebuia să-și găsească menirea pentru care Domnul le-a scos din robie.

Ceva mai târziu, în istoria poporului ales, atunci când templul avea să fie reconstruit, Ezra și Neemia pregăteau familiile lui Israel pentru a trăi ceva cu totul deosebit, un nou început al acestei națiuni, o experiență continuă, având ca punct de plecare redescoperirea Legii (Neem. 8,1-8).

Dună plecarea Mântuitorului, biserici își croia anevoios un drum printre dificultăți și piedici, mărturisind pe Hristos într-o lume în care idolatria și bigotismul religios îi împiedicau pe cei sinceri să-L primească pe Dumnezeu. În cartea Faptele Apostolilor găsim numeroase exemple.

Aceste dificultăți însă, care pot apărea și în viața creștinului de azi, îl pregătesc pe acesta pentru Împărăția

făgăduită și la care el este atât de călduros invitat.

„Caracterul pe care-l manifestăm acum este decisiv pentru soarta noastră veșnică. Fericirea cerului va fi găsită prin conformare cu voința lui Dumnezeu, iar dacă oamenii vor deveni membri ai familiei împărătești în ceruri, aceasta se va datora faptului că cerul a început pentru ei pe pământ” (*God's Amazing Grace*, pag. 60).

Adevăratul copil al lui Dumnezeu este chemat să împartă împreună cu frații și surorile sale atât frustrarea rămânării pentru un timp pe acest pământ, precum și dorul de cer.

„Acum, Tatăl ceresc ne aduce laolaltă în rândurile Bisericii pentru ca noi să adunăm cunoștințe și să fim potriviți pentru comunitatea din ceruri” (*Sermons and Talks*, vol. 1, pag. 39).

Să rugăm pe Domnul să facă din peregrinarea noastră către casă o experiență a harului Său, în care frații și surorile noastre să-și găsească un binemeritat loc al prețuirii!

În sfârșit, acasă

Ceea ce așteaptă pe copiii ascultători ai Tatălui depășește cu mult capacitatea de reprezentare a inteligenței omului. Apostolul Pavel spunea, stărnind parcă și mai mult curiozitatea cititorilor săi: „Lucruri, pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc” (1 Cor. 2,9).

Cine ar putea anticipa pe deplin bucuriile veșniciei? Iar o dată câștigați de Evanghelia harului, cine dintre noi ar mai putea renunța la ele?

Aici, pe pământ, imperfecțiunile date de păcat au umbrat trăirea și bucuria în familia Sa... Acolo, pe noul pământ, El va umple toate lipsurile, făcând din veșnicie o binecuvântare; iar din prezența Sa, un motiv de laudă pentru veșnicie.

Profetul aducător de vești bune al Vechiului Legământ rostea: „Domnul oștirilor... nimicește moartea pe vecie: Domnul Dumnezeu șterge lacrimile de pe toate fețele și îndepărtează de pe tot pământul ocara poporului Său; da, Domnul a vorbit. În ziua aceea, vor zice: 'Iată, acesta este Dumnezeul nostru, în care aveam încredere că ne va mântui. Acesta este Domnul, în care ne încredeam, acum să ne veselim și să ne bucurăm de mântuirea Lui!'” (Isa. 25,6.8-9)

Aceia care vor fi acceptat să facă parte din familia Tatălui vor avea infinita bucurie să-L cunoască

pe deplin pe Acela pe care El l-a trimis să cunoască El însuși realitățile acestei lumi și care S-a făcut părtaș cu familia omenească.

„Acum Biserica este luptătoare, acum suntem confrunțați cu o lume în întinericul de la miezul nopții, aproape în întregime dedată la idolatrie. Dar vine ziua în care lupta va fi dată, biruința va fi câștigată... Toți vor fi familie unită și fericită, îmbrăcați cu veșmintele laudei și ale mulțumirii – haina neprihănirii Domnului Hristos. Întreaga natură, în frumusețea ei surprinzătoare, va oferi lui Dumnezeu un tribut constant al laudei și închinării. Lumea va fi

scăldată în lumina cerului... Stelele dimineții vor cânta împreună, iar fiii lui Dumnezeu vor striga de bucurie în timp ce Hristos și Tatăl Își vor uni glasul proclamând: 'Nu va mai fi păcat, nici moarte nu va mai fi'” (Advent Review and Sabbath Herald, 17 dec. 1908).

In câteva clipe vom încheia această meditație, soarele va apune, punând capăt acestui Săbat, încă o Săptămână de Rugăciune se va fi scurs în veșnicie... Dacă ar fi să exprimăm o dorință, o singură dorință, ce anume I-am cere Domnului? Care ar fi acea rugăciune care să exprime esența nevoilor noastre, a familiei mele și a familiei dv., a bisericii noastre?

Vă amintiți cum am început: *Isus, și El în inima noastră!* Ne așteaptă veșnicia, Tatăl este gata să Își reunească fiii și fiicele în jurul tronului de slavă, aproape de Fiul care a murit pentru ca noi să putem fi cu El, în sfârșit, acasă! Să-I cerem Bunului Dumnezeu să ne facă parte de Împărăția Sa, unde să putem contempla veșnic slava Lui!

Să ne rugăm... (rugăciuni scurte, cu toată comunitatea, ultima rugăciune fiind rostită de la amvon).

Întrebări pentru discuție

1. Cum împăcăm idealul lui Dumnezeu cu starea familiei noastre (trupești și spirituale), familie în care și eu pot fi un frate sau o soră dificil(ă)?

2. Putem ajunge la un bun echilibru între datoriile vieții de zi cu zi și privilegiul de a ne pregăti pentru Împărăția slavei?

3. Sugerați câteva modalități practice cum să ne pregătim eficient pentru a trăi, încă de pe acum, minunile Împărăției cerului?

Gabriel Golea a predat la Institutul Teologic Adventist. În prezent, se apropie de încheierea programului de doctorat la Universitatea din Strasbourg.

Familia lui Dumnezeu

Jennifer, Janella, Jondelle, John și Denise McGhee

Introducere

Materialul pentru Săptămâna de Rugăciune din acest an, pentru copiii noștri, este despre familia lui Dumnezeu și a fost scris de membrii unei familii. Familia McGhee locuiește acum în College Place, Washington, dar a stat prin multe părți ale lumii. Ceea ce scriu membrii ei este o împărtășire a experiențelor avute pe unde au fost. Au lucrat ca misionari în Pakistan, Filipine, Rusia și Statele Unite. Au și trei albume muzicale.

Membrii familiei sunt: tatăl – John, mama – Denise și cele trei fiice – Janella, Jondelle și Jennifer.

SABAT DIMINEAȚĂ

Familia lui Dumnezeu este unită cu Domnul Isus

Text de memorizat: „Fiindcă toți sunteți una în Hristos Isus” (Gal. 3,28).

Tatăl (John)

Ar putea fi destul de complicat să călărești un elefant, „pe deșelate” – adică suindu-te direct pe spinarea lui. Sweenetha a ingenuncheat. Puil de elefant stătea alături și se uita cum mă urcam pe spinarea mamei lui.

Spinarea aspră a animalului

parcă era făcută din ace, care îmi intrau în piele. S-a ridicat și a pornit. Perfect. Apoi, trăgând cu ochiul, a descoperit niște frunze pline de suc, undeva deasupra noastră. Fără să-mi dea de veste, și-a ridicat trompa ca să ajungă la ele. Am început să alunec.

„Sweenetha, cum poți să-mi faci așa ceva?” am bolborosit eu, prinzând cu piciorul gol sfoara pe care o avea înfășurată în jurul gâtului.

Mama (Denise)

Văzându-l pe John călare pe elefant, mi-am amintit o povestire despre un elefant. Se spune că, odată, cineva a dus trei orbi lângă un elefant, i-a lăsat să-l pipăie și le-a cerut apoi să-l descrie. Primul, care îi pipăise corpul, a spus: „Seamănă cu un șarpe uriaș”. Al doilea, care pipăise un picior, a spus: „Nu-i adevărat! Seamănă cu un copac!” Al treilea, care îl apucase de coadă, a spus repede: „Amândoi greșiți! E ca o funie groasă!”

Janella

Ce ziceți, semăna elefantul acela cu un șarpe? Dar cu un pom? Nu, deloc! Era ca o sfoară? Nu, nu! Trunchiul, piciorul și coada nu erau decât părți ale corpului său uriaș. Dacă orbii aceia ar fi putut să vadă elefantul, în întregime, ar fi răs și ei de ce se șeseră.

Câteodată suntem și noi ca orbii aceia, pentru că nu putem să vedem întreaga familie a lui Dumnezeu. Credem că știm cum este familia aceasta, pentru că avem vreo doi-trei prieteni la Școala de Sabat, pe care îi cunoaștem. Dar nu putem ști cum arată cu adevărat această familie, pentru că membrii ei locuiesc în mai bine de o sută cincizeci de țări, au obiceiuri diferite, se îmbracă diferit,

vorbesc limbi diferite.

Jondelle

Biblia mă învață că biserica este ca un corp, un trup uriaș. Noi spunem că biserica este „trupul lui Hristos”. La fel ca elefantul din povestire, și trupul acesta are multe părți, diferite între ele. Îmi place mult faptul că Dumnezeu, Marele Artist, i-a făcut pe oameni în culori diferite.

Să știi că tu ești foarte prețios în ochii lui Dumnezeu și eu la fel. Domnul ne-a făcut, pe fiecare, să fim o parte a marelui Său „trup”. Și, cu toate că suntem atât de diferiți, suntem legați de Isus, care ne iubește pe toți la fel.

Jennifer

Am în America niște prieteni buni, care au mers ca misionari în Africa, unde au construit un mic spital pentru copiii de acolo. Sunt o familie de cinci persoane.

Într-o zi, pe când vizitau spitalul orașului, au văzut două fetițe gemene – erau foarte mici, niște bebeluși. Erau foarte bolnave. Asistenta a venit la ei și le-a spus: „Nu vreți să luați fetițele acestea la spitalul vostru? Sunt foarte bolnave și au nevoie de multă îngrijire. Dacă nu le luați să le îngrijiți voi, vor muri,

pentru că noi nu avem ce să le mai facem”.

După ce au vorbit și cu fiicele lor, părinții au hotărât să ia gemenele... acasă, o vreme, ca să îngrijească de ele până ce aveau să mai prindă puteri. Cele trei fete i-au ajutat pe părinți să le îngrijească pe micuțe. Nu conta că erau negrese.

După doi ani, familia misionarilor a adoptat cele două fetițe. Acum alcătuiesc împreună o familie – părinții și cinci surori – cu pielea diferit colorată. Așa sunt copiii din familia Domnului Isus.

Tatăl (John)

Familia noastră are prieteni în multe părți ale lumii. Îi iubim pe toți. Jondelle a învățat rusa și poate vorbi rusește cu unii dintre prietenii noștri. Jennifer a învățat să cânte în ucraineană. Janella poate să se roage cu prietenii noștri din Pakistan în dialectul urdu. Eu mă înțeleg cu prietenii din India în dialectul punjabi. Mama (Denise) a prins drag de un bebeluș din Filipine, căruia a învățat să-i cânte un cântec de leagăn în tagalog.

Jennifer a cântat prima dată în public când avea trei ani. Am făcut un trio – ea, mama și eu, la Seminarul Adventist din Pakistan. Am luat chitara și am început să cânt „Noapte bună, fata mea” așa îi cânt eu fetiței obosite, când ziua este pe sfârșite. „Noapte bună” îmi spune și ea, când o iau în brațe s-o duc la culcare”. Apoi Jennifer s-a uitat în ochii mei și a cântat: „Tati, te rog, spune-mi, ce culoare este pielea lui Dumnezeu? Dumnezeu este alb, este negru, roșu sau galben?” Și apoi am cântat toți trei: „Și negru, și galben, și roșu, și alb; toți suntem la fel înaintea bunului Dumnezeu”.

Pentru instructor – activități cu copii

1. Pregătiți hârtie colorată – roșie, galbenă, maro, neagră, albă. Dacă nu aveți, dați-le copiilor să coloreze cu aceste culori fâșii de hârtie.

2. Cereți-le copiilor să taie fâșii înguste și să le lipească la capete, ca să fie ca zalele unui lanț. Fiecare copil să le ofere celorlalți zale de culoarea pe care a avut-o el, astfel ca, în final, fiecare copil să aibă un

lanț cu zale din toate culorile.

3. Uniți aceste lanțuri și faceți unul lung, pe care să-l puneți pe peretele camerei în care vă veți întâlni cu copiii în cursul acestei Săptămâni de Rugăciune.

4. Decupați dintr-o coală de carton silueta unei persoane – va reprezenta „trupul lui Hristos”. Fixați-o pe un perete. Pe frunte, scrieți numele „Isus”. Aduceți poze, reprezentând persoane de diferite rase și naționalități, copii și adulți (decupate din reviste), și ajutați-i pe copii să le lipească pe cartonul reprezentând un corp. Dacă nu aveți poze, cereți-le copiilor să deseneze câteva – ajutați-i puțin, dacă este nevoie. Cereți-le să aducă poze de ale lor și poze cu membrii familiilor lor, care pot fi lipite pe „tabloul” acesta.

DUMINICĂ

Familia lui Dumnezeu, copiii Lui, se roagă împreună

Jondelle McGhee

Text de memorizat: „Nu vă îngrijați de nimic, ci, în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri” (Fil. 4,6).

Cum vă rugați voi de obicei? Uniți mâinile și vă ridicați în picioare sau în genunchi? Vă aplecați cu fruntea până la pământ sau stați cu capul sus? Poate că vă rugați cântând. Dar vi s-a întâmplat să vă rugați și în timp ce mergeți cu mașina?

Îmi amintesc de o ocazie cu totul deosebită de rugăciune. Eram, împreună cu familia, în Filipine. Eram într-o mașină a armatei și ne îndreptam spre o școală unde urma să participăm la Săptămâna de Rugăciune. Mergeam pe un drum prăfuit și foarte denivelat, plin de gropi și de hârtoape, printr-o pădure deasă. Deodată, a apărut în fața noastră un om cu o armă semiautomată în mână. Purta o mască roșie, care îi acoperea nasul și gura. Speriată,

am apucat-o pe mama de mână și m-am făcut mică pe scaun. Am văzut că apăruseră și alți oameni înarmați care ne-au încercuit. Șoferul a ieșit din mașină și s-a îndreptat încet spre cel ce ne oprișe. În vremea aceasta, mama, tata, surorile mele și eu ne-am dat mâna peste spătarele scaunelor și ne-am plecat capetele. L-am rugat pe Domnul să ne păzească, să ne ajute să putem continua întâlnirile din Săptămâna de Rugăciune. Chiar atunci, omul cu automatul a spus: „Dați-i drumul!”

Când am ajuns la școală, șoferul ne-a condus la camera de oaspeți, ca să ne schimbăm hainele, pentru întâlnirea ce urma. Nu erau draperii la geamuri, așa că am putut să văd afară un alt om, înarmat și mascat la fel ca cei din pădure, care ne supraveghea atent orice mișcare, stând ascuns după niște frunze de bananier. Încă o dată am îngenuncheat și ne-am rugat ca Domnul Isus să ne ocrotească și să se poată ține botezul, care era planificat la sfârșitul Săptămânii de Rugăciune.

Sunt atât de recunoscătoare că avem un Dumnezeu care ne ascultă rugăciunile! I-am mulțumit că ne-a păstrat în viață și că Săptămâna de Rugăciune s-a putut desfășura așa cum fusese planuit.

În Filipeni 4,6 ni se spune: „Nu vă îngrijați de nimic; ci, în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri”.

În Biblie, se povestește despre doi misionari care au ajuns în închisoare. Se numeau Pavel și Sila. De mai multe ore erau în spatele gratiilor, cu picioarele în butuci și un gardian alături, care le urmărea fiecare mișcare. În situația aceasta în care erau, au început să cânte și să se roage. Cântările și rugăciunile lor răsunau în toată închisoarea și ceilalți întemnițați ascultau cu respect. Dar, deodată, pământul a început să se miște. Lanțurile s-au desfăcut de unde erau prinse de ziduri. Temnicerul, gardianul-șef cum am spune astăzi, a intrat în panică. „Ce să fac! Vor fugi toți!” El știa că, dacă se întâmpla așa ceva, avea să răspundă cu capul. Se întreba disperat ce să facă. Dar Pavel a strigat: „Nu te teme.

Toți suntem aici!"

Temnicerul a fost așa de impresionat de puterea și iubirea lui Dumnezeu, încât s-a hotărât chiar atunci să-I slujească lui Dumnezeu. Pavel și Sila au fost eliberați și, din nou, L-au laudat pe Domnul. „Și Dumnezeul meu să îngrijească de toate trebuințele voastre, după bogăția Sa, în slavă, în Isus Hristos” (vers. 19). Fie într-o mașină a armatei, fie în închisoare, fie pe un teren de joacă, ne putem ruga împreună cu familia lui Dumnezeu.

Într-o seară de vară, eram într-un loc de joacă pentru copii. Lângă mine erau două fete de vreo zece ani, care citeau din Biblie. Am început să discutăm despre rugăciune. Fetele nu se mai rugaseră până atunci, așa că nu știau să se roage. Încetul cu încetul, le-am explicat și am făcut împreună prima rugăciune. N-avea nici o importanță că eram într-un loc de joacă și ceilalți copii se uitau la noi. Nu avea importanță nici faptul că fetele repetau după mine. Important era că ne rugam împreună!

Prin rugăciune, noi vorbim cu Dumnezeu când suntem singuri, când ne este frică sau când suntem bucuroși și vrem să-i vorbim cuiva despre bucuria noastră. Dar este și mai plăcut când familia lui Dumnezeu se roagă împreună. „Căci unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor” (Mat. 18,20).

Întrebări pentru discuție

1. Care este cel mai minunat loc în care te-ai rugat?
2. Ți s-a întâmplat vreodată ceva rău, care să te îngrozească? Ce ai făcut?
3. Cu cine, din familia lui Dumnezeu, te-ai rugat în ultimul timp?

Pentru instructor – activități cu copii

1. Propuneți-le copiilor să mimeze personaje din Biblie care s-au rugat lui Dumnezeu în niște situații deosebite.
2. La sfârșit, așezați-vă în cerc și fiecare să se roage pentru persoana din dreapta.

LUNI

Familia lui Dumnezeu rămâne laolaltă

Janella McGhee

Text de memorizat: „Și prin El, și voi sunteți zidiți împreună, ca să fiți un locaș al lui Dumnezeu, prin Duhul” (Efes. 2,22)

Un, doi, trei, patru... cincizeci și șapte, cincizeci și opt... nouăzeci și nouă, o sută!” Număram împreună cu mama, tata și surorile mele, jucând „sardelele” cu o prietenă, pe nume Elna – ea trebuia să se ascundă. După ce am ajuns la o sută, am strigat: „Gata! Pornim!” Și am început să o căutăm.

Dacă nu ați jucat niciodată acest joc, să știți că este un fel de „V-ați ascunselea”, dar pe dos. Adică unul dintre jucători se ascunde, în timp ce toți ceilalți numără până la o sută, apoi încep să-l caute. Cine îl găsește se ascunde lângă cel căutat – ultimul căutător îi va găsi pe ceilalți jucători, strânsi ca „sardelele” în ascunzătoare.

Am început să o căutăm pe Elna prin casă, dar nu era de găsit. Minutele treceau și, în sfârșit, eu și surorile mele am reușit să o găsim într-o debara din spate.

Știți ce mi se părea înfricoșător la acest joc? Faptul că trebuia să umblu singură pe întuneric. Uneori mi se făcea așa de frică, încât strigam: „Gata! Eu nu mai joc!” Dar, în cele din urmă, am găsit-o pe Elna – surorile mele erau deja lângă ea. Acum, dacă eram împreună, nu-mi mai era frică nici mie.

Prima povestire

Cu un zgomot puternic de frâne, metroul a oprit în stație. Aveam șaptesprezece ani și mă aflam împreună cu tata în centrul Moscovei, în Rusia. Aveam de mers la o bancă. După ce metroul a oprit, s-au deschis ușile. Am coborât și ne-am alăturat mulțimii, spre ieșire. Deodată, un grup de adolescenți a început să ne urmărească. Erau de fapt niște copii ai străzii. Uneori cerșeau, alteori furau bani.

Am început să fugim. Inima îmi bătea cu putere. Mi-am amintit de vremea când eram mică și jucam „sardelele”. „Nu e decât un joc” – îmi venea în minte. „Aș putea să le spun că nu mai vreau să joc, și mă vor lăsa în pace”. Când mi-am dat seama că nu era un joc, ci tot ce mi se întâmpla era adevărat, mi-am spus: „Janella, e adevărat. Trebuie să joci bine, altfel nu știu ce ți se poate întâmpla!”

Cineva m-a apucat de haină. Când m-am întors, încercând să mă smulg din mâna persoanei, am avut înaintea ochilor o fată de vârsta mea. Am luat-o la fugă și nu m-am mai oprit decât când am crezut că nu mai sunt urmărită. Dar unde era tata?

M-am întors și l-am văzut în mulțime. Striga după ajutor. Băieții aceia îl înconjuraseră, îl îmbrânceau din toate părțile și-i scotoceau buzunarele. Ah, cum aș fi vrut să-l scap! Aș fi vrut să mă bat cu băieții aceia! Dar m-am gândit ce ar vrea tata să fac. Am fost sigură că el ar fi vrut să mă știe în siguranță, acasă. Așa că am plecat.

Tot drumul spre casă m-am gândit la tata, cum îl lăsasem înconjurat de băieții aceia. Eram mult mai speriată decât pe vremea când jucam „sardelele”. Dar mi-am amintit textul care spune: „Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău” (Is. 41,10).

Când am ajuns acasă, am povestit ce mi se întâmplase și mama mi-a spus: „Janella, ai făcut bine. Era cel mai bun lucru de făcut în această situație”. Am îngenucheat amândouă și ne-am rugat pentru tata. După vreun sfert de oră ne-a sunat. Niște oameni îi veniseră în ajutor și-i alungaseră pe răufăcători. În seara aceea, stând liniștiți în casă, l-am mulțumit lui Dumnezeu că eram în viață și teferi. Ce bine era să fim din nou toți împreună!

A doua povestire

Era un tânăr singuratic. Era furios, era acru. Îl chema Thomas.

Ben îl tot invita la biserică. Odată l-a adus la grupa noastră de studii biblice.

Am aflat că părinții îl dezmoște-

niseră. Crescuse în școli creștine, dar niciodată nu-L cunoscuse cu adevărat pe Dumnezeu (nu-și predase inima Domnului Isus). Am aflat că avusese niște prieteni care i-au adus doar necazuri. Își spunea că nu mai poate avea încredere în nimeni. În grupul nostru s-au mai aflat și alte lucruri dureroase din viața lui Thomas. Așa că am înțeles de ce era atât de închis în el și se rece.

De fapt, Thomas se simțea pierdut. Nu avea nici un motiv să zâmbească, pentru că nu știa cât de mult îl iubește Dumnezeu. Îi era teamă să se încreadă în oameni, așa cum îmi era mie teamă să joc „sardelele”. Tocmai fusese „încolțit” de păcat, așa cum fusese tata prins între răufăcătorii aceia de pe stradă. Thomas nici nu-și dădea seama în ce mare primejdie era. El nu primise darul cel mai de seamă al lui Dumnezeu, viața veșnică.

Dar, încetul cu încetul, în viața lui Thomas lucrurile au început să se schimbe. Și-a făcut prieteni în grupul nostru și a descoperit că acești prieteni țin la el și îl apreciază. Studiind Biblia și rugându-se, a înțeles că Dumnezeu îl iubește și că Domnul Isus a murit pentru ca el să poată trăi veșnic.

Într-o bună zi, Thomas a spus înaintea grupului și în biserică despre hotărârea sa de a-L urma pe Domnul Isus.

Acum este fericit – zâmbește din nou, glumește. Nu mai este supărat și nemulțumit de viața lui, ci îi ajută pe alții, care se luptă la fel ca el, altădată, cu nemulțumirea și mânia, și le oferă motive să fie mulțumiți și recunoscători.

Thomas le spune adesea prietenilor povestea lui. Acum conduce o grupă de studii biblice. Chiar a fost într-o călătorie misionară în Filipine, la câteva săptămâni după ce și-a predat inima lui Isus.

Acum, Thomas este cel mai plăcut și vesel prieten pe care ți-l poți imagina.

Dumnezeu ne-a dăruit o familie – biserică – în care să ne putem veni în ajutor unii altora. Domnul dorește să fim uniți și să-i primim între noi cu iubire pe cei care nu-L cunosc, pentru ca să poată simți și ei iubirea Sa. În biserică apostolică, formată

după înălțarea Domnului Isus la cer, membrii stăteau mereu împreună și se ajutau unul pe altul. Fapte 2,46,47 spune: „Toți împreună erau nelipsiți de la Templu în fiecare zi, frângeau pâinea acasă și luau hrana cu bucurie și curăție de inimă. Ei laudau pe Dumnezeu și erau plăcuți înaintea întregului norod...”

Aceasta este partea cea mai bună: oamenii care nu știau despre iubirea lui Dumnezeu au descoperit-o în grupele acestea de oameni cu inima plină de iubire. Ultima parte a versetului 47 spune: „Și Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți”.

Întrebări pentru discuție

1. Îți amintești când ți-a fost frică ultima dată?
2. Cine a fost lângă tine să te mângâie, când ai avut nevoie?
3. Cunoști pe cineva care nu știe despre iubirea Domnului Isus?
4. Cum ai putea să incluzi această persoană în familia ta?

Pentru instructor – activități cu copii

1. Ajutați-i pe copii să facă fiecare câte o invitație pentru un prieten care nu știe despre Dumnezeu. Propuneți-le să vorbească fiecare cu părinții și să ceară permisiunea să-și invite prietenul respectiv acasă. Dacă li se dă voie, pot oferi invitația. Aduceți-le cartonașe, creioane colorate, hârtie colorată, lipici ca să lucreze în clasă aceste invitații.
2. Propuneți-le copiilor să se roage doi câte doi pentru prietenul fiecăruia. Amintiți-le să se roage pentru persoana respectivă și acasă, în fiecare zi.

MARȚI

Familia lui Dumnezeu se hrănește cu Pâinea vieții

John McGhee

Text de memorizat: „Eu sunt Pâinea vieții. Cine vine la Mine nu

va flămânzi niciodată; și cine crede în Mine nu va înseta niciodată” (Ioan 6,35)

Prima povestire

„Mami, vreau să merg și eu să ascult! Te rog!”

„Drumul e cam lung pentru un băiat așa de mic. Dacă te pierzi?”

„Atunci, hai cu mine”, spuse băiețelul zâmbind. „Să vezi ce povestiri frumoase! O să-ți placă, sunt sigur.”

„Bine, dar cu condiția să duci tu mâncarea.”

Cu un zâmbet fericit, băiatul o luă pe mama sus, pe deal. S-au așezat chiar în față, cât mai aproape de Povestitor și de prietenii Lui. Mirosul pâinii calde, făcute de mama, îl făcea pe băiat să-și aducă aminte că îi e foame.

Isus S-a așezat, a zâmbit și a început să vorbească. Ascultând, nimeni nu se mai gândea la mâncare. Spre seară, Isus le-a spus celor doisprezece care veniseră cu El: „Aduceți și dați-le acestor oameni ceva de mâncare”.

„Orașul e departe și nu avem bani să cumpărăm mâncare pentru 5.000 de familii”, răspunse unul dintre cei doisprezece.

1. Știe cineva ce s-a mai întâmplat după aceea?

2. De ce a fost de acord un băiețel, căruia îi era foame, să dea toată mâncarea lui pentru Domnul Isus?

3. Credeți că și-a închipuit ce avea să facă Isus?

Biblia spune că Domnul Isus este pâinea vieții. În vremea aceea, oamenii mâncau pâine la fiecare masă. Voi vă amintiți de Domnul Isus de fiecare dată când mâncați?

A doua povestire

Mama fetei făcea pâine. Se pregătea să o pună în cuptor, când cineva a bătut la ușă, strigând: „Deschide ușa!”

„Dă-mi repede Biblia”, a șoptit mama. După câteva clipe, au deschis ușa unui polițist furios, care le-a spus: „Am aflat că aici există o Biblie. Știți că legea vă interzice să aveți această carte. Dacă găsesc așa ceva la voi, închisoarea vă așteaptă!”

Împingându-le cu brutalitate afară, pe ușă, omul a început să

scotocească prin casă. Nu a găsit nimic și a plecat.

Deschizând ușa cuptorului, mama a scos pâinea rumenită și a pus-o pe masă. Mirosea așa de bine! Când s-a mai răcit puțin, a rupt o bucată ca să găsească Biblia pe care o ascunsese acolo, în coca de pâine pusă la cuptor. Nu arse.

1. În țara ta este îngăduit să ai Biblia?

2. Ai un loc special unde ții Biblia? Umbli cu ea cu atenție?

3. Cântă ceva despre Biblie – de exemplu „B-I-B-L-I-A, aceasta-i cartea mea” sau „Dați-ne-n mână Biblia cea sfântă”.

Domnul Isus a spus: „Eu sunt Pâinea vieții”. Când citești din Biblie despre Domnul Isus, te simți bine? Ai fi dispus să renunți la Biblie – s-o dai în schimbul altui lucru sau să o vinzi?

A treia povestire

Într-o vineri seară, ne strânseserăm toți – toată familia. Jennifer, fetița cu părul de aur, ondulat, o strângea în brațe pe sora ei, Janella. Jondelle încă nu se născuse – o așteptam cu toții. Am cântat la pian cele câteva note care erau semnalul ca să ne strângem pentru deschiderea Sabatului.

Eu nu eram deloc în apele mele. Eram sătul până peste cap de casa în care locuiam. Eram în Asia, într-o locuință foarte mică, fără apă caldă – era așa de neplăcut! În plus, casa era goală. Vânduserăm paturile, covorul, chitara, frigiderul și instalația de aer condiționat, ca să avem bani să plecăm în America să-i vedem pe bunicii fetelor. Pususerăm banii bine, dar, chiar în ziua aceea, ne fuseseră furați!

Nu mă simțeam deloc în stare să conduc acel altar familial. Însă fetele le plăcea foarte mult. „Nu trebuie să le fac și pe ele să fie îngrijorate și necăjite, ca mine”, mi-am spus. Am zămbit cum am putut și m-am dus să aduc Biblia noastră cea mare, aurită, cu ilustrații – o Biblie mare, de familie.

Biblia s-a deschis la imaginea noastră preferată, Domnul Isus și copiii. Fetițele erau mici, nu știau să

citească, așa că am întrebat: „Care dintre copiii de aici ești tu, Jennifer?” Ea a râs cu voioșie și mi-a arătat cu degetul fetița blondă, cu rochiță albastră și cu mâinile împreunate. „Și Janella care e?” Janella avea atunci trei anișori. A pus imediat degetul pe fetița cu părul negru și obraji trandafirii, îmbrăcată cu rochiță roz, care stătea în genunchi în fața mamei. „Asta sunt eu, aici, cu tine, mămică!” spuse ea foarte convinsă. „Și bebelușul unde va sta?” Amândouă surorile au arătat copilașul care era în brațe la Isus.

Dintr-o dată, casa noastră cea goală s-a umplut de căldura iubirii. Nu-mi mai era urât de ea. Fetițele noastre știau că Domnul Isus le iubește, pentru că așa spune Biblia. Credința și bucuria lor mi-au vindecat inima întristată. Am observat că în poză era și un bărbat, în spatele lui Isus și al copiilor. Acela eram eu. Familia era completă. Totul se schimbă, pentru că luasem Biblia, o deschisesem la poza aceasta prețioasă și citisem cuvintele: „Lăsați copilașii să vină la Mine...” și îi lăsasem pe Domnul Isus să facă restul.

Pentru instructor – activități cu copiii

„Isus a luat o pâine și, după ce a binecuvântat-o, a frânt-o” (Mat. 26,26).

Activitatea aceasta necesită puțină pregătire. Va fi nevoie să faceți acasă o pâine (dacă nu ați mai făcut, puteți cumpăra aluatul pregătit gata de la un cuptor de pâine). Înelați o Biblie mică în folie de aluminiu și apoi înfășurați-o în aluat. Aduceți pâinea aceasta în clasă. Întrebați-i pe copii ce este. Cereți-le să ghicească ce e înăuntru. Rupeți pâinea cu mâna, ca să descoperiți Biblia. Dați-le copiilor câte o bucată de pâine să guste, înainte de a începe să vorbească fiecare despre Biblia lui și despre textele preferate.

Încheiați cu o rugăciune „în cerc”. Dați-le copiilor câte o bucată de pâine – într-un șervețel sau într-o punguță de plastic – să o ducă acasă și să o folosească la altarul familial.

Toate cele trei povestiri sunt adevărate. Prima este din Ioan 6,1-14, a doua din istoria hughenotilor

din Franța, iar a treia o amintire a familiei McGhee legată de Marcu 10,13-15. Cel ce a scris această povestire este John McGhee, tatăl din povestire. În vremea aceea, Jennifer avea 5 ani, Janella 3, iar Jondelle urma să se nască.

MIERCURI

Familia lui Dumnezeu se închină împreună

Jennifer, Janella și Jondelle McGhee

Text de memorizat: „Înălțați lui Dumnezeu strigăte de bucurie, toți locuitorii pământului” (Ps. 66,1)

Bum, bum, bum... Acesta este sunetul care îi cheamă pe adventiști la biserică, în Pakistan. Bătăile de tobe le „spun” oamenilor că e vremea să se adune pentru închinare în ziua de Sabat. După ce și-au umplut burtica bine cu roti și dahl – un fel de lipie și linte –, copiii se spală pe față și pornesc spre căsuța făcută din lut, unde este Școala lor de Sabat. La intrare se pot vedea multe perechi de încălțăminte. Oamenii își lasă încălțărilor la ușă, iar înăuntru se așază direct pe jos, pe rogojini. Înăuntru, în jumătate din sală stau bărbații și băieții, iar fetele și femeile în cealaltă jumătate.

Ding-dong, ding-dong, ding-dong... Departe de Pakistan, în Anglia, băieții și fetele vin cu părinții lor la Școala de Sabat, „chemați” de sunetul clopotului. Înăuntru, la orgă se cântă încet un imn solemn, în timp ce credincioșii se așază în liniște, în băncile lungi, pregătindu-se să înceapă să cânte o cântare de laudă. Înainte de a veni la Școala de Sabat, cei mai mulți copii au mâncat porridge (un fel de budincă, terci de ovăz – mâncare tradițională în Anglia) și ouă. Copiii aceștia vin cu mașina mică, cu autobuzul sau cu metroul.

Dar nu are importanță cum venim când ne adunăm să ne rugăm și să ne închinăm lui Dumnezeu, în ziua Sa de Sabat. De fapt, ne putem ruga în multe feluri. Important este

ce înseamnă închinarea pentru noi, ce simte inima noastră.

Când avea trei ani, Janella s-a rugat pentru prima dată singură, într-o grădină de legume. A îngenunchat și s-a plecat atât de mult, încât fruntea i-a ajuns pe pământ, când a spus: „Tată scump, știu că am păcătuit. Nu am vrut ieri să-i dau și lui Jennifer păpușa mea. Te rog, iartă-mă. Știu că Domnul Isus a venit pe pământ să moară pentru mine. Te rog, iartă-mă. Eu vreau să fiu pregătită când va veni El pe nori. Îți mulțumesc, Doamne. Amin.”

Deci, te poți ruga și în grădină, cu fruntea pe pământ.

Când Jondelle avea cinci ani, s-a rugat odată seara, când era deja în pătut și mămica venise să o sărute și să-i spună noapte-bună. „Scump Isus, Îți mulțumesc pentru mami, pentru tati, pentru Jennifer și pentru Janella... și Te rog binecuvântează-i pe toți oamenii din La Cienega.”

Și tu te poți ruga și după ce ești deja în pat.

Când avea șase ani, Jennifer s-a rugat lui Dumnezeu într-o seară, încercând să prindă licurici și bucurându-se de mirosul plăcut al trandafirilor, în timp ce se plimba cu familia. Ea cânta: „Vino, Te-aștept, Vino, Te-aștept / În inima mea, Isuse!” Și se gândea la toate lucrurile bune și frumoase pe care le-a făcut Dumnezeu pentru ea să se bucure de ele. Și cântecul este tot o rugăciune, la fel gândurile de mulțumire și recunoștință.

Și tu te poți ruga, când umbli după licurici sau miroși trandafiri. Te poți ruga lui Dumnezeu oricând, oriunde, orice ai face atunci.

Uneori, ne rugăm împreună cu toată familia și este atât de frumos! Noi, fetele, ne amintim deseori că plăcut era când ne strângeam în jurul pianului – tata cânta la pian și noi cu vocea. Uneori mimam personaje din Biblie și așteptam ca părinții să ghicească personajele. Ne plăcea să-i ascultăm pe mama și pe tata cum ne citează povestiri din Biblie – povestirea preferată era despre Moise în coșuleț.

Rugăciunea și închinarea împreună și cu alte familii sunt la fel de plăcute. Îmi place mult când ne

strângem toți la adunare să deschidem Sabatul sau pentru o oră specială de rugăciune. Când era pastor în America, tata a observat că foarte multe familii nu se rugau împreună acasă. Așa că a avut ideea ca noi să facem altarul familial la adunare. Vineri seara, la apusul soarelui, familia noastră era acolo, pentru altarul special, cu care începeam Sabatul. I-am invitat și pe ceilalți. După câteva săptămâni au început să vină și alte familii, tot mai multe, până ce sala a fost plină! Toți copiii care nu știuseră până atunci cât este de plăcut altarul familial au putut să se bucure de aceste ocazii frumoase, în care cântam și ne rugam împreună. Uneori, copiii mimau o întâmplare din Biblie, cu Noe, Iov sau Daniel, pentru părinți. Altă dată, ne adunam în fața și cântam cântările noastre preferate, din cartea de cântări pentru copii, gesticulând potrivit cuvintelor cântării. Alteori, dădeam mâna cu mama și tata, închideam ochii și ne rugam pe rând, în șoaptă.

La încheierea acestor momente plăcute, făceam toți un cerc mare, ne dădeam mâna și spuneam: „Sabat fericit” sau cântam „Ce bine e când frații cu dulce se unesc / Și-n dragoste și pace pe lume viețuiesc”

Bum, bum, bum! Ding-dong, ding-dong!

În lumea întreagă, copiii lui Dumnezeu se închină și se roagă împreună.

Întrebări pentru discuție

1. Numește cinci locuri unde te-ai închinat lui Dumnezeu. (Te-ai rugat, ai cântat, ai citit din Biblie.)

2. Instructorul sau un copil să citească Psalmul 150. Ceilalți să asculte cu atenție, ca să spună apoi în câte feluri se arată în acest psalm că ne putem închina lui Dumnezeu.

3. Cum îți place cel mai mult să te rogi și să te închini lui Dumnezeu? Unde? Când? De ce? (Lăsați-i pe copii să discute, dacă sunt mai mulți, în grupuri de doi-trei, apoi cereți-le să repete ce au spus ceilalți!)

4. Cântați împreună o cântare preferată a copiilor.

Pentru instructor – activități cu copii

Aduceți în clasă materiale –

carton, elastic, adeziv, din care copiii să-și facă instrumente – ca acelea menționate în Psalmul 150. Sau ați putea aduce câteva instrumente mai simple – o muzicuță, o mandolină, un fluier – și arătați-le cum să „cânte” cu ele câteva note ce constituie începutul unei cântări ușoare. Cântați și cu vocea.

JOI

Familia lui Dumnezeu slujește împreună

Denise McGhee

Text de memorizat: „Căci am fost flămând, și Mi-ai dat de mâncat; Mi-a fost sete, și Mi-ai dat de băut; am fost străin, și M-ai primit; am fost gol, și M-ai îmbrăcat; am fost bolnav, și ai venit să Mă vezi; am fost în temniță, și ai venit pe la Mine” (Mat. 25,35,36).

Un sentiment de ușurare ne cuprindea pe toți, în ciuda ploii puternice, în timp ce stăteam pe punte și așteptam ca vasul să ancoreze în port. Porniserăm în această excursie de o zi cu vaporul spre Insula Corregidor, în golful Manila. Eram un grup de vreo trei mii de persoane. Studenți și familiști, porniserăm în această croazieră de două ore, pe un vas folosit în timpul celui de-al doilea război mondial, să vizităm insula și să vedem ce mai rămăsese din fosta bază militară în urma bombardamentelor. Ne luaserăm câte ceva de mâncare la noi și, cât a durat drumul, am organizat diferite jocuri și am mâncat.

După ce am vizitat spitalul organizat într-o peșteră, barăcile lungi și am văzut tunurile abandonate, am revenit la vas, ca să pornim înapoi spre casă. Dar, în timpul acesta, fluxul trecuse, apa se retrăsese și vasul era acum „așezat” pe niște stânci. Căpitanul a încercat să pornească, dar, pentru că o bună parte din vas era pe stâncă, vasul nu s-a putut deplasa. S-au defectat și motoarele. Acum eram practic „legați” de o insulă unde nu se găsea de mâncare, nici alt vas, care

să ne ducă acasă.

În vremea aceasta, în Manila a fost un taifun care a produs inundații mari. Cumva, la liceul și la colegiul nostru a ajuns și vestea că vasul cu care plecaserăm nu s-a întors. Vestea a trecut din om în om, ca la „telefonul fără fir”, și din „Vasul nu s-a întors” s-a transformat în „Vasul s-a scufundat în timpul taifunului”. Toată noaptea studenții au stat în cantină și s-au rugat Domnului pentru ajutor și protecție. Noi am petrecut noaptea încercând să dormim direct pe podeaua din beton a unei case de pe insulă. Eram înghesuți acolo pe podea, unul lângă altul, atât de mulți, dar mulțumiți că am găsit un locșor uscat unde să ne putem culca. Cei care au rămas pe vas au petrecut noaptea așezați pe câte un colac de frânghie sau direct pe puntea udă.

A doua zi, spre după-amiază, taifunul a venit spre noi – a început să plouă cu picături mari, apoi turna cu găleata. Practic, veneau valuri de ploaie. Cam atunci a sosit un vas să ne ia de acolo. Era târziu și, din cauza fluxului, nivelul apei crescuse mult, așa că „puntea” pe care puteam ajunge până la vas era lungă, dar foarte abruptă. Ne puteam ține cumva de o frânghie într-o parte. O dată ajunși la vas, ne-am grăbit să coborâm ca să fim la adăpost de vânt și ploaie. Eram acolo sute de oameni, uzi până la piele, claie peste grămadă și tremurând. Căpitanul vasului a dat dispoziție să se dea câte o porție mică de orez cald pentru fiecare familie cu copii.

Când s-au îmbarcat toți, am pornit. Nu ne gândeam decât să coborâm odată de pe vas, să mergem acasă și să ne îmbrăcăm cu niște haine uscate, să ne încălzim puțin. Cele două ore, cât a durat călătoria, au trecut destul de repede. Vasul acesta era mai mic, dar mai rapid decât cel cu care plecaserăm în excursie.

Când am ajuns la debarcadere, am fost fericiți. Ne-am repezit cu toții să coborâm de pe vas, dar, din cauza greutății, vasul s-a aplecat primejdios de mult în partea aceea. Văzând aceasta, unii s-au retras în partea cealaltă, ca să echilibreze vasul. Ne-a

venit și nouă rândul să coborâm. Nivelul apei era însă foarte ridicat din cauza fluxului, așa că practic a trebuit să sărim pe uscat de la o înălțime de mai bine de doi metri, pe un fel de saltele care fuseseră puse acolo special pentru acest lucru.

Am observat apoi mașina ADRA (Agenției Adventiste pentru Refacere și Dezvoltare), care ne aștepta. Niște prieteni de la colegiu ne aduseseră apă de băut, pâine și niște haine uscate. Am fost uimită să descopăr cât de recunoscătoare eram și cum pâinea, apa și haina aceea uscată mă făceau să simt că prietenii mă iubesc și au grijă de mine. Mi-am amintit de lucrarea diaconiei și a cercului Tabita din comunitatea de acasă, din America. M-am gândit la cei care au adus hainele acolo, la comunitate, apoi la surorile care au stat, le-au sortat și le-au împachetat și la cei ce le-au trimis tocmai în Filipine, pentru ca acești prieteni devotați să aibă ce să ne ofere acum nouă. I-am mulțumit lui Dumnezeu pentru marea noastră familie, care este gata să ajute și să slujească, peste tot, în lumea întreagă.

Întrebări pentru discuție

1. Ce ni se spune în Iacov 2,14-17 despre cei darnici?
2. În timpurile biblice, era obiceiul ca un slujitor să spele picioarele oboseale ale oaspeților. Ce am putea face noi astăzi, pentru ca o persoană care a venit în casa noastră să se simtă bine?
3. Există în societatea noastră foarte mulți bătrâni, care au nevoie de ajutor, pentru că se mișcă mai greu, mai încet. Ce ați putea face pentru a ajuta niște persoane în vârstă din familie sau dintre vecini?

Pentru instructor – activități cu copii

Aduceți-le copiilor să coloreze niște imagini cu copii care ajută o persoană în vârstă. Mergeți apoi cu copiii la o casă de bătrâni (un azil). Luați și desenele, pe care copiii le pot oferi celor de acolo. Gândiți-vă ce le-ați mai putea oferi celor ce stau acolo, în afară de prezența plăcută a copiilor care ar putea să le cânte ceva, să le spună un psalm

încurajator sau să stea de vorbă cu ei. Pregătiți-i pe copii pentru această întâlnire, așa ca să nu se teamă (de ironiile prietenilor, eventual) și să-și manifeste frumos sentimentele firești, de înțelegere, apreciere, căldură sufletească. Prezentați-vă frumos, fiecare, mai întâi personalului care răspunde de acel loc, apoi celor ce stau acolo. Încercați să reînnoiți vizitele – vor fi o binecuvântare și pentru cei vizitați, și pentru copii.

VINERI

Copii lui Dumnezeu se iubesc unii pe alții

Jennifer McGhee

Text de memorizat: „Dacă ne iubim unii pe alții, Dumnezeu rămâne în noi și dragostea Lui a ajuns desăvârșită în noi” (1 Ioan 4,12).

Prima povestire

Vi s-a întâmplat vreodată să rămâneți blocați în lift? Eu am pățit-o. Locuiam într-unul dintre cele mai mari orașe ale lumii. Era o zi de vară însorită și caniculară. Ne-am hotărât să coborâm puțin în oraș cu toții – întreaga familie. Locuiam la etajul opt, așa că am ajuns la lift și Jondelle a apăsă pe buton.

Când a venit liftul, ne-a strigat: „Grăbiți-vă, am prins liftul”.

După câteva secunde, toți cinci eram înghesuți în liftul mic – avea cam 1,20/1,20 m. În clipa aceea, nici nu ne trecea prin minte că obișnuita coborâre cu liftul, care dura un minut, avea să dureze de data aceasta mai mult de patruzeci și cinci de minute.

Deodată, am simțit o zdruncinătură și am auzit niște scârțaituri și trosnete. „Ce se întâmplă?” a întrebat Jondelle, care se speria. „Cred că s-a stricat liftul”, i-am răspuns eu. „Nu, nu! Ce ne facem?” Janella nu era deloc încântată de situație.

Am început să vorbim toți deodată. „Nu mai ieșim de-aici!” „Eu nu mai pot să respir!” Tata a apăsă pe butonul de alarmă și din difuzor s-a auzit glasul unei femei.

Am fi vrut să facem ce ne spunea, însă nu înțelegeam limba. M-am speriat rău de tot. Ce ne făceam dacă nu puteam să ieșim din lift? Ce avea să se întâmple cu noi?

În momentele acelea de panică, am început să ne rugăm cu glas tare, ca să fim auziți. Apoi am început să cântăm cât ne țineau puterile, în toate limbile pe care le știam, și să ne rugăm ca cineva să treacă pe lângă lift și se ne ajute.

A început să îi fie frică și mamei. Între timp, s-a stins și lumina din lift și am rămas pe întuneric. „Am nevoie de aer, nu mai pot să respir”, a spus mama. Eu și Jondelle stăteam lângă ușă, pe unde se strecura un firicel de lumină, dar și de aer.

„Mami, vino aici”, am spus eu. „Hai să schimbăm locurile pentru câteva minute.” După câteva minute, Janella a întrebat-o pe Jondelle dacă nu vrea și ea să facă schimb de locuri. Înțelegătoare, Jondelle a trecut în spate, lăsând-o pe sora ei să stea lângă ușă, pe unde intra puțin aer.

Secunde s-au făcut minute. Eram blocați în lift, într-o țară a cărei limbă nu o înțelegeam. Nu știam când aveau să vină să ne scoată de acolo. Nu era deloc ușor. Dar, după ce ne-am rugat, Dumnezeu ne-a ajutat să arătăm înțelegere și iubire unul față de celălalt, schimbându-ne locul din cinci în cinci minute, așa încât fiecare să poată sta lângă ușă, să respire puțin aer mai proaspăt.

Peste puțin timp, un bărbat de afară a început să ne vorbească. El știa puțină engleză și am fost așa de recunoscători pentru cuvintele lui încurajatoare. Încet și cu atenție, ne-a spus exact pe ce butoane să apăsăm. După o jumătate de oră, am simțit cum liftul pornește din nou. Am coborât la parter și, în fârșit, ușile s-au deschis și am fost liberi.

Biblia vorbește despre iubirea pe care trebuie să o arătăm unii față de ceilalți: „Copilașilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul” (1 Ioan 3,18). Să cedezi locul acolo, lângă ușa liftului, era o dovadă de iubire

adevărată.

Dar nu totdeauna este ușor să iubești cu fapta și cu adevărul, așa cum vom vedea din povestirea următoare.

A doua povestire

Eram cu un grup de vreo 30 de juniori. Așteptam liniștiți lângă zidul înalt, prevăzut sus și cu sârmă ghimpată, al unei închisori. Ne pregătisem să prezentăm un program – muzică și o scenetă – înaintea celor cinci sute de băieți aflați în acea închisoare pentru că încălcaseră legea. Cineva a dat un semnal pentru noi, că putem intra, și am pornit. Clic! Și ușa s-a deschis. Am intrat în curtea interioară. Clic! În urma noastră, ușa s-a închis din nou. Clic! O altă ușă, prin care am ajuns într-un fel de hol. După ce am intrat toți, ușa s-a închis. Începeam să mă întreb dacă vom mai ieși vreodată teferi de acolo. Am mers înainte. Clic! În urma noastră s-a închis automat și cea de-a treia ușă. Eram în curtea interioară. Cinci sute de perechi de ochi ne urmăreau, în timp ce ne îndreptam spre „scenă”.

În liniște, ne-am pregătit să începem. Era înfricoșător să te gândești la toți acești băieți între 14 și 18 ani, care erau în închisoare pentru faptele lor rele. A venit timpul să începem. Am cântat, apoi le-am vorbit acestor tineri despre iubirea Domnului Isus, despre care ei știau atât de puțin! Fetele lor arătau o mare încordare, când se uitau la echipa de juniori care le prezenta pilda fiului risipitor, încercând să arate că Dumnezeu poate schimba inima.

Stăteau acolo îmbrăcați în uniformă de deținuți, tunși la zero și cu brațele încrucișate, iar noi ne rugam ca Dumnezeu să ne ajute să le putem prezenta cât mai clar iubirea pe care ne-o oferă Domnul Isus. La sfârșit, i-am invitat să vină în față pe toți aceia care doreau să primească o carte despre Domnul Isus. Nu au venit decât câțiva. Am început să vorbim cu ei și am fost imediat înconjuși de alți băieți care doreau și ei să participe la discuții. Unii chiar ne-au cerut să ne rugăm. Eram uimită. Ei zâmbeau. Alții au râs. Câțiva băieți ne-au spus însă că

participau la slujba religioasă care se ținea săptămânal în închisoare și ne-au întrebat dacă vom mai veni. Cu bucurie în inimă le-am promis că vom încerca să venim din nou și ne-am luat rămas bun de la noii noștri prieteni.

Clic! Înainte și în urma noastră ușile se deschideau și se închideau automat. Am ajuns din nou în hol. Clic! S-a deschis și ușa următoare. Clic! Am ajuns în curtea exterioară. În urma noastră, ușa s-a închis. I-am întrebat pe cei ce aveau răspunderea dacă putem să mai venim. Surprinzător, răspunsul a fost: „Da”. Clic! Și am ieșit în stradă. Cu același zgomot, ușa s-a închis în urma noastră.

Domnul Isus a spus: „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13,35).

Aceasta este iubirea care se „arată”, nu doar se vorbește despre ea. Și, fie acasă, fie în biserică, fie cu persoane pe care le cunoaștem, copiii lui Dumnezeu se iubesc unii pe alții.

Întrebări pentru discuție

1. De unde vine dragostea? Puteți găsi răspunsul în 1 Ioan 4,16.
2. Care este ultima dovadă de altruism (dacă este nevoie, explicați termenul) pe care ți-a dat-o cineva?
3. Ce faptă altruistă ai făcut tu pentru cineva?
4. Gândește-te ce ai putea face pentru cineva din familie, dintre prieteni, vecini, pentru a-ți arăta iubirea față de persoana respectivă.
5. Gândește-te la o întâmplare din Biblie care să ilustreze iubirea unii față de alții.

Pentru instructor – activități cu copii

1. Măsurați în cameră și delimitați cumva un spațiu de 1,20 m/1,20 m – de preferat, într-un colț al camerei. Cereți-le copiilor să intre câte cinci în „lift”, ca să-și dea seama cât de înghesuiți au stat atunci membrii familiei McGhee.

2. Cereți-le copiilor să mimeze (sau să joace pe roluri) una dintre povestirile biblice la care s-au gândit (vezi întrebarea 5).

Suntem o familie puternică

Denise și John McGhee

Text de memorizat: „Pot totul în Hristos, care mă întărește” (Fil. 4,13)

La centrul de Sănătate și Clinica de Stomatologie din Moscova, telefonul suna insistent. Glasul de la celălalt capăt al firului a cerut ca medicul să vorbească la telefon. „Trebuie să ne plătiți 15.000 dolari ca să vă asigurăm protecția – 15.000 dolari acum și în fiecare lună. Sunt mulți oameni care vor să vă facă rău. Dar, dacă ne dați acești bani, veți fi în siguranță.”

Dr. Bowers s-a gândit la soție și la cei doi copii. Locuiau în clădirea spitalului. S-a gândit la cei 35 de membri ai echipei sale, care lucrau în această clinică, pentru locuitorii Moscovei. Nu era drept ca Mafia să ceară bani pentru protecție de la niște oameni care veniseră să le facă bine. Închizând telefonul, a început să se roage.

Ceva mai târziu, a primit un al doilea telefon. Vocea spunea: „Situția e clară. Plătiți! Dacă nu dați banii, știți ce vă așteaptă. Hotărâți-vă. Până vineri, trebuie să avem banii. Vă asigurăm protecția. Dacă nu acceptați, e greșea voastră”.

Dr. Bowers a discutat despre aceste telefoane cu ceilalți care veniseră să lucreze în clinică și cu cei de la Diviziune. Ne-am rugat împreună. Le-am trimis prietenilor un mesaj prin poșta electronică, cerându-le să se roage pentru noi. În curând au început să ne sosească mesaje în biroul din Moscova. În toată lumea erau frați care se rugau pentru noi. Frații de la Conferința Generală, frați din Africa, Europa, Canada și Statele Unite au format un lanț al rugăciunii. Primeam mereu mesaje de la ei prin poșta pe calculator și le transmiteam familiei Bowers.

Mulți se rugau ca Douglas: „Doamne, fă ca oamenii aceia care îi amenință să afle că este un Dumnezeu în ceruri care știe tot ce se întâmplă pe pământ și conduce totul. Ajută ca și ei să se întoarcă la Tine sau să fie îndepărtați,

pentru ca lucrarea Ta să poată continua”. Laurel și Tony ne-au trimis o încurajare din scrierile sorei White. „La glasul rugăciunii fierbinți, oștile întunericului tremură” (*Signs of the Times*, 18 nov. 1886). Ei se rugau: „Venim cu smerenie și cu îndrăzneală înaintea Ta, Doamne, să ne unim rugăciunea cu rugăciunile fraților noștri credincioși”. Jondelle se ruga ca Domnul să-i ocrotească pe Cristine și David, copiii doctorului Bowers. Chiar a pregătit un pat – în caz că familia Bowers ar fi trebuit să se mute, să poată veni la noi.

Echipa de cadre medicale de la clinică privea cu teamă împrejur tot timpul. Și peste câteva zile, târziu, noaptea, doctorul Bowers a primit al treilea telefon. „Au trecut patru zile. V-ați pregătit să dați banii? Dacă mai întârziati, prețul va crește. Aveți nevoie de protecția noastră”. Apoi telefonul s-a închis.

A venit ziua de vineri. Încă nu se întâmplase nimic. A sosit și Sabatul – o zi friguroasă, cu zăpadă. Familia Bowers și-a petrecut sfârșitul de săptămână cu prietenii. Cineva a observat o mașină elegantă, neagră, care a trecut de mai multe ori, încet, prin fața spitalului. Au fost văzuți doi oameni care s-au uitat insistent spre ferestrele de la etajul doi, unde locuia familia Bowers.

Din toată lumea veneau mereu mesaje de la cei ce se rugau – copii dintr-o țară cu o școală cu o singură sală de clasă, participanții de la o întâlnire în corturi, în Africa de Sud, comitetele diferitelor biserici, frați care lucrează în domeniul medical, chiar și copii de cinci ani.

Sora Bowers a scris rugăciunile despre care aflaseră prin e-mail și le-a afișat pe pereții spitalului, ca să le vadă toți. Lucrătorii au fost uimiți să vadă câți se rugau pentru ei. Au prins curaj. Era o veste minunată. De îndată ce sora Bowers a pus pe pereți mesajele acelea, telefoanele de amenințare au încetat. Familia lui Dumnezeu era unită și, ca răspuns la rugăciunile copiilor Săi, Dumnezeu opriște lucrarea celui rău și a agenților lui.

Dar ce se întâmplă când copiii lui Dumnezeu uită să se roage?

Era obosit, singur și al nimănui.

Nu avea casă. „Vreți să vă rugați pentru mine?” le-a spus El prietenilor Lui în noaptea aceea. Câtă nevoie avea de rugăciunile lor! Îl aștepta cea mai grea noapte din viața Sa. Repede, opt dintre ei au îngenucheat în grădină. Petru, Iacov și Ioan s-au dus câțiva pași mai departe, lângă o stâncă, împreună cu Prietenul lor cel mai bun și I-au spus: „Sigur că ne vom ruga pentru Tine”.

El a mai făcut câțiva pași, apoi a căzut cu fața la pământ și a început să Se roage Tatălui Său din ceruri. „Te rog, dacă se poate, să nu Mi se întâmple acest lucru. Nici nu-Mi pot închipui cum ar fi singur, fără Tine.” Având nevoie de un cuvânt de încurajare, S-a întors, clătănându-Se, către stânca lângă care se oprise Petru, Iacov și Ioan. Adormiseră.

Isus era singur, în miezul celei mai întunecate nopți. Prietenii Lui cei mai buni s-ar fi putut ruga cu El, I-ar fi putut întinde o mână, L-ar fi putut cuprinde pe după umeri. Dar erau prea obosiți ca să le mai pese de așa ceva.

Nu te bucuri că Dumnezeu a rânduit lucrurile în așa fel, încât, când tu dormi, copiii Săi de pe cealaltă parte a globului să fie treji? Doctorul Bowers și familia lui au avut frați care s-au rugat pentru ei, în timp ce ei dormeau. Domnul Isus nu vrea ca tu să te simți singur și să-ți fie frică. De aceea ți-a dăruit frați și surori peste tot, în lume. Prin rugăciune, toți laolaltă formăm o familie foarte puternică.

Întrebări pentru discuție

1. Ce povestiri din Biblie vorbesc despre ocazii în care copiii lui Dumnezeu s-au rugat împreună și Dumnezeu le-a ascultat rugăciunea?

2. Ce poți face pentru a-i ajuta pe membrii familiei comunității tale, când trec prin situații grele?

Pentru instructor – activități cu copii

Fiecare copil să-l întrebe pe cel de lângă el pentru ce problemă a sa ar dori să se roage. Faceți în așa fel, încât fiecare să se roage pentru cel de lângă el.

Prelegerile pentru copii au fost traduse și prelucrate de Alina Badea.

Zile de glorie așteaptă familia lui Dumnezeu

Mesaj din partea președintelui Conferinței Generale

Lumea înaintează cu greu spre încheierea celui de-al doilea mileniu de la prima venire a Mântuitorului. Trăim, într-adevăr, într-o eră a progresului tehnologic. Dar nevoia de solia plină de har a Domnului Isus rămâne mai urgentă decât oricând.

Speraserăm ca până acum să vedem deja slava Domnului nostru care vine pentru a doua oară, să ne ridicăm glasul și să strigăm de bucurie, așa cum a profetizat proorocul Isaia: „În ziua aceea, vor zice: 'Iată, acesta este Dumnezeul nostru, în care aveam încredere că ne va mântui. Acesta este Domnul, în care ne încredeam, acum să ne veselim și să ne bucurăm de mântuirea Lui!'” (Is. 25,9) El nu a venit încă, dar nu suntem câtuși de puțin descurajați de aparenta Sa întârziere. Dumnezeul căruia Îi slujim are un plan pe care Îl va aduce la îndeplinire și suntem gata să ne încredem în făgăduința Sa că va fi cu noi „până la sfârșitul veacului” (Mat. 28,20). Lucrarea Evangheliei continuă să se răspândească pe tot pământul, ca niciodată. În fiecare an, vedem sute de mii de oameni care Îl descoperă pe Mântuitorul pentru prima dată. Suntem pregătiți să lucrăm până la venirea Lui.

Tema prelegerilor noastre se ocupă de poporul lui Dumnezeu ca de o familie, de felul în care ne strângem în jurul Cuvântului, în care venim să ne închinăm sau ne unim în părtășie subitoare unii cu alții. Biserica Adventistă reprezintă un popor divers, răspândit în peste 200 de țări din lume. Dar, mai mult decât atât, credincioșii adventiști vin, în mod literal, din mii de unități etnice mai mici, vorbesc sute de limbi și prezintă o mare diversitate în ce privește obiceiurile. Venim cu toții la ospățul adevărului pe care Dumnezeu ni-l oferă prin Cuvântul Său și ne unim în jurul mesei Domnului. Doar prin lucrarea Duhului Sfânt părerile diferite și spiritul de independență sunt estompate așa încât să fim uniți într-o singură familie a lui Dumnezeu.

Prelegerile pentru anul acesta aduc lumină asupra modului în care Dumnezeu face acest lucru și în care noi putem să cooperăm cu El în aducerea sa la îndeplinire. Autorii articolelor provin din rase diferite, vorbesc limbi diferite, sunt atât bărbați, cât și femei și au vârste diferite. Prelegerile pentru copii au fost pregătite printr-un efort comun al tuturor membrilor unei familii adventiste consacrate.

Intenția clară a Mântuitorului este ca, prin puterea Evangheliei, această vastă diversitate să ajungă la unitate în jurul crucii. Acest angajament reciproc, atât în solia pe care o avem cu toții, cât și în mărturia pe care o dăm împreună în favoarea Lui, reprezintă un proces de sudare, care trebuie să atingă punctul culminant la venirea Împărăției lui Dumnezeu. Acolo, ca o singură și mare familie, ne vom strânge în jurul tronului lui Dumnezeu pe marea de cristal.

Înainte noastră se va afla, în măreția sa deplină, rezultatul final al agoniei Domnului Hristos pe cruce: „Va vedea rodul muncii sufletului Lui și Se va înviora. Prin cunoștința Lui, Robul Meu cel neprihănit va pune pe mulți oameni într-o stare după voia lui Dumnezeu” (Is. 53,11).

Speranța mea este că vom lăsa ca aceste prelegeri să ne conducă din satele și din fabricile, din birourile și din casele pline de necaz ale acestui pământ într-un loc în care inima noastră găsește mângâiere în Domnul Isus. Într-o zi, în curând, privirea noastră se va opri asupra tronului lui Dumnezeu. Acolo Îl vom vedea pe Mântuitorul și Domnul nostru.

Dar astăzi, putem să ne aducem inima în fața Lui, în recunoștință umilă, având certitudinea că El *niciodată* nu-Și va întoarce Fața de la inima zdrobită și călă. Dacă această Săptămână de Rugăciune poate să ne conducă spre un astfel de loc, ea și-a atins scopul. Să-L invităm pe Duhul lui Dumnezeu să fie călăuzitorul nostru. Lucruri extraordinare stau chiar în fața poporului lui Dumnezeu, atunci când, în cele din urmă, ne vom aduna în împărăție, o adunare impresionantă a tuturor celor mântuiți – o singură familie în Domnul Hristos.